proza
EGO

Colecţia „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2021 by Editura POLIROM

Foto copertă: © istockphoto.com/gruizza
Foto autor: Ariana Vulpe *www.polirom. Ro*
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, se. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
ŞERBAN, ROBERT
Oameni în trening / Robert Şerban. — Iaşi: Polirom, 2021
ISBN 978–973–46–8742–8
821.135.1
Printed în ROMANIA

Robert Şerban

Oameni în trening
povestiri

POLIROM
2021

Înapoi în ţară

N-am vrut să mă mai întorc niciodată în ţară. Am plecat imediat după mineriadă, în ’90, şi am jurat că nu mai vin înapoi. Iar timp de 25 de ani n-am făcut-o. După ce m-am instalat în Canada şi mi-am aranjat apele, i-am chemat pe ai mei să se mute lângă mine, în Ontario. N-au vrut, iar rugăminţile şi argumentele mele s-au lovit de mama şi de tata ca de doi pereţi.

M-am întors în 2015 doar fiindcă taică-meu făcuse cancer. Am insistat să vină în Canada, să mergem la specialişti, la clinici serioase, să nu stăm la mâna sistemului din România. Nimic! Că el vrea să moară în casa lui, nu în avion sau cine mai ştie prin ce spital din străinătate, că nu trebuie să fac atâta drum ca să-l văd, se descurcă şi singuri, că nu e grav, că ştie şi el nişte doctori buni. Clar, trebuia să aflu exact despre ce era vorba, să vorbesc eu cu medicii, cu mama, să văd ce puteam face şi cum să-l ajut.

De la Budapesta, unde am aterizat, am închiriat o maşină puternică, un Range, ca să nu mă trezesc cu surprize pe drumurile româneşti. De la unguri am mers pe autostradă – şi nu-mi venea să cred! — până undeva după oraşul Lugoj, prin Banat. Apoi am intrat pe o şosea regională sau aşa ceva, nu grozavă, dar nici atât de rea cum mă aşteptam.

Aproape de ieşirea din prima localitate de pe acel drum, dintr-o staţie de autobuz mi-a făcut semn cu mâna o doamnă. N-aveam viteză, am oprit. Mi-a zâmbit în semn de mulţumire şi a urcat.

— Vă deranjează? şi-am arătat spre radio.

— Dimpotrivă.

Drumul era splendid, şerpuia printre dealuri, trecea prin păduri şi prin sate ce păreau înstărite. Oamenii aveau animale prin curţi, unii şi tractoare, remorci, toate casele – antene parabolice.

— S-a schimbat România, am remarcat cu voce tare.

Femeia şi-a întors puţin capul spre mine: n-avea chef de conversaţie, părea îngândurată. Am dat mai încet radioul şi am continuat să trag cu ochiul la peisaj. Aveam tot felul de revelaţii, mă încercau sentimente contradictorii: eram, în fond, acasă, dar nu recunoşteam casa. Îmi plăcea tot ce vedeam, dar aş fi preferat să nu fiu acolo. Siguranţa pe care o simţeam venea, mai degrabă, din faptul că maşina era tare şi înghiţea, pe nesimţite, kilometru după kilometru. Mi-era bine, dar un bine la care aş fi renunţat dacă ar fi fost posibil. La un moment dat, femeia m-a întrebat:

— Mai mergem?

— O, sorry! Am uitat să întreb: unde să…?

— Oriunde. Nu-s eu şeful.

— Dar nici eu nu sunt şef. Vă las unde doriţi.

— Păi, şi cum, mă laşi aşa?

— Cum adică?

— Păi, de ce m-ai luat?

— Cum de ce v-am luat?

— Am urcat degeaba?

— Degeaba?! Aţi făcut semn să opresc…

— Şi ce semn să fi făcut?

— Cum ce semn?

— Domne, eşti prost sau te prefaci?

Lili

Dacă aştepţi tramvaiul 8 în staţia de lângă Abator şi începe să plouă violent, te vei adăposti în singura scară a blocului din faţa staţiei. Înainte de a intra acolo, treci pe sub bolta de vie. E ca un tunel, iar când vine tramvaiul, ai impresia că a ajuns instantaneu, ca un tren japonez.

Dacă eşti în casa scării când a oprit şi nu alergi, îl pierzi. Dar tramvaiul 8 vine rar. Mai ales sâmbăta şi duminica. Mai uşor vine ploaia. Ca asta, cu fulgere şi tunete, cu stropi cât unghia. Nu se vede tramvaiul. Întorci capul şi te uiţi la geamul din stânga de la parter. Acolo stă Lili. Nu a ieşit la fereastră să vadă ploaia. De obicei e acolo. Ţi se pare că se mişcă perdeaua. Plouă rău. Intri şi tu în scara blocului, altfel te faci fleaşcă. Te uiţi la pereţi. La lista locatarilor. Lili stă la apartamentul 2. O cheamă Darie. E cea mai frumoasă brunetă pe care ai văzut-o. O ştii de când era fetişcană. Acum e în ultimul an de liceu. E aproape femeie.

E plin de bălţi şi de frunze de vie care seamănă cu gelatina pentru prăjituri. O grasă se uită în poşetă. Priveşti şi tu, discret, şi îţi vine să râzi la gândul că ai să vezi cine ştie ce. Femeia îşi scoate pachetul de ţigări şi bricheta. O grasă cu ţigara în gură. Fulgeră. Bătrâna cu batic negru se uită pierdută la fumătoare. Are ochi mari şi buni. Lăcrimoşi. Poate din cauza fumului.

Se aude tramvaiul. Grasa mai trage o dată din Vogue şi dă să iasă din scară. Bătrâna s-a trezit din reverie şi îşi ridică plasa de rafie pe care o lăsase jos, sprijinită de perete. Plouă groaznic. E tramvaiul 8. Le laşi pe femei să treacă prin tunelul verde şi te pregăteşti ca din 14–16 paşi să ajungi la tramvai. Îţi laşi greutatea corpului pe piciorul stâng, ridici uşor călcâiul celui drept, dar drumul nu e liber.

Prin tunel aleargă Lili. Probabil a venit cu tramvaiul. E udă leoarcă, are tricoul lipit de corp, părul negru, lucios.

S-au închis uşile. Urmează staţia Olimpia. Lili intră în casa scării, se scutură ca un cocker, stropeşte. E frumoasă. Se uită la tine şi în acelaşi timp caută cu degetele în cutia poştală. Aşteaptă scrisori? Are vreun iubit? Se dă un pas în spate şi priveşte în cutie cu un ochi. S-a aplecat la 45 de grade, fără să-şi îndoaie genunchii. Simte că te uiţi. Femeile simt când sunt privite. Şi grasa a ştiut că o priveşte bătrânica.

Lili se bosumflă. Caută în poşeta puţin mai mare decât un portofel. Scoate cheile, o alege pe cea mică şi deschide lacătul. Nu e nimic în cutie.

— Lunea nu vine poşta, îi spui.

— Aştept factura de la telefon, răspunde şi închide lacătul.

— Telefonul vine în jur de 15. Astăzi e în 4.

— A, da… Căutaţi pe cineva?

— Nu, aştept tramvaiul.

— De ce nu aţi urcat în ăla?

— Nu pot să alerg, mi-am luxat glezna, minţi tu.

Lili îţi priveşte picioarele.

— La stângul sau la dreptul?

— La dreptul.

— Am un unguent foarte bun. Eu fac volei şi o păţesc destul de des. Dar unguentul ăsta e extraordinar. Stau aici, haideţi până la mine.

Înghiţi. Ţi se zbate pleoapa. Lili deschide uşa apartamentului 2 şi intră prima. Îi miroşi părul.

— Nu vă descălţaţi. Nu, vă rog. Staţi aici, pe fotoliu. Sau pe canapea.

Sufrageria e simplă, cu covor persan, cu pahare şi balerine în vitrina unei mobile. Un peisaj cu ramă aurie pe peretele din stânga.

— Mă schimb şi vin imediat. Daţi drumul la televizor, dacă vreţi.

Te uiţi după telecomandă. Nu o vezi. Chiar ţi se zbate pleoapa. Observi o pată pe tavan. Se aude apa de la baie. Sau de la bucătărie. Scârţâie uşile de la un şifonier. Mai scârţâie o dată.

— Asta-i alifia. E ungurească.

Lili are pe ea o rochiţă alb-albastră. S-a aşezat în genunchi, în faţa ta. Desface tubul, strânge puţin de el şi o cremă gălbuie scoate capul. Lili te priveşte.

— Nu vă încordaţi. Întindeţi puţin piciorul.

Îţi atinge glezna cu arătătorul. Apoi şi cu degetul mijlociu. Apasă uşor şi masează în spirală. Mâna dreaptă şi-a aşezat-o pe piciorul tău stâng. Obrazul ei îţi atinge genunchiul. Respiri pe gură. Ai buzele uscate şi depărtate una de alta. Respiri cu tot corpul. Palma dreaptă a fetei urcă pe piciorul tău, pe abdomen, se desface în cinci degete şi îţi cuprinde tandră unul dintre sâni.

Alunecarea

— De ce vă este cel mai frică? l-a întrebat, la final, femeia care părea şefa celorlalţi patru membri din comisie.

A răspuns fără să clipească:

— De ridicol.

I s-a mulţumit şi a fost poftit să iasă din încăpere.

După cinci zile, a fost sunat şi felicitat: era angajat. Răspunsese fără bâlbe la toate întrebările, dar bănuia că ultima replică fusese cea care cântărise decisiv. De fapt, asta era realitatea: de când se ştia, se ferise continuu de ridicol. Era permanent în alertă, atent la cum se îmbracă, ce vorbeşte, cum merge pe stradă, ce gesturi face, cum stă pe scaun, ce mimică abordează, unde-şi ţine mâinile. Nu-şi pierde niciodată controlul. Poate doar în somn. Poate nici în somn.

Amanta lui, Lidia, lucra ca scenograf la teatru. Apartamentul ei, în care se întâlneau, era locul unde el se simţea mai bine ca oriunde. Asta pentru că acolo totul era simplu şi frumos, doar trei culori – verde, albastru şi portocaliu, puţină mobilă, puţine obiecte, o vrajă aparte. Dar şi pentru că Lidia, obişnuită cu actorii care, precum iubitul ei, aveau ceva teatral şi în viaţa de zi cu zi, nu doar pe scenă, era un spectator discret.

Atunci când a auzit hurducăiala din baie şi zgomotul ce părea iscat de ceva care picase pe gresie, ea s-a apropiat încet şi a tras cu urechea. Când gemetele au devenit evidente, a deschis repede uşa şi a ţipat ca niciodată: iubitul îi era căzut pe jos, gol, cu un picior pe marginea căzii, cu celălalt răsucit sub el, cu o mână inertă şi cu faţa plină de sânge. Încerca să se ridice, dar şi să spună ceva.

În timp ce forma 112 tremurând toată, Lidia l-a auzit îngăimând:

— Nu suna, arăt caraghios aşa, sunt ridicol, nu suna. Te rog, te rog!

Ghinionul dracului

Era a patra oară când îl vizita săptămâna asta. A patra noapte. Nu mai avea nicio îndoială: taică-su era strigoi. Îi spusese fără să clipească şi lui unchiu-su, dar ăla a dat din mână şi a zis:

— Fugi, bă, d-aci.

I-a spus şi lu' a bătrână, iar femeia şi-a făcut cruce. Pe ea n-o bântuise Grigore, n-auzise nimic prin casă, nici scârţâit de uşi, nici paşi, nici hainele nu căzuseră din cuier. Dar asta nu însemna că fiu-su nu putea fi strigoi. Ba putea, că prea de multe ori i se arătase Iu' ăl' mic. I-a spus nepotului ce să facă: să ia ţăruşul cel mare cu care priponesc calul, un ciocan, să meargă noaptea în cimitir şi la 12 fix să bată ţăruşul în mormânt. Nu trebuia să-l dezgroape pe Grigore, săracu', nu trebuia să-l scoată din sicriu.

— Dar are efect, dacă tata e la doi metri sub pământ? a întrebat bântuitul.

— Da: e ca şi cum l-ai fixa cu ţăruşul în pământ, ca să nu mai iasă în veci de acolo. Aşa se face, i-a murmurat bunică-sa.

Ar fi chemat un prieten cu el, dar cui să-i spui că mergi în cimitir ca să omori un strigoi? Şi nu pe oricine, ci pe tac-tu! S-a hotărât să facă asta singur, luni noaptea. După ce a pus într-un sac de rafie ţăruşul şi ciocanul, a luat pe el mantaua groasă, soldăţească, a băgat în buzunar o lanternă şi a pornit. N-avusese noroc de lună, era beznă. Şi stătea să ningă. Se simţea asta prin întuneric. Prima ninsoare din iarnă. Ar fi trebuit să mai ia pe cineva cu el. Trebuia să caute, trebuia să mai aştepte. Îi era frică.

A mers repede şi a ajuns transpirat în cimitir. S-a uitat atent, atât cât a putut să vadă: mormântul lui taică-su părea neumblat. Şi-a făcut o cruce, a pus lanterna jos, a scos ţăruşul şi ciocanul din sac, s-a lăsat ciuci şi a căutat atent locul pe unde ar fi trebuit să fie inima mortului. Când

l-a găsit, a fixat ţăruşul, l-a strâns bine în pumn, a ridicat ciocanul, a zis „Doamne-ajută!” şi a lovit. A mai dat o dată şi încă o dată şi încă o dată. Fierul a intrat tot. Cam o jumătate de metru.

A vrut să se ridice în picioare. N-a putut. A mai încercat. Nimic. Strigoiul îl prinsese de manta şi nu-i mai dădea drumul. A urlat îngrozit, s-a smucit ca să scape, dar ta-su îl ţinea strâns şi chiar îl trăgea spre el, în pământ. A mai urlat o dată.

L-au găsit mort a doua zi, pe la 9 dimineaţa. Avea părul complet alb.

— De la frică, a spus poliţistul.

Cum de frică făcuse şi stopul cardiac. Îi bubuise inima.

— Ghinionul dracului, a murmurat unchiu-su, să nu vezi că ai trecut ţăruşul prin pulpana mantalei şi să te sperii de moarte.

Ce ţărancă, frate!

l-am auzit ţăcănitul pantofilor pe asfaltul trotuarului şi mi-a venit, firesc, să întorc capul. M-am stăpânit. Am încercat să intuiesc ce înălţime putea să aibă, după ritmul tocurilor şi intensitatea sunetului, dar, până să mă decid între 1,74, 1,78 şi 1,85, m-a depăşit. Asta şi pentru că am încetinit, voluntar, pasul.

M-am uitat la pantofii ei, dar am urcat imediat privirea sus, pe pulpe: erau pline de eczeme roşietice, de parcă ar fi muşcat-o nişte păianjeni. Brrr, ce greţos! M-am uitat mai bine: eczemele erau, de fapt, modelul de pe ciorapii ei de culoarea pielii. Uau! Frate! Păi, cât de ţărancă trebuie să fii ca să porţi aşa ceva? Cum e să fii o ditamai păluga şi să mai ai şi tocuri cui? Dar să nu-ţi fie suficiente toate astea, aşa că îţi mai torni pe cap o pălărie cât un OZN, iar mecla ţi-o ascunzi sub nişte ochelari de soare enormi! Din ce colţ de ţară eşti tu, barză rătăcită la oraş? De pe ce uliţă ai aterizat aici?

Mi s-a părut că se uită puţin peste umăr, de parcă ar fi ghicit ce gândesc. Nu era deloc urâtă, ba chiar avea un profil drăguţ, pe care i l-am desluşit sub borurile pălăriei. Am lăsat puţină distanţă între noi şi m-am luat după ea.

Era ţeapănă, arăta bine, dar mizeriile alea de ciorapi mă intrigau la culme. Cum să-ţi tragi, băi, nene, pe nişte craci atât de mişto o nenorocire care întoarce stomacul pe dos? Cât de tălâmbă să fii?

S-a oprit puţin şi a scotocit ceva prin geantă. Mi-am căutat ţigările în buzunarul de la haină, am scos pachetul, m-am oprit şi m-am întors cu spatele, ca şi când vântul mi-ar fi putut stinge flacăra brichetei cu care mi-am aprins ţigara.

Am tras un fum şi am luat aerul unui ins care aşteaptă pe cineva. Ea a tastat pe telefonul mobil, apoi l-a dus la ureche şi s-a uitat spre mine. M-am uitat şi eu la ea. Mi s-a părut că zâmbeşte. Nu, era un rictus ce-mi era adresat.

Ţăranca dracului, mai ai şi fente-n cap! Faci fiţe cu mine, tu, aia din vârful dealului?

Am dat să mă car, când am auzit-o vorbind la mobil:

— Bonjour, maman, bonjour! Comment ça va? Super! Oui, c'est parfait. Oui, oui, le pays est magnifique, les gens sympathiques, mais les hommes me semblent un peu paysans. Oui, oui, paysans!

Lătratul furios al unui câine

Când auzi lătratul furios al unui câine şi e trecut de miezul nopţii, nu te poţi gândi la prea multe lucruri. Primul ar fi motivul pentru care animalul se poartă astfel. Ultimul, să îţi zici că asta fac îndeobşte câinii, că e menirea lor principală. Nu îţi pui deloc problema că la ora aia ar trebui să doarmă şi ei, chiar aşa, câineşte. Dacă toate gândurile astea îţi ocupă mai mult de trei minute şi eşti încă în pat, gata-gata să adormi la loc, mulţumit că animalul nu mai e isteric, chiar dacă dă din gură, atunci n-ar trebui să-ţi stea inima-n loc când auzi zgomote ciudate la uşa de la intrare. Iar dacă reacţiile tale sunt în continuare somnoroase, să nu fii surprins când uşa scârţâie, semn că cineva tocmai a deschis-o.

E prea târziu regretul că nu ai la îndemână un cuţit, un topor, un satâr sau o bâtă, mai ales că ţi-ai propus asta de atâtea şi atâtea ori. Însă fie ai ezitat ce cuţit să alegi, ca să aibă loc în sertarul de la noptieră, fie te-ai codit să aduci, din garaj, toporul pe care l-ai primit de la bunică-tu. Îl puteai pune sub pat, e loc, cum loc suficient ar fi fost şi pentru bâta de baseball pe care te-ai tot moşmondit să o cumperi de prin târgurile pe unde îţi place să mergi în căutare de vechituri expresive, dar inutile. Acum e-n van: pe holul ce leagă dormitorul de intrare se aud paşi. Parchetul geme sub greutatea care se mişcă precaută, deşi, după intensitatea şi durata zgomotului, cântăreşte suta de kilograme. Poate şi mai mult.

Stai neclintit, orice mişcare ar face patul să scârţâie, iar cel care a intrat ar afla că eşti în casă. Bine ar fi ca nici inima să nu te trădeze: mai are puţin şi o să pocnească exact ca o petardă. Respiră încet, pe gură, şi găseşte o ieşire.

Nu, să deschizi repede fereastra şi să strigi după ajutor nu e un gând salvator, fiindcă până la geam faci cam trei secunde, plus una până îl deschizi. Apoi, e posibil să ţi se

blocheze corzile vocale de la spaimă şi să nu reuşeşti decât un scâncet. Asta dacă apuci să strigi şi dacă cel care ţi-a intrat în casă nu e cu mult mai rapid.

Sigur e înarmat. Cine intră noaptea cu mâinile goale într-o casă străină? Să ia tot ce vrea şi să plece! Ai putea să-i propui asta, însă e riscant. Ar da buzna peste tine cu un levier în mână şi în câteva clipe ai fi mort. Ar crede că tocmai aici ai banii, în dormitor, unde îi şi ai, de altfel. Sub haine. Tâmpit obicei, moştenit. Şi ţi-ai tot promis să găseşti un alt loc pentru ei, în bibliotecă, într-o carte, în living, în vaza care e goală tot timpul, în bucătărie, între două oale pe care nu le foloseşti. În punga cu medicamente, plină cu cutii şi cutiuţe. Într-o gheată veche din debara. Sunt atâtea locuri bune de ascuns banii.

Se apropie. Nici măcar n-a aprins lumina. Nici n-a căutat întrerupătorul, s-ar fi auzit cum degetele ating pereţii. N-are lanternă. Dacă nu e hoţ? Dacă n-a venit să fure? Inima ţi-e în gură. Imediat zboară prin cameră.

Respiră încet, pe nas. În-cet. S-a oprit în faţa uşii dormitorului. Se uită prin geam. N-are cum să vadă, geamul e mat, storurile de la fereastră sunt trase, e întuneric. De ce n-a aprins lumina până acum, dacă nu a auzit zgomot? Sau o fi auzit? Patul? Cum de n-are o lanternă, ceva? Ochelari cu infraroşii?! Maica Domnului!

A pus mâna pe clanţă. Apasă. Se deschide uşa. Plapuma ţi-e trasă până peste nas. A intrat. A întors capul spre tine. Nu e mai mare decât eşti tu. Se apropie precaut. Îţi ţii respiraţia şi pleoapele aproape închise.

E chiar lângă tine. Se apleacă asupra ta. Brusc, îi înfigi în ochiul stâng pixul cu care scrii seara în jurnal şi pe care îl ţii strâns în mână de când ai auzit zgomotele de la intrare. Urlaţi amândoi şi vă repeziţi spre uşă. Câinele din vecini latră din nou.

Buchetul de nemuritoare

Ca în fiecare an, în iunie, Flavius s-a întors din Norvegia – unde emigrase în ’91 – ca să-i vadă pe taică-su şi pe soră-sa, Magda. Şi ea pictoriţă, ca şi el.

A luat un taxi de la aeroport şi s-a dus întâi la supermarket. A întrebat-o pe una dintre angajate, care aranja pe un raft nişte cutii în care erau becuri, unde găseşte flori de plastic.

— Flori de plastic?! Ce faceţi cu ele?

— Merg într-o vizită şi le duc gazdei.

— Cum să-i duceţi flori de plastic?!

— Uite-aşa… E sor-mea.

— Păi, cu atât mai mult, nu se cade, sunt urâte.

— Sunt haioase, nu contează. Unde le găsesc?

— Nu ştiu…

— Cum nu ştiţi?

— Aşa.

— Sau nu vreţi să-mi spuneţi?

— Nu, nu vă spun!

— Cum să nu-mi spuneţi? Cum adică?!

— Pur şi simplu, nu vă spun! Nu se face să oferiţi cuiva flori de plastic… Mai ales sorei.

Pe Flavius îl umfla râsul. Unde i se mai putea întâmpla o fază ca asta, unde? A continuat:

— Dar sunt foarte frumoase florile de plastic, iar eu le voi alege chiar pe cele mai delicate. Zău!

— Domnule, sunt groaznice! Absolut groaznice! Nicio femeie din lumea asta nu şi-ar dori să primească aşa ceva, a spus angajata şi a dispărut nervoasă pe unul dintre culoarele magazinului.

Flavius s-a uitat după ea, apoi, cu gura până la urechi şi cu un fel de entuziasm, a căutat raionul cu decoraţiuni interioare. L-a găsit, a ales şapte trandafiri roşii, s-a plimbat cu ei prin magazin cu gândul s-o vadă pe ţăcănita aia de fată, dar n-a mai întâlnit-o. Aşa că a plătit şi a ieşit.

A râs cu Magda până le-au dat lacrimile când i-a povestit întâmplarea. Soră-sa a pus florile într-o vază din lut, în formă de peşte, pe care o umpluse cu apă. Să nu cumva să se usuce! Şi au mai tras, pe chestia asta, o hăhăială de câteva minute.

Peste o săptămână, cu o zi înainte de întoarcerea în Norvegia, Flavius a trecut pe la mormântul maică-sii. A rămas paf: trandafirii roşii, de plastic, erau aşezaţi chiar pe piatra tombală, la baza crucii. Taică-su îi văzuse la Magda şi îi plăcuseră atât de mult, încât i-a luat fără s-o mai întrebe şi i-a adus iubirii vieţii lui, care avea să se bucure, acolo sus, de superbul buchet de flori nemuritoare.

Dragul tatii

Sandu Ghiran muncise, de când era, ca un rob. Nu ca un rob, de fapt, fiindcă ştia că munceşte pentru el, nu pentru altul. Muncise ca un animal. De copil şi până acum, când avea el copii. Mari.

Mariana era măritată la oraş, o nimerise cum trebuie. Bărbat-su, Ninel, lucra la poliţie, la circulaţie, era bine văzut de şefi, pentru că era un şofer bun şi un mecanic şi mai şi. Aveau apartament cu două camere, televizor, congelator, mobilă, iar maşină deocamdată nu le trebuia, că era maşina poliţiei, pe care Ninel o avea sub semnătură şi îşi mai făcea treaba cu ea.

Gore, Ghiran ăl mic, era lângă el. Şi acolo voia să-l ţină. Pentru el muncea. Sandu îşi luase pământul pe care Iliescu i-l dăduse şi îl muncea pe tot. Avea vie, avea pruni, corcoduşi, meri, fân, lucernă, porumb, fasole pe harac, sfeclă, dovleci, grădină. Avea pământul răspândit prin tot felul de locuri, dar roditor. Cum dădea Dumnezeu. Agricultura e loterie. Dacă plouă şi nu bate piatra, eşti om. Dacă dă geru' când înfloresc pomii, rămâi sărac. Sandu Ghiran l-a văzut pe Dumnezeu şi aşa, şi aşa.

Mariana şi Gore l-au ajutat. Mariana s-a măritat de tânără, la 17 ani. A avut să-i dea zestre, dar Ninel a zis că lui nu-i trebuie nimic, o ia cu ce-i pe ea. Sandu Ghiran s-a uitat rău la el, cu juma' de ochi, fix, iar Ninel a lăsat capul în jos, şi-a dat seama că-l luase gura pe dinainte şi a roşit. Sandu a adus afinată, au băut, au vorbit, au stabilit ce şi cum, s-au înţeles. A plecat Mariana, a rămas Gore. Mai înalt decât taică-său. Şi n-avea decât 16 ani. Dar cu palmele mari cât tocătoru', zdravăn şi cu carne pe el. Bun de muncă. Făcuse opt clase, ştia ce trebuia să ştie, nu era prost, punea osu'. „Pentru el munceşte", spunea Sandu Ghiran când vreun vecin îi reproşa că prea îl omoară pe băiat. Gore ştia că tot ce va fi în curtea aceea va fi al lui. Nu îi întorcea niciodată vorba lui tac-su. Iar vorba era rece

ca sticla. Aşa fusese dintotdeauna. Cuvintele dintre ei erau scurte, repezi şi clare. Sandu Ghiran nu bătea apa în piuă, iar Gore nu dădea nici el din gură degeaba. Ştia ce are de făcut, cât are de făcut. Iar vara aveau treabă cât vedeai cu ochii.

Sub deal, lângă şosea, mai sus de izvorul zidit de doi soţi cărora le murise fiul acolo într-un accident de maşină şi unde, din când în când, veneau vara turişti cu corturile, Ghiran avea trei pogoane de fân. Era vremea cositului, lumea începuse să iasă în câmp, unii îl şi strânseseră. Oricând puteau începe ploile şi te lăsau fără hrană la animale, înnegrea fânul de nu îl mai puteai face decât aşternut în grajd.

Seara, Ghiran a luat coasele atârnate de căpriorii şopronului şi le-a bătut în gură, pe nicovală, aproape o oră. Mărunt, cu lovituri şterse, nu foarte tari, cu jumătate de mână. I se umflau venele de la gât şi icnea scurt atunci când lovea cu ciocanul lama coasei. Ochii verzi ai bărbatului sclipeau şi clipeau în acelaşi ritm cu bătaia. După ce a terminat, l-a strigat pe Gore, care era în grădină, la udat varza. Băiatul a lăsat găleata jos şi a venit cu paşi mari.

— Mâine dăm la coasă. Să cauţi tu gresiile şi tecile, să nu le uităm. După ce termini varza, udă şi castraveţii, i-a spus Ghiran lui fi-su.

Dimineaţă s-au trezit la 5. Au pus în raniţă mâncare, un bidon gol, un cuţit înfăşurat în cârpă şi-au plecat. Mergeau unul lângă altul, cu coasele pe umeri. Ghiran o avea pe umărul drept, Gore pe stângul. Era răcoare şi s-ar fi bucurat ei să fie aşa toată ziua, dar pe la 1 după prânz picai din picioare de cald. Încă era întuneric. Ţârâiau greierii din toate părţile, undeva în spate s-a auzit şi-o căruţă. Gore şi-a privit palma dreaptă, brăzdată de cute adânci, cu degete lungi şi groase cât castraveţii pe care îi udase seara.

— Ce-i mă, la ce te uiţi? l-a întrebat taică-su, iar el a tresărit şi şi-a închis brusc palma.

— La nimic, a răspuns şi a ferit un muşuroi de cârtiţă.

Au ajuns la izvor. Puţin mai la vale era ridicat un cort albastru. Gore a scos bidonul din raniţă, l-a umplut cu apă, l-a închis bine, l-a pus în raniţă, a mai strâns dopul o dată, a ridicat raniţa în spate şi s-a grăbit să-l ajungă pe taică-său. A mers în spatele lui până au ajuns în capul locului lor. Începuse să se lumineze. Şi-au pus tecile la brâu, după ce Gore turnase în fiecare puţină apă, să stea gresiile umede.

— O luăm mai de la stânga. Hai! a făcut semn Sandu.

Au mers câţiva paşi spre punctul arătat cu capul de bărbat, au scuipat amândoi în palme de parcă urmau să se ia la bătaie şi-au început să cosească. Trăgeau sacadat, larg. După cincizeci de metri aveau cămăşile ude în spate, dar înaintau pas cu pas, ca nişte spadasini ce fandează în aceeaşi direcţie şi cu aceeaşi măsură. Dealul pe care era pământul lor a prins încetul cu încetul inimă: mai treceau câte-o căruţă, câte-un om, se mai vedeau alţii. După vreo două ore, Sandu Ghiran o luase bine înaintea lui fi-su. Ochii lui urmăreau vârful coasei şi arareori se ridicau de acolo. Mai scuipa din când în când în palme, se mai uita la ceas, mai dădea cu gresia pe lamă. Se făcea fân. Avea să şi vândă. Prunii nu erau cine ştie ce, dar corcoduşii erau plini. Nu e ţuica de corcoduşe ca aia de prune, da’ e bună. Mariana îi scrisese că e gravidă. Era bine că era aşa, nu o mai văzuse de vreo trei luni. Era des fânul şi mai aveau de tras.

Ghiran s-a oprit şi s-a uitat în spate.

— Hai bă, Gore, că ne prinde vipia aci, dormi? Dă-i înainte, nu te uita după lăcuste!

Băiatul îşi dăduse cămaşa jos şi se vedea cum şiroieşte apa pe el. Ce să facă? Trăgea cât îl ţineau puterile, dar fibra lui era verde, cerea pauze mai dese. Mai era şi căldura care creştea încet-încet.

— Gore? Vorbesc de două ori?! a strigat taică-su, iar tânărul a înteţit ritmul coasei fără să spună nimic.

Avea pielea tăbăcită de soare, iar sudoarea îi dădea un luciu frumos. Duminica mergea la baltă cu băieţii din sat, pescuiau şi făceau baie până seara. Mulţi dintre ei mai

dădeau pe acolo şi-n cursul săptămânii, dar părinţii lor nu erau Sandu Ghiran. Unii îşi continuaseră şcoala, alţii aveau fraţi mai mici, care mai făceau şi ei pe-acasă una-alta, alţii erau săraci, n-aveau ce munci. Şi atunci stăteau pe buza bălţii. Gore era-n apă ca un clean. Avea braţele lungi, palmele mari, plămânii buni, fiindcă nu fuma, tăia apa ca o torpilă.

Fierbea sudoarea pe el. S-a oprit să dea o gresie la coasă şi să-şi mai tragă sufletul. S-a oprit şi taică-su. Avea cămaşa fleaşcă, dar n-o dădea jos.

— Bă, Gore, adă apa aia-ncoa'!

Raniţa cu mâncarea şi bidonul era sub un polog de fân. Nicio umbră pe locul lor. Gore a luat bidonul şi i l-a dus. Ghiran şi-a şters faţa cu o batistă udă şi ea, a băgat-o în buzunar, a scos dopul de la bidon şi a băut.

— Leh, e boalcă, fir-ar a dracului! Mergi şi ia apă de jos, că vreau să şi mâncăm, a spus bărbatul.

Gore a luat bidonul, a golit apa din el, a îmbrăcat cămaşa, s-a întors cu spatele şi-a plecat spre izvor. Îl usturau ochii în cap de cald ce era. Se gândise şi el să meargă după apă, dar mai bine că-l trimisese taică-su.

Ghiran şi-a ascuţit coasa, gresia se încinsese, iar apa din teacă mai că fierbea. Îşi plimba domol braţul drept, în care ţinea piatra, pe ascuţişul curb al fierului; şi el se mai muiase, dar până seara voia să dea gata tot fânul. Ce s-o mai lungească, până se usca, până îl întorceau, până îl adunau… Mai avea şi altele pe cap. Mai era şi lucerna, în două locuri, de tăiat costreiul prin porumb, grădina, acuşi începea şi adunatul corcoduşelor. Era grea munca, da' şi bani era bine să ai. Mariana trebuia ajutată, mâine-poimâine năştea, avea nevoie de una-alta. Gore nu şi-a mai făcut o haină… Dar la ce-avea nevoie? De Sfânta Marie e cald. Mai încolo, după ce adună porumbul. Prin octombrie, spre noiembrie. Ce-o face de nu mai vine?

Sandu Ghiran s-a oprit cu gresia în aer şi a întors capul în direcţia în care plecase fi-su. Nu se vedea nimic. A aşezat coasa pe fân şi a mers spre raniţă. Punea el mâncarea până ajungea Gore, care ar fi trebuit să se

întoarcă, doar îi spusese că îi e foame. Bărbatul a întins şervetul, a scos roşiile, ceapa, o conservă de pate, nişte salam de vară, cinci ouă fierte. A decojit ouăle, a tăiat cu cuţitul câteva felii de salam şi a muşcat dintr-o roşie.

Ce mama dracului stătea atâta? S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat spre vale. Nimic. Nu era departe izvorul, grijania lui de copil.

— Gore! Bă, Gore! a strigat.

Era atât de cald, că aerul nu mai întorcea ecoul. Ghiran a terminat roşia, s-a şters la gură cu batista, s-a uitat la mâncarea întinsă pe şervet, a clătinat din cap şi a zis:

— Eee, Gore, Gore.

Apoi s-a aplecat, a luat cuţitul şi l-a băgat în raniţă, peste care a pus un braţ de fân.

Nu-l mai bătuse de mult, credea că acum e om în toată firea, că ştie de vorbă, mai ales când e de făcut treabă. Dar nu merge aşa! El stă ca prostu-n mijlocul câmpului şi-l turteşte soarele în moalele capului, iar Gore… Grijania lui! Sandu Ghiran şi-a scos de la brâu teaca cu gresia, a pus-o sub fânul ce acoperea raniţa şi a coborât spre izvor. În pumni o să-l aducă înapoi. Trebuia să piardă atâta timp aiurea, îi era şi foame, ar fi băut şi apă, şi-ar mai fi tras sufletul, că de-azi dimineaţă dă-ntruna la coasa aia, iar pe Gore-l doare… unde-l doare. Păi, o să-l doară!

Furia lui Ghiran creştea odată cu paşii pe care îi făcea la vale şi care îi zdruncinau muşchii obosiţi. La un moment dat i-a trecut prin gând să-l strige pe fi-su, dar şi-a dat seama că avea gura atât de uscată, încât buzele care îi tremurau nervoase erau lipite una de alta. Orizontul, pâclos şi decolorat din cauza soarelui ce ajunsese chiar deasupra şi parcă mai şi coborâse, se apropia până la dealul din faţă.

Bărbatul s-a oprit, a oftat, a înjurat, a băgat mâna în buzunar după batistă, şi-a şters fruntea şi ceafa şi-a continuat drumul. Picioarele mergeau singure, deşi îi erau umflate şi transpirate, iar tâmpla dreaptă i se zbătea de parcă voia să iasă de sub pielea arsă. La baza dealului se vedea izvorul – un perete de cărămidă pe care era pictat

un Christ răstignit, de la picioarele căruia, printr-o ţeavă de oţel, curgea o vână de apă. Sandu Ghiran a înaintat, în timp ce îl căuta cu privirea pe Gore. Nimeni. Furia îi congestionase faţa care, arsă de soare cum era, se înnegrise.

A trecut prin dreptul apei fără să-şi amintească de setea ce-l uscase şi s-a îndreptat spre lunca în care se topea dealul. La nicio sută de metri în faţă era un cort albastru. Ghiran, cu pumnii strânşi şi cu ochii mijiţi de furie, s-a apropiat de cort. Întâi a văzut unul dintre tenişii lui Gore aruncat prin iarbă, apoi cămaşa făcută ghem, din care ieşea o mânecă frântă mai sus de cot, apoi bidonul. S-a oprit, iar ochii lui s-au deschis dintr-odată: dinspre cort se auzeau gemetele unei femei şi, mai domoale, icnetele unui bărbat. Toată lumina acelei zilei a strălucit atunci pe faţa lui Sandu Ghiran, iar buzele lui s-au dezlipit şi au şoptit:

— Dragul tatii!

Altă viaţă!

Moartea i se aşezase pe vârful nasului. O privea siderat, fără să respire. Gura i se căscase şi rămăsese aşa. Stătea nemişcat, se uita fix. A auzit pe cineva vorbind şi a clipit. Moartea nu mai era, dispăruse. A mişcat ochii în stânga şi în dreapta, i-a rotit, a căutat cu ei.

— Tată, ţi-e bine? Mă auzi, ţi-e bine?

Doru se ridicase de pe scaun şi îl privea.

— Eşti OK? Te-ai uitat cam cruciş. Ce-ţi veni?

Ce să-i spună lui fi-su, că tocmai văzuse moartea? Ilie şi-a trecut limba peste buze şi a cerut apă.

— Nu vrei suc?

— Apă.

— Cu bule?

— Nu.

Doru a plecat să aducă apă, iar în locul lui a venit Irina.

— De ce te-ai uitat conci? Ai fost simpatic. Uite, şi eu pot, a zis fiică-sa şi a privit cruciş spre el.

I-a zâmbit şi a încercat să o atingă. Fata i-a prins mâna şi i-a mângâiat-o. Apoi a mai privit o dată cruciş, a ridicat din sprâncene şi a râs. Doru a intrat cu paharul cu apă şi i l-a întins Irinei.

— Ar trebui să te ridici în capul oaselor ca să bei, i-a spus fiică-sa şi a dat să-l ajute.

Ilie s-a împins cu coatele şi cu călcâiele în pat, s-a opintit şi a reuşit să stea oblic.

A întins mâinile după pahar şi a văzut cum îi tremură. De la frică.

Fiică-sa i-a apropiat paharul de buze, iar el a luat câteva înghiţituri.

— E mai bine acum?

A mişcat din pleoape că da.

Doru a trecut de cealaltă parte a patului, l-a cântărit din ochi pe taică-su şi i-a spus:

— Gata, hai la soare! N-ai de ce să mai stai în casă. E

cald afară, e bine, e aer, hai să ieşim. Am pus un scaun în curte, hai. Statul în pat nu-i bun. Ţi-am adus halatul, aici ai saboţii. Sorin şi cu Tania au plecat, poate vin mai pe seară. Te-au salutat, dar nu i-ai auzit. Hai, sus, zău!

Ilie nu s-a împotrivit. A ieşit încet de sub aşternut, s-a încălţat, i-a dat braţul stâng lui fi-su, apoi s-a ridicat. A îmbrăcat halatul pe care Irina i-l ţinea, şi-a strâns cordonul, a făcut un nod, apoi încă unul şi, sprijinit de Doru, a ieşit din dormitor pe hol, apoi pe uşa de la intrarea în casă şi, de acolo, afară, în curte. Încet, foarte încet.

— Altă viaţă! a exclamat fata.

Da, altă viaţă. A închis câteva clipe ochii. Lumina era puternică. A simţit cum i se umezesc pleoapele şi şi-a trecut mâneca dreaptă a halatului peste fiecare. Mirosea a iarbă şi se auzeau mierlele.

A mers până în faţa scaunului. Ar mai fi stat aşa, în picioare, dar Doru i-a făcut semn să se aşeze.

— E mai bine, nu? E mult mai bine! Hai, stai aici, o să strângem noi prin casă, ducem gunoiul, spălăm ce e de spălat. Dacă vrei ceva, ne strigi. Bine, tată? Bine?

Ilie i-a zâmbit fetei lui şi a făcut semn că a înţeles. Apoi a lăsat capul pe spătarul scaunului şi a tras aer în piept. A închis ochii şi a mai tras o dată aer. Când i-a deschis, moartea i se aşezase pe vârful nasului. Şi-a chircit mâinile de spaimă şi a deschis gura să strige. L-a auzit pe Doru, care era chiar lângă el:

— Eşti în regulă?! Tată? Eşti bine, domne, că ai albit în obraji…? Mă auzi?

Ilie a răspuns din gât:

— Hdah!

Brusc, a văzut cum moartea i se îndepărtează de faţă.

— Sunt bine, a spus cu curaj şi nasul i s-a lungit. Sunt bine, sunt bine, bine, bine, bine.

Naufragiul din centrul oraşului

— Ce caută barca asta în mijlocul oraşului? l-a întrebat unul dintre cei doi gardieni publici.

— Va fi un magazin de cărţi. Un anticariat, a răspuns Vlad Parzan şi a scos, dintr-un buzunar al hainei, autorizaţia.

Cât s-au uitat gardienii pe ea, tânărul a fixat barca pe caldarâmul străzii pietonale Posada. Şi-a primit hârtia înapoi, iar cei doi s-au cărat.

După câteva zile, barca plină de cărţi a lui Vlad „naviga“ în ziare, pe la televiziuni şi devenise punct de atracţie pentru locuitorii oraşului. Cine nu făcea poze intra în vorbă cu anticarul şi îl felicita pentru idee. El recunoştea că se inspirase, că văzuse o chestie asemănătoare undeva prin Danemarca, dar nu mai conta: dădea interviuri, zâmbea la camerele de filmat şi către toţi care voiau ceva de la el.

„Cărţi de luat pe insule”: asta scrisese, cu vopsea albastră, pe barca moştenită de la străbunică-su, pescar din Delta Dunării. Şi sloganul avea efect, fiindcă oamenii nu plecau cu mâna goală. Chiar dacă barca era ticsită, Vlad găsea cu ochii închişi fiecare titlu.

Însă cu adevărat formidabil era faptul că citise un vapor de cărţi. Părea că ştie totul despre autori mari sau mici, despre volume celebre ori necunoscute, despre edituri, ediţii, prefeţe, îngrijitori de ediţii, traducători.

Barca lui intrase în circuitul turistic al oraşului, îl vizitase de câteva ori şi primarul, cu care stătuse la taclale, îşi făcuse o mulţime de amici printre cititori şi trecători, era simpatizat şi admirat, îi mergea bine mica afacere.

În dimineaţa zilei de 3 septembrie, când a venit să-şi deschidă anticariatul, Vlad a împietrit: barca îi era plină cu apă, iar cărţile se umflaseră ca nişte gogoşi. Gardianul care a scris procesul-verbal de constatare i-a şoptit, când l-a rugat să semneze în dreapta jos:

— Bine că nu i-au dat foc, domnu’ Vlad!

Ramon sinucigaşul

Lupta între inima şi creierul lui Ramon se dădea cam la mijlocul distanţei dintre ele, în gât. Dacă cineva i-ar fi privit cu atenţie mărul lui Aclam din beregată, ar fi rămas cu gura căscată: se mişca atât de repede în sus şi-n jos, încât parcă ar fi fost viu.

Dar în casa lui Ramon n-aveau ce să caute curioşii, aşa cum luptele n-au ce să caute în gât. Cu ochii în lacrimi, Ramon s-a ridicat brusc de pe canapea, a pus mâna pe triplu Stecher, a scos din el veioza, apoi l-a smuls cu putere din priza fixată în perete, a luat scaunul de lângă fereastră, s-a urcat pe el, a înfăşurat un capăt al triplului de lustra cu trei braţe, a făcut un nod, celălalt capăt – cu ştecherul încă fierbinte din cauza efectului Joule – şi l-a înfăşurat de gât, a făcut vânt, cu tălpile goale, scaunului pe care se urcase, scaunul a căzut, iar peste scaun, cam după una-două secunde de atârnat şi de zbătut, a căzut şi Ramon, cu tot cu lustră.

Şi-a dus mâinile instinctiv la grumaz, a simţit cum mărul lui Aclam căuta disperat să treacă pe sub firul care îl sugruma, s-a ridicat în picioare, încercând să slăbească strânsoarea cu degetele mari, a pornit spre bucătărie trăgând după el lustra, a scos horcăind dintr-un sertar un cuţit a cărui lamă a strecurat-o, paralel cu carotida, între gât şi firul ce-l strângea, iar în timp ce lacrimile îi şiroiau din ochii roşii ca vişinele, mişca de cuţit în sus şi în jos, aşa cum se mişcase, în urmă cu câteva clipe, poate c-o viteză şi mai mare, mărul. Lama a secţionat cablul, iar tot sângele care se strânsese în capul lui Ramon a coborât brusc spre inimă, apoi s-a împrăştiat în corpul ce cântărea, în pijama, 124 de kilograme.

Bărbatul stătea în mijlocul bucătăriei cu cuţitul în mână, nemişcat, ca un samurai pregătit să-şi facă *seppuku.* Burta i se rotunjise şi mai mult, iar dacă şi-ar fi înfipt lama în ea, ar fi zburat prin apartament. Doar că nu la asta se gândea

el.

A privit cu luare aminte cuţitul, l-a apropiat încet de ochi, l-a depărtat, l-a mişcat puţin, iar când lumina becului din bucătărie i s-a reflectat din oţel direct în pupile, i-a dat drumul din mână. Un gest pe care-l vezi în toate filmele cu omucideri în legitimă apărare: ucigaşul priveşte stupefiat instrumentul morţii, se trezeşte, parcă, din coşmar, conştientizează ce-a făcut, după care îl aruncă. Cu mâinile, libere acum amândouă, Ramon a început să-şi maseze gâtul înconjurat de o urmă roşie, pe care n-o vedea, dar de care parcă voia să scape imediat, fiindcă îşi mişca febril degetele şi podurile palmelor de-a lungul ei. A făcut asta câteva minute, continuu.

Apoi a deschis robinetul de la chiuvetă, a luat un pahar, a aşteptat ca apa să se reverse din el şi a băut. Mirosea a clor, deci era sigură. Ramon nu bea decât apă de la robinet, în şcoală fusese olimpic la chimie şi ştia prea bine pe ce se cade şi pe ce nu să pui gura.

Viaţa e ca o vacă: uneori dă cu copita tocmai când o mulgi. Te uiţi la lapte cum se strânge în găleată şi cum face spumă, iar deodată, poc!, te trezeşti cu una în cap. Diferenţa e că în viaţă nu poţi să dai cu bota ca în vacă. Şi nici nu poţi să-ţi cumperi alta, mai cuminte şi mai lăptoasă. Dacă nu-ţi place aşa cum e, te cari. N-ai chef să umbli cu capul spart, pui stop.

Vaca îl lovise pe Ramon de mai multe ori. La 11 ani, taică-su a scos din rădăcini, cu maşina pe care o conducea, un dud de la marginea şoselei ce lega periferia, unde locuiau, de centrul oraşului. Dudul a fost tăiat cu drujba de cei de la drumuri şi transportat pe bucăţi. Pe taică-su şi pe maică-sa i-au luat rudele şi le-au făcut o înmormântare plină de durere şi de coroane cu flori.

În ultimul an de liceu, Ramon a început să se îngraşe. Bunicii, care îl crescuseră, au crezut că sunt semnele maturizării şi ale traiului bun. Când a ajuns la 90 de kilograme, medicii au zis că sunt efectele diabetului. Imediat după absolvirea facultăţii, a cumpărat un inel de logodnă. A dat avans la restaurant, a vorbit cu preotul

pentru cununie, a luat plicuri pentru invitaţiile la nuntă. A rămas cu banii daţi, cu opt grame de aur şi cu un teanc de plicuri netimbrate: aleasa inimii se răzgândise brusc. N-a mai întâlnit-o niciodată, căci puţini se mai întorc din Australia. Nici cu alte femei nu s-a văzut prea des Ramon, iar isprăvile lui bărbăteşti, câte fuseseră, nu erau de povestit. Când sari binişor de suta de kile şi duci în tine un diabet, nu prea ai cu ce să te lauzi.

În ziua de Crăciun a lui 2008 i-a crăpat inima. Nu de tot, vreo trei centimetri. Salvare, spital, urgenţă, operaţie. Cardiologul i-a explicat că e consecinţa oboselii, a stresului, a lipsei de regim alimentar, a fumatului, cafelei, sedentarismului. L-a trimis acasă după Sfântul Ion şi a stat în concediu medical 30 de zile. Când s-a întors la fabrica unde lucra ca inginer chimist, lumea nu vorbea decât de criză. Puţini au fost interesaţi de infarctul lui. Şi pe bună dreptate: nu reprezenta un pericol pentru comunitate.

În aprilie au început primele disponibilizări. În mai, următoarele. Pe la mijlocul lui iulie, fabrica s-a închis. Toată lumea a plecat în şomaj. Îl enerva vorba asta, îi amintea de plecarea în vacanţă. Unii dintre colegii lui s-au dus la sat, unde aveau pământ şi câte-o coşmelie, câţiva s-au mai descurcat pe la stat, alţii, pe la firmele la care aveau relaţii, mulţi – acasă. Unde mai aveau copii, neveste, soţi, mame, socri, taţi. Bunicii lui Ramon muriseră de mult, cam la distanţă de jumătate de an unul de altul, aşa că singura vietate din apartament, în afara lui, era televizorul.

De dimineaţa până noaptea, cei doi stăteau faţă-n faţă. La început, Ramon nu pridea să butoneze telecomanda, să caute şi să scormonească în măruntaiele celeilalte vietăţi. Până a găsit ce-a vrut. Şi s-a uitat la acel canal zile în şir. De cum se trezea şi până după miezul nopţii.

Într-o seară şi-a dat seama că vaca îl lingea pe cap. A pus mâna pe telecomandă şi a apăsat butonul roşu. Pentru totdeauna.

A început să iasă din casă. Prin jurul blocului, prin cartier, prin oraş. Odată, Ramon a văzut o coadă în stradă. A pornit încet spre ea şi a recunoscut, printre bărbaţii şi

femeile care stăteau unii în spatele altora, un fost coleg.

— Ce faci aici? l-a întrebat.

— Joc la 6 din 49. E potul mare, aproape patru milioane de euro. Bagă şi tu, nu ştii de unde sare iepurele, i-a răspuns colegul.

A jucat o variantă simplă, şase numere, a aflat că extragerea era chiar a doua zi, duminică, şi că rezultatele vor fi în vitrina agenţiei luni, pe la 10. A pus biletul în haină, i-a urat noroc celuilalt şi a plecat.

Duminică a plouat toată ziua. A pus un scaun lângă fereastra din sufragerie şi s-a uitat pe geam cum se înmulţesc bălţile şi cum trecătorii încearcă să le ocolească şi să se ascundă cât mai bine sub umbrele. Luni dimineaţa a pornit, încet, spre centru. În faţa agenţiei loto şi-a scos biletul din haină. S-a uitat la el şi apoi în vitrină. Încă o dată. Numerele semănau. Da, avea 1, avea 33 şi… 43Mai ieşiseră 17, 38 şi 47. Ale lui erau 16, 37 şi 46. Deci: 1, 16, 33, 37, 43, 46. Nimerise trei. Celelalte trei erau chiar lângă numerele câştigătoare. Imediat lângă. Doar că mai mici. S-a uitat în geamul vitrinei şi i s-a părut că vaca râdea de el. Că îi arăta dinţii ei mari:

A strâns biletul în pumn şi l-a aruncat. S-a întors acasă. A urcat încet scările, a intrat în apartament, a închis uşa şi s-a aşezat pe canapea. S-a uitat la peretele din faţa lui minute în şir. A simţit cum i se umezesc ochii şi cum mărul lui Adam începe să-i joace. Osul ăla ciudat de proeminent la un om atât de gras ca el.

Îl ustura pielea gâtului. Era transpirat şi obosit. A intrat din bucătărie în sufragerie, a ocolit scaunul care stătea răsturnat şi cu spătarul rupt şi s-a întins pe canapea. În câteva minute a adormit. Când a deschis ochii, era întuneric. Şi-a dus palma stângă la beregată şi a stat aşa câteva clipe. Apoi s-a ridicat şi a bâjbâit cu mâna întinsă spre peretele din dreapta. A găsit întrerupătorul şi a apăsat. O dată şi încă o dată. Şi-a amintit că lustra nu mai era pe tavan. A întins cealaltă mână şi a pipăit prin beznă până când a găsit. S-a aşezat încet pe fotoliul din faţa televizorului, a îndreptat spre el telecomanda şi a apăsat

pe buton.

Şcolărită

Se gândise să-i ia flori, dar a renunţat în drum spre gară: n-o ştia decât de pe Facebook, ar fi fost cam mult. Totuşi, poate că un buchet ar fi avut efect.

Mai erau şapte minute şi venea trenul.

În urmă cu vreo 20 de ani, după ce terminase armata, trăise o chestie tot cam aşa, când o fată pe care o cunoscuse într-o tabără şcolară urma să-l viziteze. Era dulcică, avea ochii rotunzi, negri şi părul cârlionţat. A aşteptat-o în gară, trenul a ajuns, dar n-a văzut-o pe creaţă. În schimb, venea spre el, cu pas mare, o pălugă urâţică, dar interesantă, care i-a zâmbit hotărâtă şi l-a salutat veselă. Dumnezeule, corespondase, după tabăra aia, cu prietena ăleia dulci! Dar din acea confuzie a ieşit dezvirginat, căci urâţica n-a acceptat să bată drumul degeaba şi a preluat, cu aplomb şi mâini sigure, iniţiativa.

Venea trenul. Se aşezase la capătul peronului, spre ieşire. A văzut-o. Întâi a mustăcit puţin, apoi a simţit brusc cum inima începe să dea cu bum-bum-ul.

Avea două codiţe, o rochiţă verde, ce se oprea chiar deasupra genunchilor, nişte ciorapi înalţi, ca de şcolăriţă, pe umeri, un rucsăcel viu colorat, iar la piept… Ei bine, la piept strângea un ursuleţ alb, de pluş. Fata avea un aer ca din altă lume, iar oamenii din gară simţeau asta, fiindcă se uitau după ea. Când a ajuns în faţa lui Relu, i-a întins o mână lungă şi subţire.

Două zile n-au ieşit din casă, s-au iubit încontinuu. Doar că ea chiar era ca o şcolăriţă, avea destule de învăţat. Şi voia să înveţe. Aşa că Relu i-a arătat tot ce ştia. Când cunoştinţele i-au ajuns la capăt, a intrat rapid pe Youtube şi a căutat. Şi s-au uitat la nişte filmuleţe XXX şi s-au drăgălit, el aproape înnebunit, ea puţin obosită.

Într-o pauză, pe când căuta ceva şi mai şi, Relu a observat, într-un film interzis celor până în 18 ani, un ursuleţ alb ce stătea în colţul unui pat, apoi a văzut, pe

scaunul de alături, un rucsăcel foarte colorat şi a zărit-o pe şcolăriţa ce tocmai aţipise lângă el cum se juca extaziată cu *pistoalele* a doi cowboy pe care, probabil, indienii îi lăsaseră goi puşcă, însă cu pălăriile pe cap.

Frica şi hoţul

Lui Stănilă nu îi era frică de moarte, dar îi era groază de hoţi, deşi trecuse printr-un război, printr-un prizonierat de patru ani la ruşi, o colectivizare, o deportare de şase ani în Bărăgan, o foamete în care şi-a pierdut nevasta şi fata cea mică, printr-o inundaţie din care l-a salvat o minune, dar care l-a lăsat doar cu ce avea pe el, prin două operaţii la rinichi, în urma cărora a rămas numai cu cel stâng, printr-o – adunate toate şi făcută suma – viaţă de câine jupuit de viu şi lepădat la marginea pădurii.

La cei 87 de ani ai săi, Stănilă se pişa pe ea de moarte şi-o flegma fix în bot, însă, dacă auzea un zgomot ciudat prin casă, sărea de unde era şi punea mâna pe cuţitul cu care tăia porcii de Crăciun şi mieii de Paste.

Oamenii râdeau de frica lui – cine ar fi avut curajul să intre neanunţat în curtea unuia care înjunghiase o cireadă de vite, vreo trei de porci, tot atâtea turme de oi şi miei şi care luase gâtul la mii şi mii de orătănii? Râdeau, dar îşi scoteau pălăria în faţa lui, cel care o luase de la capăt de câteva ori în viaţă şi ajunsese, încă în putere, la aşa o vârstă.

Bătrânul a fost găsit rece în podul casei, întins pe spate, cu o mână încleştată pe un fus. Procuroarea de caz a audiat vecini, rude, copii, babe şi moşi, pe unii şi de cinci ori, s-a uitat cu lupa pe la uşile casei, pe la ferestre, a dat cu prafuri şi a luat amprente, a făcut zeci de poze, a venit şi cu nişte poliţişti, apoi cu un domn înalt, cu părul alb, ca o coamă de leu, a măsurat cu ruleta, iar a pozat, a notat într-un caiet, a tot pus întrebări şi n-a acceptat că pe un om ca Stănilă Nicolae l-ar fi putut speria de moarte un şobolan, un dihor sau vreo năpârcă.

Aşa că luni în şir a căutat şi a tot căutat hoţul, până când şeful ei a ameninţat-o că o suspendă dacă nu închide dracului dosarul ăla.

Coroana cu flori

Era un zdrahon ce părea că merge la luptă, cu un scut de flori albe în mâna dreaptă. Îmbrăcat în costum negru, cu părul dat pe spate şi uns cu ulei, a traversat piaţa şi a ajuns în parcare. M-am luat după el. A aşezat coroana în portbagajul unui BMW mare, negru mat, fioros, cu spoilere şi cu numere provizorii, apoi a urcat la volan şi a pornit. Am urcat în maşina mea şi l-am urmat. Bănuiam încotro merge, mai ales că era aproape 1, ora înmormântărilor. Şi a infernului pentru şoferi.

El a avut noroc şi a parcat din prima, eu a trebuit să bobinez în jurul cimitirului vreo zece minute până să prind un loc. Noroc că morţii nu se grăbesc. Am ajuns la capelă şi l-am reperat. Stătea separat de grupul ce înconjura sicriul. „Florin-Claudiu Stark – 46 de ani.” Săracu’, tânăr.

Omul meu a sprijinit coroana de o cruce şi şi-a aprins o ţigară. Ba nu: un trabuc! învăluit în fum, a atras şi mai multe priviri. Nu-i păsa. Şi-a aranjat cravata, apoi a potrivit două flori ce ieşiseră din coroană. Şi-a făcut cruce în acelaşi timp cu cei din preajma mortului. A scuturat scrumul, atent să nu-i cadă pe pantofi. Apoi, când preotul a terminat slujba, iar cioclii au ridicat sicriul şi au pornit cu el spre groapă, s-a pus în mişcare.

M-am amestecat în cortegiu, fără să-l scap din ochi. Venea agale cu coroana în mână şi cu ce mai rămăsese din trabuc în gură. După ce mortul a fost coborât în groapă, iar cei prezenţi au aruncat pământ peste coşciug, şi-au făcut cruci şi au plecat, m-am aşezat pe o bancă din apropiere. Doar doi ciocli mai rămăseseră şi strângeau cazmalele, lopeţile şi frânghia.

Bărbatul în negru a venit agale spre crucea proaspătă, s-a oprit în faţa ei, s-a uitat câteva clipe şi, în timp ce punea peste mormânt coroana aia uriaşă, şi-a mai făcut o cruce şi a zis, cu voce tărăgănată, ca de rugăciune:

— Ca o domnişoară ai trăit, ca o domnişoară ai murit,

aşa că flori ţi-am adus, nenorocitule!

Cea care stă întotdeauna

Ştergătoarele cârâiau precum ciorile şi se agitau pe parbriz ca să facă faţă ploii. Degeaba, se rupsese cerul. Romi era cu amândouă mâinile pe volan şi se binocla la stopurile maşinii din faţă. Ba se aprindeau, ba se stingeau. Ca nişte semnalizatoare. Aşa-i în aglomeraţie. Fiindcă tot românul îşi scoate maşina când plouă. Şi când e soare. Zăpadă. Vânt. Grindină. Lună plină. Eclipsă.

Când s-a apropiat de intersecţia cu Socului, i-a atras atenţia o tipă care aştepta la semafor. Avea o umbrelă ce o proteja vag de ploaia torenţială. Era o frumoasă femeie fleaşcă. Ajuns în dreptul ei, Romi a frânat şi i-a făcut semn să treacă. Ea i-a arătat: era roşu. El a insistat: se oprise tocmai ca să o lase. Ea a dat din cap a mulţumire şi i-a arătat încă o dată semaforul. „Asta-i bună!”, a gândit Romi. Tocmai trecuseră trei inşi pe acolo, în fugă. Pe roşu. Cine naiba stă, pe nenorocirea asta, la semafor? Nici pe străzi nu vezi oameni, dar la…

Claxonat de cei din spate, Romi a pornit, însă a semnalizat dreapta. Şi imediat după intersecţie a oprit, cu avariile aprinse. A întors capul şi a văzut cum femeia a trecut când s-a făcut verde pentru pietoni. A ajuns pe partea cealaltă a străzii şi s-a oprit din nou. La celălalt semafor. Nu era nicio maşină pe Socului, putea să treacă fără probleme. Dar ea aştepta. De ce naiba stătea? Nimeni pe lumea asta, pe o ploaie ca asta, nu stă!

S-a schimbat culoarea şi a trecut. Cu un mers măsurat, calm, dar hotărât. Un mers de doamnă. Când s-a apropiat de maşină, Romi a deschis geamul din dreapta şi i-a zis:

— Nu vreţi să vă duc? Toarnă…

Femeia a întors capul spre el şi i-a spus:

— Sunteţi amabil, dar nu se face să urci în maşina unui necunoscut. Şi mulţumesc că m-aţi invitat să trec, mai înainte…

Romi a dat să mai spună ceva, însă femeia şi-a continuat

drumul.

Toată săptămâna s-a gândit la ea. Şi la cât de tâmpit a fost că n-a insistat. Că nu s-a dat jos din maşină şi că i-a vorbit ca un golan, pe geam. Dar atunci n-a vrut decât să o ajute. Atât. Totuşi, a fost un mare prost. Unul care sâmbătă după-masa, în drum spre Auchan, era să facă accident: a văzut-o. Şi cât pe-aci să intre în ăla din faţă, care a încetinit brusc, fiindcă şi el a văzut-o. În intersecţie, în uniformă, cu chipiul pe cap, cu mănuşi albe şi cu fluierul în gură, dirija circulaţia.

În mijlocul câmpului

I-am smuls poşeta din mâna care i se încleştase pe curea, am deschis-o cu o smucitură şi am început să caut la repezeală prin ea. M-am înţepat sub unghie, am scos instinctiv mâna din poşetă, mi-am băgat degetul plin de sânge în gură, preţ de patru-cinci secunde, apoi am continuat să caut. O perie de păr, un rimei, o sticlă cu ojă, forfecuţa în care mă înţepasem, portofelul, o oglindă… Oglinda! M-am aruncat în genunchi şi i-am aşezat-o sub nas. Nu se aburea. Am şters-o de pantaloni şi i-am aşezat-o mai aproape de nări. Nu se aburea, iar dacă nu se aburea însemna că nu respira, iar dacă nu respira însemna că a crăpat, iar dacă a crăpat, stăteam lângă o moartă care căzuse ca secerată la 30 de metri în faţa mea.

Era lividă, venele îi dispăruseră de pe mâini, iar buzele îi erau albe şi lipite între ele. Mi-am rotit capul să văd dacă e cineva, m-am ridicat în picioare şi m-am învârtit o dată şi jumătate. Nimeni. Din tren coborâserăm patru persoane. Eu şi cu ea, care am pornit spre sat, şi doi bărbaţi, care au rămas în gară. Eu mergeam mai încet, ea mai repede, însă cu paşi mai mărunţi. Eu, în spatele ei, la vreo 30-40 de metri distanţă, pe care ea o măsura, din când în când, cu privirea. Iar după ce termina, mă măsura şi pe mine. De vreo cinci-şase ori a întors capul. Ultima dată chiar i-am zâmbit, ca să-i dau încredere şi s-o liniştesc. Sau fiindcă mi-a venit să râd de frica ei prostească?

Nu se vedea nimeni nici spre sat, nici spre gară. Eu, în mijlocul câmpului şi cam la mijlocul drumului. Eix în soare. Aş fi strigat degeaba, nu se vedea niciun om. M-am pus în genunchi, lângă capul femeii. Să-i fac umbră, dar şi să-i deschid un ochi. Alb. Fără pupilă. I-am luat mâna dreaptă şi i-am căutat pulsul. Sângele continua să-mi curgă de sub unghie, mă pătasem pe pantaloni şi pe cămaşă. Bluza femeii avea şi ea câteva pete, care se absorbiseră în textură şi se împrăştiaseră ca nişte rădăcini de bonsai. N-

avea puls.

Ce fac? Ar fi trebuit să merg fie spre gară, fie spre sat. Care era mai aproape? Nu, în sat trebuia să merg! Dar cum s-o las în mijlocul drumului? Dacă o mânca vreun animal? Ce să fac? Mă ridicasem în picioare, cu arătătorul în gură, încercând să opresc hemoragia. Nimeni, cât vedeai cu ochii. A naibii forfecuţă, îmi găurise degetul, iar sângele nu se oprea. S-o iau în spinare? Era mai grea decât mine. Abia dacă aş fi putut s-o târăsc. S-o trag de mână, aşa, prin praf şi gropane. Vreo doi kilometri.

Ar fi zis lumea că eu am omorât-o. Mai ales că sângele meu era pe ea. Drace! Chiar! Nu, nu, nu era a bună.

Cum de picase aşa, din senin? Infarct, comoţie? O să se stabilească la autopsie. Dar dacă s-a apărat? S-a apărat cu forfecuţa. De ce nu? în disperare, te aperi cu orice. În mijlocul câmpului, am sărit pe ea… Cum naiba?! Uite-o cum arată! La viol nu contează. Să-i fur poşeta! Exact, am vrut să-i fur poşeta.

Săraca, se învineţise. Amprentele mele erau pe portofelul ei. Pe poşeta ei. Pe faţă, pe mână. Drace, drace, drace! Dacă am vrut să o salvez, ce am căutat în poşeta ei? Trusa de prim-ajutor? Tubul de oxigen?

Am simţit că mă lasă genunchii. În fond, eram primul şi singurul suspect de moartea femeii. Dumnezeu o luase, iar eu trebuia să dau cu subsemnatul. Nici nu mai aveam cum s-o las acolo şi să plec, atunci chiar ar fi fost grav. Sânge, amprente, mijlocul câmpului… N-avea mai mult de 60 de ani. Vreo 55, probabil.

Ce fac? Eram lac de sudoare, soarele ardea, mi se făcuse sete, probabil şi de la sângele pe care îl tot sugeam din deget. Cum mă-sa nu se oprea? Ce ghinion! Dacă aş fi târât-o până la calea ferată şi aş fi pus-o între şine? Ar fi trebuit să-i dau bluza jos, bluza cu pete din sângele meu. Ar fi trecut trenul peste şi… cam asta ar fi fost. Câţi nu se sinucid aşa? Dacă oprea trenul? Era linie dreaptă, se vedea. Nu oprea. Trenurile nu opresc nici la vii, fiindcă pot deraia. Şi în loc să moară unul, mor o mulţime. Dar dacă mecanicul totuşi oprea? Dacă era vreun marfar sau vreun

personal? Astea abia merg, nu-i mare lucru să pui frână.

În ce intrasem! Nu, nu, mergeam în sat, povesteam ce s-a întâmplat şi să cerceteze, dacă nu mă credeau. Era culmea! Eram plin de sânge, ea cu sângele meu pe haine, şi explicam cum a căzut din senin, fulgerată. A murit şi dup-aia s-a umplut de sânge, fiindcă am vrut s-o salvez. Cine mă credea? Dracu'! S-o îngrop. Fac o groapă şi-o bag în ea. Ce cretin puteam să fiu! Dacă săpam cu mâinile până a doua zi, şi tot nu făceam nimic. Pământul era ca betonul. Să fac gropi mai mici şi să o tai. Cu forfecuţa? Cu dinţii? Eram un cretin care se uita la ştiri de căcat, la ziare de căcat! Cum s-o tranşez? Doamne-fereşte! Cum să-mi treacă aşa ceva prin minte?!

Oare cum o cheamă? Am luat portofelul de pe jos, l-am deschis şi am căutat în el. Ceva bani, un bilet de tren, o iconiţă de carton şi-atât. Niciun act. N-avea niciun act. Nici eu n-aveam. Nu umblu cu buletinul la mine, fiindcă l-am mai pierdut de două ori şi m-am jurat să îl ţin acasă. Şi ce spun dacă mă duc în sat, la poliţist? „Ştiţi, pe mine mă cheamă aşa, a murit una, e-n câmp. Are nişte sânge pe ea, că am fost băiat bun şi-am vrut să-i dau primul ajutor, dar m-am înţepat la deget. Dar ea n-are nicio rană, sângele e de la mine, nu i-am făcut nimic, a murit din senin." Cine mă credea, cine?

Îi dădeam bluza jos, o băgăm în poşetă, puneam portofelul şi alea în poşetă şi o tuleam peste câmp. Dar dacă mă întâlneam cu careva şi mă vedea cu o poşetă de damă?

Curgea apa pe mine şi mi-era sete. Cum pizda mă-sii murise asta? Cum? Şi de ce lângă mine? Tâmpiţii ăia de ce-au rămas în gară, dacă tot veniseră pân-acolo cu trenul? Ce-aşteptau? Ce tren aşteptau? La 27 de ani, aveam toate şansele să înfund puşcăria. Dădeam de un judecător dement şi ăla eram. „Nu, domn' judecător, i-am pus oglinda sub nas să văd dacă mai respiră..." „Inculpat, câte grade erau afară?" „40, domn' judecător." „Cum să se aburească oglinda la 40 de grade, inculpat, vezi că minţi!" „Nu mint, domn' judecător, am vrut s-o ajut." „Şi ea ţi-a

băgat foarfecă în mână, c-ai vrut s-o ajuţi!” „Nu, eu mi-am băgat-o, în deget, din neatenţie.” Cine mă credea? Cine, cine, cine?

M-am uitat la femeia care stătea întinsă. Nu ştiam ce să fac, încotro să o iau. I-am tras un picior în tălpi, iar burta şi ţâţele ei au făcut două valuri. M-am aşezat în genunchi şi am privit-o. Picăturile de transpiraţie mi se scurgeau pe bărbie şi cădeau în praful drumului. Simţeam cum mă scurg odată cu ele. M-am gândit că, dacă hemoragia mea nu încetează, cine va trece pe acolo o să găsească doi morţi. Unul lângă altul. Dacă nu cumva o să ne mănânce câinii şi şoarecii. Şoarecii de câmp, care, din cauza secetei, nu mai haliseră probabil nimic de câteva săptămâni şi care ne vor ronţăi rapid, până la oase.

Sângele nu mi se oprise, dar nu-mi mai păsa. Ştiam că buricele degetelor au o vascularizare puternică, dar nu că am hemofilie. Probabil că asta era singura explicaţie. Mă uitam la faţa rotundă a femeii, care se încheia la partea de jos cu guşă. Avea părul scurt şi ondulat, probabil făcut permanent. Ca o oaie arăta. În urechi, două toarte de aur. Puţină mustaţă. Şi-o aluniţă. M-am ciucit lângă ea şi i-am tras o palmă peste faţă. Pleoapele i s-au zbătut puţin şi a holbat, brusc, nişte ochi uriaşi. Am ţâşnit speriat în picioare. Şi-a dus mâna la falcă, s-a sprijinit într-un cot şi a mormăit:

— De ce dai?

— Am crezut că aţi murit…

— Cum să mor?

Locul nefiresc al inimii

— Inima nu doare, mi-a spus Maria, iar eu am scuipat-o-n ochi.

Am aşteptat să-mi tragă o palmă, să mă înjure, să se care. Şi-a dus mâna la faţă, şi-a privit degetele pe care era flegma mea, şi-a aplecat încet capul spre pământ, ca şi cum s-ar fi ruşinat, m-a fixat cu privirea pe sub sprâncene şi, brusc, mi-a băgat un genunchi în coaie.

— Aici e inima ta şi aici doare, mi-a strecurat în timp ce mă prăbuşeam.

Jos, i-am văzut călcâiele şi leucoplastul lipit pe fiecare dintre ele. Se întorsese cu spatele la mine.

Durerea din vintre mi-a urcat rapid spre stomac şi mi l-a împins în gât. Mănânc puţin dimineaţa, deseori nimic, dar beau multă cafea, peste o jumătate de litru. Am vomitat maro-deschis. Am încercat să o fac cât mai departe de mine, dar, cum eram în genunchi şi la limita leşinului, n-am reuşit. Mi-am umplut cămaşa şi pantalonii.

Transpiram şi mă durea cumplit. Atât de tare, încât aş fi vrut să tâsnesc din carcasa mea de carne.

Am stat cu ochii închişi, fiindcă simţeam că-mi explodează. Da, chiar îţi ies ochii din cap. După câteva clipe i-am deschis, am încercat să mă ridic, dar parcă n-aveam picioare. Stăteam în patru labe şi nu mă puteam mişca. Încercam să mă înfurii. Furia mi-a dat întotdeauna o energie formidabilă şi o forţă pe care, altfel, n-aş fi fost în stare să o dezvolt. Când sunt furios, pot să fac orice.

Doar că atunci abia respiram. Iar ca să te înfurii îţi trebuie aer. Mult aer, să năvălească în creier, să îl irige serios şi să îl pună sub tensiune. De sus, din cap, tensiunea coboară iute până la ultimul capilar, până la ultima celulă, le activează pe toate, le încarcă, iar atunci chiar poţi face ce vrei.

Voiam să mă ridic şi să o omor pe Maria. Dar, înainte de asta, să o descalţ şi să lovesc cu şpiţul pantofului în

leucoplastul ce îi proteja carnea vie a bătăturilor. Să o toc acolo, scurt şi des, cu vârful. Să chităie de durere.

Abia respiram. Abia mă ţineam în patru labe. Iar din poziţia aia nu poţi omorî pe nimeni. Ba chiar te poţi pişa pe tine. Am simţit că trebuia să mă uşurez imediat, că nu mă mai puteam ţine. Am căutat privirea Mariei. Ea era la vreo trei metri distanţă, îşi aprinsese o ţigară şi mă privea.

— Cam aşa ar trebui să stai tu, fiindcă animalele ca tine aşa stau, exact aşa, mi-a spus, după ce a suflat fumul în direcţia mea.

Dintr-o săritură m-aş fi putut înfige cu capul în plexul ei, iar cu mâinile i-aş fi secerat crăcii. Apoi aş fi izbit-o cu capul de pământ. Dacă aş fi avut măcar un dram de vlagă, cât să mă ridic. O puteam strânge de gât, nu era nevoie să o iau cu asalt. Trebuia să o strâng de gât. Demult.

Deodată, uşa casei s-a deschis, iar Alexandru, care a dat să iasă, a rămas ca un tablou în rama lui. S-a uitat spre noi şi a zis:

— Mamă, iarăşi fumezi?! Ai promis că te laşi de tot! Tată, ce faci acolo, de ce stai aşa? Ce-i cu tine?... Oamenilor...?

— Nu-i nimic. Taică-tu vrea să cumpere un câine şi încerca să mă convingă. N-am vrut să aud şi, fiindcă a tot insistat, m-am enervat: câine ne trebuie nouă acum? De-asta mi-am aprins ultima ţigară din viaţa mea, jur! Dar gata, m-a convins. Vom avea un câine mare, frumos, de curte, ia uite-acolo, ia uite la taică-tu, aşa de mare...

Lozul cel mic

Aerul are un miros stricat. Şi asta pentru că timpul împute lucrurile peste care trece. Pe vremuri, doar în cimitir mirosea aşa. Zilnic mergeam pe acolo, pe o scurtătură ce tăia oraşul în două. Câştigam mai bine de un sfert de oră. În cimitir mirosea amestecat, a busuioc, a ceară şi a mortăciune.

La ambele intrări, la cea oficială şi la cea din gard, stăteau, de dimineaţa până seara, două vânzătoare de loz în plic, care aveau lipite pe mesele lor rabatabile două benzi pe care scria acelaşi lucru, cu litere mari, galbene: „Lozul e mic, câştigul e mare!”.

Pe atunci, lozurile costau 3, 6, 10 şi 25 ele lei. Lumea le cumpăra pe cele de 3 şi de 6, dar şanse la un câştig mai serios aveai cu lozurile mai scumpe. N-am avut niciodată noroc la bani nemunciţi. Nici pe stradă nu îi găseam, ca unii.

Pe vremuri, când copiii dădeau de un ban, îl scuipau de trei ori, îşi puneau o dorinţă şi îl aruncau peste cap. Totuşi, de vreo două ori am câştigat şi eu la loz în plic. Norocul la bani nu-i bun, aduce ghinioane.

Îmi amintesc ce nebunie a fost în oraş la moartea fostului prim-secretar Trancă. Atunci când a murit, nu mai era în funcţie de patru ani pentru că fugise fi-su în Africa de Sud, exact după ce terminase facultatea. Cei de la partid, ca să nu-l dea afară, l-au pensionat. Cam după patru ani, din cauza lui fi-su, probabil, fiindcă era singurul lui copil, Trancă a făcut ceva la pancreas şi s-a dus.

Jumătate din oraş a fost la înmormântare, lumea îl iubise. Îi ajutase pe toţi şi cu butelii, şi cu apartamente, şi cu locuri de muncă, şi cu o vorbă bună. Făcuse două parcuri, lărgise intrările în oraş, mutase groapa de gunoi. Tot pe vremea lui se construise fântâna arteziană din centru şi se înălţase hotelul Dunărea, cu 12 etaje. Trancă ţinea cu omul sărac. Mergea pe la magazine şi îi punea pe

gestionari să scoată marfa de sub tejghea şi să o vândă de faţă cu el.

A murit încă tânăr, săracu'. Fi-su, care a venit la înmormântare şi care era deja cetăţean sud-african, a ţinut morţiş să fie respectat tot ritualul bisericesc. Nu am văzut niciodată atâta lume la un mort. În faţă era un camion plin cu coroane. Cea mai frumoasă şi cea mai mare era o coroană de cale, cu două benzi negre pe care scria cu litere aurii: „D-zeu să te odihnească în pace / Tov. Petculescu

Marin". Petculescu era secretar cu propaganda şi fusese numit în funcţie de Trancă.

Convoiul a trecut prin centru, pe la arteziană, pe la Judeţeană de partid, pe la hotel, iar oamenii se buluceau la ferestre şi în faţa blocurilor. Îl iubiseră mult, fiindcă făcuse multe. De câte ori se oprea maşina mortuară, copiii năvăleau la stânga şi la dreapta ei, că se aruncau bani, după ce popii citeau. Şi se arunca numai cu monede de 5 lei, uşoare, din aluminiu, ca pe vremuri. Ploua cu bani, nu pot să uit! Copilul lui Trancă ajunsese mare în Africa, avea afacerile lui, care-i zbârnâiau.

La intrarea în cimitir, s-a dus la vânzătoarea de lozuri şi a cumpărat două pungi. Într-una erau lozuri de 10 lei, în cealaltă de 25. Două pungi întregi, sigilate. Iar după ce preoţii i-au citit lui taică-su, africanu' a pus doi băieţi să arunce lozurile peste decedat. A fost ceva de nedescris, nu mai pomenise nimeni aşa ceva, lumea s-a călcat în picioare să prindă un loz. Chiar şi foştii tovarăşi ai lui Trancă s-au aplecat după ele. Şi azi mi se face pielea de găină când mă gândesc, dar omul ăla a meritat, fusese un domn.

După ce s-a intrat în cimitir, a început nebunia, când sora unuia de la Pionieri a ţipat şi a leşinat. Câştigase o Dacie şi, de emoţie, era să moară acolo. Un militar a câştigat 10.000 de lei. Un ţigănuş şi adjunctul de la UTC au câştigat câte 5.000 de lei, iar şoferul de la inspectoratul şcolar, 1.000.

A fost bucurie la moartea lui Trancă. De parcă n-ajunsese cât bine făcuse omul ăla toată viaţa lui, continua

să facă bine şi după moarte. Fi-su era ca gheaţa, nu i se mişca niciun muşchi. Nici nu ştiu dacă l-am văzut clipind măcar. Oamenii îşi arătau unii altora lozurile şi îşi făceau cruci. Mulţi câştigaseră, nu sume mari, dar oricum. Vorba unuia: norocu' mortului. Eu n-am prins niciun loz, eram mai în spate. Dar nici nu cred că m-aş fi aplecat, poate doar dacă îmi cădea la picioare.

După ce l-au băgat pe Trancă în groapă, iar rudele au aruncat peste sicriu cu flori şi pământ, oamenii s-au întors în centru: cei care câştigaseră făceau cinste celorlalţi. Sora ăluia de la Pionieri a promis o bere la toată lumea.

Parcă altfel erau oamenii pe atunci, mai buni, mai cu inimă, mai generoşi. Nu m-am întors în centru, ci am ieşit pe cealaltă parte a cimitirului, prin gard. Mi-am cumpărat un loz cu 3 lei. Am câştigat tot 3 lei, dar nu mi-am forţat norocul şi i-am cerut vânzătoarei să-mi dea banii.

Ghimbir-ghimbir

Totul a pornit de la ceai. Ea a vrut să-i facă o surpriză. Doar că el, după ce a sorbit lung din surpriză, a înjurat-o brusc, tare, din toată inima. Fiindcă până şi ea îi luase foc, nu doar gura, gâtul, stomacul şi ochii. A simţit cum inima îi azvârle, pe beregata cuprinsă de flăcări, apoi pe limba incendiată, o înjurătură dublă, cu trei verbe incluse, cu o rază lungă de acţiune, ce o viza în primă instanţă pe ea, apoi pe mama ei şi la final întregul lor neam.

Nu i-l făcuse nici de lavandă, nici de tei, nici de busuioc, nici de coacăze cu scorţişoară, nici de sunătoare cu lămâie, nici de fructe de pădure, nici de piersici cu mentă, ci de ghimbir. Ghimbir-ghimbir, rădăcină din piaţă, de la ţărani, nu plic de la naturişti.

Ghimbirul scoate cel mai repede răceala, iar dacă e concentrat, dacă e iute, cum trebuie să fie, e suficientă o cană fierbinte de ceai ca dimineaţa să stai pe picioarele tale. Ştia asta de la maică-sa, din copilărie, când şi ei îi dăduseră lacrimile şi i se aprinseseră maţele de atâtea şi-atâtea ori. Dar tot de atâtea ori scăpase de boală. De asta i-l făcuse din ghimbir, să-l ajute, să-l vindece, să-i fie bine. Se şi mirase cum de nu simţise mirosul, toată casa era parfumată. Cum nu-şi dăduse seama?

Dar el avea nasul înfundat, era cobză. Şi nu suporta să stea lat, fără vlagă, ca un burete îmbibat cu muci. De dimineaţă era aşa, iar starea aia îi alimenta un fel de furie, de nervi, de răutate. Nu mai fusese niciodată într-un aşa hal, el, un urs de aproape doi metri. Cum să stea lat, năclăit de sudoare, abia respirând? Iar ea refuza să creadă ce auzise din gura lui. Refuza.

Închisă în baie, plângea în hohote şi nu voia să accepte că, după ce opt seri la rând, chiar după nunta lor, îi făcuse câte un ceiuţ îndulcit cu miere, de lavandă, de tei, de busuioc, de coacăze cu scorţişoară, de sunătoare cu lămâie, de fructe de pădure, de piersici cu mentă, ca să îl

relaxeze, să doarmă mai bine, să fie odihnit a doua zi, acum, când încercase să-l înzdrăvenească, când pusese atâta dragoste în licoarea asta miraculoasă, când avusese grijă să i-l şi răcească puţin, ca să nu se ardă, când nu uitase să adauge şi puţină polifloră, că-i o minunăţie, pe care a amestecat-o bine-bine, ca să se dizolve, el s-a găsit să o înjure. Acum? La opt zile de la nuntă? După opt zile, mă?! Păi, futu-ţi morţii mamii tale de porc gras şi impotent, de îmbuibat fără pic de suflet, nu pun eu mâna pe ceva şi te spintec, mă, nenorocitule?!

Niciodată nu!

Când a împlinit 40 de ani, Eugen Stoica era deja vedeta unui oraş cu aproape 300.000 de locuitori. Redactor-şef la unul dintre cele trei ziare din urbe, moderator al unei emisiuni despre actualitate, difuzată vineri seara, în prime-time, de singura televiziune locală, autor a trei cărţi de proză bine scrise şi bine primite de critică şi de cititori, lector la Facultatea de Jurnalistică, membru fondator al câtorva fundaţii şi asociaţii cu diferite profiluri şi membru în comitetele de conducere ale altora, Eugen era la fel de cunoscut în oraşul său ca primarul. Care, când ziaristul a împlinit cele patru decenii de viaţă, se afla la jumătatea celui de-al doilea mandat, fapt ce nu l-a împiedicat să vină, alături de majoritatea notabilităţilor locale, la sărbătorirea, într-un restaurant spaţios, a omului de televiziune.

Prietenii şi admiratorii lui Eugen Stoica au organizat o petrecere pe măsura celebrităţii acestuia: opulentă, dar nu sfidătoare, selectă, însă lipsită de snobism. A fost o seară minunată, despre care chiar şi cele două ziare concurente au scris, în paginile destinate mondenităţilor, completându-şi textele cu fotografia sărbătoritului.

Moderatorul talk-show-ului *Niciodată nu!* era atât de popular, încât primise câteva oferte să intre în politică; nu oricum, ci direct pe listele de candidaţi la parlament; şi nu oriunde, ci pe poziţii eligibile. Cu şarmul, naturaleţea şi inteligenţa ce-l făcuseră atât de iubit, a refuzat, rând pe rând, toate partidele. Dar nicicând nu a refuzat invitaţia să vorbească despre cărţile confraţilor sau despre expoziţiile unor artişti plastici, să modereze o masă rotundă sau un colocviu, să participe la diverse întâlniri. Avea o disponibilitate funciară, dar se şi simţea obligat să dea curs feluritelor invitaţii ce-i veneau de la instituţii, asociaţii, firme, particulari, prieteni. Şi plătea preţul: timpul îi aluneca printre degete spre încheietura mâinii, acolo unde un ceas de inox i-l măcina cu viteză.

Soţia şi fiul său de patru ani îl vedeau din când în când, seara. Şi la televizor. Eugen ştia că viaţa lui era ca o pâlnie, că fusese prins în vârtejul ei – îi plăcea metafora asta, era a unui prieten filosof pe care îl admira şi pe care îl invitase de câteva ori în emisiunea sa, dar „efectul de pâlnie“ îi dădea şi o stare euforică. Îşi propusese de sute de ori să o lase mai moale, să refuze, să nu se mai înhame la tot felul de proiecte din care n-avea de câştigat decât timpi morţi, împănaţi, în cel mai bun caz, cu mulţumiri sufleteşti.

Însă în fiecare zi o lua de la capăt, iar ubicuitatea îi era răsplătită de necunoscuţii care îl opreau pe stradă să îi strângă mâna, de epistolele pline de ditirambi, de telefoane de felicitare, de capetele femeilor frumoase ce se întorceau după el, de venituri financiare care îi asigurau un trai bun.

„Sunteţi tânăr, de asta le puteţi face pe toate“ era explicaţia pe care i-o dădeau chiar cei care-l întrebau cum de poate atâtea. Îşi degusta gloria fără zgomot, nu făcea caz de ea şi nu abuza de renumele său decât în situaţii extreme. Care, de obicei, apăreau în intersecţii sau la treceri de pietoni, îmbrăcate în uniforma agenţilor de circulaţie.

Unul dintre secretele succesului carierei lui Eugen Stoica era un Volkswagen Golf, pe care teleastul îl conducea ca la raliu. Asta pentru că viaţa lui mergea contracronometru, iar pe de altă parte pentru că venele şi arterele sale transportau cantităţi mari de adrenalină. Niciunul dintre cele câteva zeci de mii de telespectatori n-ar fi intuit că eleganţa, cumpătarea şi detaşarea cu care Eugen Stoica conducea *Niciodată nu!* se transformau, la volan, în nervozitate şi nerăbdare. Aşa că nu de puţine ori intra în contact cu poliţia rutieră pentru exces de viteză, neacordări de prioritate, depăşiri pe linie continuă, nerespectarea culorii roşu a semaforului, staţionări interzise. Majoritatea poliţiştilor îl cunoşteau şi îi sugerau „să nu se mai repetel’, dar avusese şi întâlniri de gradul III, cum îi plăcea să le numească atunci când povestea cu

prietenii, toate cu subofiţeri care ori n-aveau televizor, ori erau de serviciu în fiecare vineri seara, ori nu citeau ziarul unde conducătorul auto Stoica Eugen era şef. Şi atunci trebuia să-şi îngroaşe vocea sau să-şi folosească telefonul mobil pentru a apela pe unul sau pe altul dintre capii poliţiei.

Odată a fost oprit de un agent în centrul oraşului, chiar în faţa bisericii unde se cununase şi unde ţinuse pirostriile câtorva perechi de fini. A coborât din maşină – era într-o miercuri şi purta un costum gri, la care asortase o cravată bordo, s-a îndreptat spre poliţistul care îl aştepta, dirijând circulaţia, chiar pe dubla linie continuă din mijlocul străzii şi l-a întrebat aproape zâmbind, dar ferm:

— Domnule, îl ştiţi pe jurnalistul Eugen Stoica?

Răspunsul a venit instantaneu:

— Da!

— Eu sunt, a spus el, după care s-a întors la maşină, a urcat şi a pornit calm din loc.

— Iar ăla a rămas interzis în mijlocul drumului şi m-a condus cu privirea câteva sute de metri, până am luat curba. L-am văzut în oglindă, povestea, amuzat, la un pahar.

Însă, la câteva luni după ce împlinise cei 40 de ani, a suferit, din cauza celor 126 de kilometri la oră pe care îi arăta vitezometrul, un accident rutier.

A scăpat cu viaţă, dar fără ochiul drept. Şi cum patronii postului de televiziune la care lucra nu văzuseră niciodată pe alte canale TV, naţionale sau internaţionale, un moderator mutilat, i-au mulţumit pentru colaborare şi i-au găsit un înlocuitor.

Un timp, oamenii l-au mai oprit pe stradă să-l întrebe cum se întâmplase sau să-l compătimească. Apoi nu l-au mai deranjat. Din jenă sau din orgoliu, nici el nu s-a mai afişat la sindrofiile unde încă primea invitaţii. Apoi, invitaţiile s-au rărit.

Peste opt zile va împlini 50 de ani. Şi-a amintit asta în timp ce parcurgea în diagonală pagina de mică publicitate a ziarului la care lucra, căutând greşelile. Era „cap-

limpede“ la unul dintre cele două cotidiene din oraşul cu peste 300.000 de locuitori, în urmă cu opt ani, ziarul al cărui redactor-şef fusese a dispărut de pe piaţă, iar el a fost printre puţinii din echipă care au primit oferte de la concurenţă. A acceptat-o pe cea mai bună. Nu a avut încotro: la Jurnalistică erau tot mai puţini studenţi, normele didactice tot mai mici şi câteva cursuri au trebuit să dispară. Printre care şi al său. Astfel, salariul de la ziar era singurul lui venit, iar din el trebuia să plătească şi pensia pentru puştiul care era acum la liceu şi stătea cu maică-sa.

Divorţase cam la un an de la accident, după ce avusese confirmarea că soţia lui avea o relaţie ce debutase în vremea când el era peste tot, doar acasă nu. Despărţirea a fost fără tam-tam, au împărţit ce aveau, mai puţin copilul, care a rămas la ea.

Şi-a cumpărat un apartament cu două camere, într-una citea acum, pe sărite, anunţurile de felicitare date de diverşi pentru rudele şi prietenii care împliniseră o vârstă. Închise ochiul şi stătu, preţ de câteva secunde, în întuneric. Ce-o să facă de ziua lui? O să ducă la redacţie sărăţele, prăjiturele şi băutură. O să primească pupături, strângeri de mână şi, poate, nişte cărţi cadou.

Deschise ochiul şi puse ziarul deoparte. Se uită la cărţile care îi tapetau pereţii camerei, apoi se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre dulapul unde-şi tinea dosarele cu fel de fel de hârtii, de la manuscrisele celor trei volume de proză până la albumele cu poze. Căută printre ele şi scoase un plic mare, alb.

Peste opt zile, când au intrat în redacţie, colegii lui au găsit pe masa lungă, la care se ţineau şedinţele de sumar, platouri şi sticle pline. Iar pe pereţi, în locul fotografiilor care decorau sediul, erau puse, în rame negre, subţiri, cu un fir auriu spre interior, mai bine de douăzeci de diplome primite, în urmă cu nişte ani, de Eugen Stoica.

O altă lucrare de artă

Catinca a venit încet către Daria, care bătea concentrată la tastatura computerului. Când a ajuns aproape, şi-a întins mâna dreaptă spre ea. Daria a observat-o, s-a oprit din tastat şi a rămas nemişcată. Catinca i-a ridicat cu două degete, precaută, mâneca sacoului. Daria a făcut o mişcare bruscă şi a scos un icnet, iar de sub mâneca ei a ieşit un scorpion gata să prindă cu cleştii şi să înţepe cu acul ce i se iţea din coada învârtoşată. Catinca a ţipat şi a sărit înapoi, mai-mai să se prăbuşească peste birou, de muchia căruia s-a lovit la şold. Daria a izbucnit în râs:

— Stai, fată, eşti nebună?

— Tâmpito, ce m-ai speriat! Tâmpită lumii!

— Tâmpită eşti tu că nu te-ai prins.

— Păi, cum să mă prind, mă, zici că-i viu. Fată…

— E 3D, lucrare de artă, nu aşa.

Catinca s-a apropiat din nou de mâna Dariei şi a privit atentă.

— Când dracu’ ţi l-ai făcut?

— Lunea trecută.

— Luni?! Păi, şi de ce nu mi-ai arătat până acum?

— Fiindcă era inflamat, roşu şi scârbos, de la cum a înţepat ăla cu acul.

— Dar cine ţi l-a făcut? Incredibil, stai să mă mai uit… Doamne, parcă-i viu!

— Sandi, tipul ăla care a terminat la Arte. Ăla cu mustaţă, cu premii, la care-şi fac toţi fotbaliştii şi toate fiţoasele din oraş. Îl ştii, că am citit noi despre el pe net… Scump, scump, dar merită.

— Dar de ce un scorpion?

— Ia să vedem dacă te prinzi. Ia, din trei încercări…

— …Ce proastă sunt! Fată, e spectacol. Vreau şi eu să-mi fac!

— Tot un scorpion?

— Păi, ce, eu-s Scorpion? Nu, altceva. Nu ştiu, mă

gândesc, dar am tot vrut, acu' chiar că îmi fac!

După-masă, după ce a plecat de la serviciu, Catinca a mers la salonul de tatuaje din mail. Sus, la doi. A intrat, mai erau două tipe care aşteptau.

— Vă ajut? a întrebat-o fata ce stătea în spatele unui pult.

— Da… Aş vrea să vorbesc cu domnul Sandi.

— Aveţi programare?

— Nu, doar aş vrea să vorbesc. Deocamdată…

— Luaţi loc.

Fata s-a ridicat şi s-a strecurat după o draperie albastră. Pereţii salonului erau goi, nu vedeai nimic, niciun poster, niciun tablou, nici măcar ceva scris, aşa că Daria şi-a scos telefonul şi a vrut să-şi deschidă Facebook-ul. Dar s-a auzit vocea fetei, care a chemat-o. S-a ridicat şi a intrat pe uşa din spatele draperiei. Pe un scaun înalt, ca de bar, stătea un tip creţ, cu favoriţi şi cu o mustaţă voioasă, ca a lui Franz Joseph.

— Vă las, domnu' Sandi, a zis tinerica şi a ieşit.

— Servus. Te interesează un tatuaj, înţeleg. Sau două, trei, patru?

— Da, m-ar interesa…

— Câte şi ce anume?

— Unu… Sinceră să fiu, nu ştiu exact ce. Aş vrea să văd… Am o colegă de birou, Catinca, care şi-a făcut aici un scorpion.

— A, da! Fainã lucrare a ieşit, foarte fainã. Vrei tot un…?

— Nu, nu, eu sunt Balanţă.

— A, şi mai şi. Zodia mea. Meriţi ceva tare de tot.

— Da…

— Fii atentă! Nu-ţi spun nimic, doar îţi arăt. Dacă nu-i OK, îmi zici.

Sandi s-a ridicat de pe scaun, şi-a luat agenda de pe pervazul ferestrei, a deschis-o, a extras creionul din sticla vopsită în negru, de lângă un cactus mic şi ţepos, şi a început să deseneze. După câteva minute, i-a întins Dariei agenda:

— Cam asta ar fi. N-are nimeni în oraş aşa ceva.

Daria s-a uitat, a zâmbit, l-a privit pe mustăcios şi a dat din cap.

— Vreau.

— Te programez?

— Da.

— Joi?

— Joi.

Sâmbătă, Daria stătea goală pe masa de autopsie a legistului, care a zâmbit când i-a văzut desenul de pe piept – o balanţă uriaşă ce-i ţinea sânii pe talere, înainte să o deschidă şi să confirme ce scriseseră cei de la UPU în procesul-verbal: septicemie.

Ca din tun

Emanuel Cant avea nume de filosof. A aflat asta pe la patru ani, de la un unchi, iar când a mers la şcoală, chiar în primele zile, un elev mai mare decât el i-a spus, când jucau fotbal cu o castană în curtea şcolii:

— Bă, filosoafe, nu mai tot faulta, că îţi bag una de mori!

De atunci i-a rămas porecla Filosofu.

Emanuel a crescut şi, odată cu el, aluniţa pe care o avea pe tâmpla stângă. Fotograful care i-a făcut poza pentru buletin a observat uimit un lucru ştiut de toată lumea din jurul lui Cant: privit din anumite unghiuri, capul tânărului părea că are o gaură în tâmplă. Aşa că în buletin Emanuel etala un semiprofil ce prevestea un bărbat frumos.

Când a început liceul, a încercat să scape de poreclă, amintindu-le celor care-l strigau Filosofu că *„*ăla e cu *k*, de la *kilogram”.* De vreo două ori a sărit şi la bătaie. Degeaba. Porecla i-a rămas. În rest, Emanuel era un adolescent ca oricare altul. Poate puţin mai intempestiv. Nu cădea pe gânduri, nu privea în tavan, nu îşi ţinea capul în palme. Era frumuşel şi o mulţime de fete îl plăceau. Însă marea dragoste a lui Emanuel a apărut la sfârşitul clasei a X-a: handbalul.

Vedetă în tinereţea lui – jucase şi în lotul naţional, David Humă, profesorul de sport, se căznea, la cei 57 de ani ai săi, să ţină pe linia de plutire o echipă de handbal în care jucătorii apăreau şi dispăreau ca licuricii. Pe elevul Cant îl urmărise dintr-a IX-a, la orele de educaţie fizică, îi plăcuseră fuleul lui, curajul, cam prostesc, cu care intra la minge când juca fotbal, dar mai ales ţinuta pe care o avea. Puţin rigid, de parcă oasele îi erau sudate în câteva puncte pe care numai Dumnezeu le ştia, Cant părea un cavaler în armură. Alerga drept, fără să se încline.

În clasa a X-a, Humă l-a chemat la un antrenament şi l-a dat gata, l-a înnebunit, l-a topit. Handbalul s-a prins de Cant ca prenadezul. În câteva luni îi mergeau bine şi

driblingul, şi pasele, şi fentele. Dar, înainte de toate, Filosofu şuta ca din tun. Orele petrecute în sala de forţă îi bombaseră pieptul, îi lăţiseră umerii, îi rotunjiseră picioarele, îi încărcaseră braţele cu muşchi. Gâtul lui Cant dădea din când în când la iveală jugulara cât o macaroană. Aluna de pe tâmplă îşi mărise şi ea circumferinţa. Era acum o monedă neagră, pe care încerca să o acopere cu părul său şaten, crescut şi el bine-bine. Filosofu era omul cel mai uşor de reperat în clasă, în curtea şcolii, pe stradă sau pe teren.

Mai înalt cu un cap decât restul lumii, devenise vedeta liceului. Cu învăţatul nu prea se omora, iar profesorii închideau când un ochi, când pe amândoi. Nici măcar proful de filosofie, care, atunci când a aflat că îl are chiar pe Emanuel Cant elev, a fost străfulgerat de gândul să facă din tizul marelui neamţ un as al ideilor, nu s-a căznit. Emanuel nu era prost, dar nici pe departe nu se arăta a fi vreo minte strălucită. Fetele se cam potoliseră să-i mai trimită bileţele, să-i mai dea telefoane, să mai stea în soare aşteptând ca ochii handbalistului să citească prin rochiţele lor.

Emanuel mergea cam cu o jumătate de oră mai devreme la antrenamente. Se echipa, se plimba prin sală, privea porţile, se încălzea. Făcea totul cu calm. Juca pe post de pivot, dar mobilitatea lui îi permitea să se mişte pe semicerc ca un compas mânuit de un geometru. În plus, Filosofu îşi folosea Krupp-ul cu nonşalanţă şi exactitate. Şuta impasibil, sec, de pe picioare, când te-ai fi aşteptat mai puţin. „Bubuie-l“ era îndemnul lui Humă şi al coechipierilor când mingea ajungea la Cant. „Bubuie-l”, auzeau şi portarii echipei adverse, iar ochii li se îngustau, ca la orientali, încercând să vadă mingea. Dar Emanuel ştia când să tragă. Înainte de a o face, nimic nu-l trăda, era aproape imposibil să-l anticipeze portarii. Şuta brusc, ca şi când ar fi dat, din senin, un pumn. Fie că marca, fie că rata, avea aceeaşi reacţie: zâmbea. Şi era frumos-frumos.

La unul dintre antrenamente, Humă şi-a împărţit echipa în două şi a pus cele două jumătăţi să joace între ele. După

vreo 12–13 minute, la un atac, Emanuel a primit pasă, a pivotat rapid pe stângul şi a tras. Mingea l-a lovit pe portar exact în faţă şi i-a spart nasul. Humă a întrerupt meciul şi o jumătate de oră s-a chinuit, împreună cu elevii săi, să oprească hemoragia portarului întins pe podea. Cant s-a aşezat pe o băncuţă. S-a simţit vinovat şi s-a gândit că i se poate ierta imaginaţiei sale dacă uneori o ia razna, adică dacă nu rămâne prudentă în limitele experienţei, căci printr-un asemenea avânt liber ea este înviorată şi întărită şi oricum va fi întotdeauna mai uşor să-i potolească îndrăzneala decât s-o trezească din amorţeală. Cant a simţit atunci că raţiunea, cu cât e mai preocupată de aflarea plăcerilor vieţii şi fericirii – iar pentru el handbalul era şi plăcere, şi fericire, cu atât îl îndepărtează mai mult de adevărata mulţumire de sine. „Să-ţi conservi viaţa este, dimpotrivă, o datorie şi, în plus, în fiecare om sălăşluieşte o înclinaţie imediată către aceasta. De aceea, grija adesea plină de teamă pe care cea mai mare parte din oameni o arată pentru viaţa lor este lipsită de orice valoare lăuntrică, iar maxima care exprimă această grijă nu are nicio valoare morală. Viaţa este însă condiţia subiectivă a tuturor experienţelor noastre posibile: prin urmare, nu putem deduce decât permanenţa sufletului în viaţă, căci moartea omului este sfârşitul oricărei experienţe în ceea ce priveşte sufletul considerat obiect al acesteia…”, a gândit Emanuel, ţinându-şi, ca niciodată până atunci, capul în palme.

S-a uitat la colegul său întins pe podeaua de un verde murdar. Îşi revenise, respira, avea ochii deschişi. Pete mari din sângele său colorau prosopul antrenorului. Acesta l-a privit, i-a întins braţul său păros portarului, care s-a prins de el şi s-a ridicat.

— Gata, totu-i în regulă. Mergeţi la duş şi apoi acasă. Ne vedem mâine. Hai, gata! le-a spus profesorul băieţilor care mai erau în sală.

Apoi, Humă s-a întors spre Cant şi i-a zis:

— Să ştii că numai o fiinţă sau o creatură înzestrată cu gândire şi conştiinţă poate fi obiect al urii şi răzbunării şi,

dacă vreo acţiune criminală sau păgubitoare stârneşte o asemenea pornire, aceasta se întâmplă numai prin relaţia sau conexiunea ei cu o persoană. Acţiunile sunt, chiar prin natura lor, vremelnice şi trecătoare şi acolo unde ele nu provin din vreo cauză ce se află în caracterul şi înclinaţiile persoanei care le-a săvârşit, ele nu pot contribui nici la cinstea ei, dacă sunt bune, nici la dezonoarea ei, dacă sunt rele. Acţiunile înseşi pot fi condamnabile; ele pot fi contrare tuturor regulilor moralităţi şi religiei…

Filosofu a coborât privirea în podea. Încerca din străfundul inimii să-i dea dreptate lui Humă. Nu putea. Ar fi vrut să-i răspundă, să pareze. „Replicile mele cele mai bune sunt golurile”, şi-a spus Emanuel:

— Nu trebuie să te simţi vinovat. Toţi am văzut că nu te-ai uitat când ai tras. Nu-i nici vina ta, nici a lui. Pricepi? Aşa-i în sport, se mai întâmplă şi d-astea. Hai, du-te, au plecat toţi. Mergi la duş.

Tânărul s-a ridicat şi a simţit, abia atunci, că sudoarea i se răcise pe tricou. A intrat în vestiar, şi-a luat din rucsac şamponul, *Duschgel-uî* şi prosopul, apoi a mers să se spele. Ieşeau aburi din faianţa gri, iar pereţii păstrau mirosul amestecat al săpunurilor folosite de ceilalţi. Cant şi-a potrivit apa, încercând-o cu dosul palmei stângi. Îi plăceau duşurile fierbinţi, care îl ascundeau în aburi. Odată cu apa ce şiroia pe corp, se duceau şi o mulţime de gânduri. A privit în jos, spre gura de scurgere, şi a văzut venele ce-i ieşiseră la suprafaţa labei piciorului, ca râmele când simt umezeala. Respira greu. O amorţeală plăcută i-a cuprins gambele. A auzit uşa. S-a uitat, n-a văzut pe nimeni, dar era cineva.

— Ascultă, Emanuel, cred că deja ştii că anatomia ne învaţă că obiectul nemijlocit asupra căruia acţionează forţa într-o mişcare voluntară nu este membrul însuşi care este mişcat, ci anumiţi muşchi şi nervi şi spirite animale şi, poate, ceva încă mai fin şi mai necunoscut, prin care mişcarea se propagă succesiv înainte de a ajunge la membrul a cărui mişcare este obiectul nemijlocit al voinţei. Poate oare exista o probă mai sigură că forţa prin care

este executată întreagă această acţiune, departe de a fi direct şi deplin cunoscută prin simţul intern sau conştiinţă, este misterioasă şi neinteligibilă în cel mai înalt grad? Aici, spiritul doreşte un anumit eveniment: îndată se produce un alt eveniment, necunoscut nouă şi total diferit de cel intenţionat. Acest eveniment produce un altul, la fel de necunoscut, până ce, în cele din urmă, printr-o lungă succesiune, evenimentul dorit se produce.

Cant a desluşit prin aburi trupul păros al posesorului vocii. Era pentru prima dată când îl vedea pe Humă gol. Antrenorul nu făcea duş cu ei, n-avea de ce, nu juca, nu transpira. Doar vorbea, striga, înjura sau fluiera. Venele lui Cant încercau să iasă de sub piele.

— Nu sunt convins că ai înţeles exact ce-am spus, deşi ar fi trebuit, doar ţi se spune Filosofu. Eu nu te-am strigat niciodată aşa. Ai un nume frumos. Tu eşti frumos. Bănuiesc că ştii că, în Antichitate, înţelepţii, filosofii, bărbaţii erau parteneri de discuţii, de pahar, dar şi prieteni. Prieteni foarte apropiaţi. Nimic nu se compară cu prietenia dintre doi bărbaţi. Nimic! Filosofii nu dădeau doi bani pe femei. Înţelegi? Ei au fost adevăraţii bărbaţi în lumea asta. Iar tu le semeni, i-a spus Humă, în timp ce-şi plimba săpunul albastru-marin pe spatele latal băiatului.

Buburuza

O gărgăriţă mi-a rămas pe mână, încurcată în firele de păr. Suflu uşor peste ea, dar nu-şi deschide aripile. Pielea mea, în schimb, se înfioară, iar senzaţia asta îmi ridică, simt, colţurile gurii.

Continui să suflu şi, în câteva secunde, mă zburlesc ca un pisoi. Închid ochii când aerul se răspândeşte peste braţ şi îşi caută ieşirea spre degete. Rămân câteva clipe nemişcat şi aştept ca erecţia firelor de păr să se stingă. Gărgăriţa a găsit drumul spre palmă, iar când ajunge în vârful inelarului, îşi ia zborul. O urmăresc cufundat în scaunul de plastic alb şi zâmbesc când cade brusc, după patru-cinci metri. E grasă, ca un minuscul hipopotam cu aripi.

Îmi torn bere, care se umflă şi dă peste buza paharului. Sorb repede, însă o dâră de spumă a apucat să alunece pe sticlă şi apoi pe faţa de masă. Se spală. Totul se spală. Totul iese. Noroc! Niciodată n-am ştiut să beau bere. Râgâi. Nu mă aude nimeni. Sunt singur, iar în jurul meu doar mese, scaune şi umbrele. E aproape 9 şi e aproape întuneric.

O chelneriţă se uită să vadă dacă nu cumva am plecat. E brunetă, are gura mare şi e îmbrăcată în pantaloni negri şi într-un tricou roşu. E o modă ca toate chelneriţele să se îmbrace-n negru şi roşu şi să poarte pantaloni strâmţi. Nu contează că sunt lăbărţate, ele vor să-şi scoată curul în relief.

Îi fac semn. Vine scuturându-şi sânii şi sunt sigur că atunci când aleargă şi-i ţine cu mâna.

— Mai doreşti ceva? mă întreabă.

Nu suport necunoscuţii care-mi vorbesc la per tu. Mai ales chelnerii, poliţiştii, casieriţele, copiii, vânzătoarele. O privesc în ochii conturaţi din greu cu dermatograf negru.

— Mă cunoşti de undeva? replic cu o voce care nu-i a mea.

— Da, de la Titu.

— Care Titu?

— Pe care l-ai băgat la Neurologie acum nouă zile…

Fac un efort de memorie să-mi amintesc de Titu.

— Aaa, da… Ce face?

— E mai bine. Vrea să te omoare.

Încep să râd.

— Când? Că nu sunt locuri de veci şi trebuie să-mi aranjez unul…

Mă priveşte şi se întinde după sticla goală. Îmi fulgeră prin minte că ar putea să-mi dea cu ea în cap, dar nu schiţez niciun gest.

— Mai vrei ceva?

— Stai jos.

— N-am treabă cu clienţii.

— Eu nu sunt client, sunt un viitor mort. N-ai zis tu?

Se întoarce şi dă se plece. O prind de mână şi o trag spre mine.

— Stai jos, ţi-am spus!

— Şi dacă nu vreau, ce-mi faci?

— Mă-nsor cu tine.

Zâmbeşte, dar nu dă să se aşeze. Trag un scaun şi îl bag sub ea.

— Ce vrei?

— Cum se simte Titu ăla?

— Nu ţi-am spus? Bine.

— Şi de ce vrea să mă omoare?

— Întreabă-l pe el!

— Am să-l întreb şi pe el, dar acum vorbim noi doi.

— Ţi-e frică?

— Nu vezi? Am făcut pe masă de frică, îi răspund şi îi arăt pata de bere de lângă pahar.

O privesc fix. Ea se uită la palma mea dreaptă. Am o cicatrice de la un topor care era să-mi despice scăfârlia. Mi-a intrat adânc în carne, dar asta m-a salvat. Apropii mâna de faţa ei.

— Îţi place?

— Parcă-i un fermoar.

Pufnesc în râs.

— Vrei să-l deschizi? o provoc, iar cu cealaltă mână scot din buzunarul de la geacă cuţitul cu buton şi îl pun pe masă.

— Porţi ăsta cu tine tot timpul?

— Numai când beau bere.

Apăs butonul, iar lama ţâşneşte din mâner. Fata tresare. Mă priveşte atentă. Poate-mi dă cu sticla-n cap.

— Pune sticla aia pe masă, de ce-o ţii în mână?

— Spune ce vrei!

— Unde te grăbeşti, nu vezi că nu-i nimeni?

— Sunt clienţi în bar.

— Lasă că se descurcă ei. Zi-mi de Titu.

— Ţi-am spus: vrea să te omoare.

Dă să se ridice. Îi fac semn să rămână pe scaun.

— Nu-mi place să fiu ameninţat. Eşti soră-sa?

— Nu.

— Eşti gagica lui?

— Nu.

Îmi plimb privirea pe faţa fetei, de la o ureche la cealaltă, ca un bulgăre de vată impregnat cu lapte demachiant. Încet-încet, ca să-i curăţ fiecare por, să intru prin fiecare rid. N-are niciunul. Nu e frumoasă. Ochii ni se întâlnesc. Nu clipeşte şi nici nu-şi mişcă privirea dintr-a mea. Cu uitătura înfiptă în pupilele-i negre, împing uşor cuţitul spre braţul ei stâng, care se termină cu sticla goală de bere, iar vârful lamei îi atinge pielea.

— Vezi? Nici nu simţi când intră în tine. Nici nu ştii când mori. Or, eu cam vreau să ştiu. Am chef să fiu pe fază. Poate că am şi eu ceva de zis, la o adică. Şi nu-i vorba de Titu-al tău. Mă piş pe el! Treaba-i că moartea poate fi oricine. Numai tâmpiţii cred că-i o doamnă. De cele mai multe ori e un pulălău. Iar cu ăştia e altceva. N-am pocnit niciodată o femeie. Cu de-ăia ca mine e altceva… E plin oraşul de nebuni şi se întâmplă tot felul de chestii. Pe tipu’ de care zici nici nu-l cunosc. Cred că a intrat din întâmplare pe traiectorie în cafteala de acum nouă zile. Se poate să o fi încasat nevinovat, era înghesuială mare acolo.

Am împărţit mulţi pumni şi ei erau o grămadă. Au sărit pe mine. Ţi-a povestit cum s-a întâmplat?

— Nu mi-a povestit nimic. Era pe patul de spital şi a spus că te omoară. A repetat-o de câteva ori. M-am gândit că e bine să ştii.

Iau cuţitul de pe masă, îl închid şi-l bag în buzunar. Berea care a rămas în pahar s-a limpezit. Ridic paharul şi îl duc spre gură.

— În sănătatea lui Titu!

Sorb lichidul încet, încet şi-l simt cum se scurge, călduţ, spre stomac. Prin fundul paharului văd juma' de lună. Dau să-mi şterg bărbia şi bag de seamă că fata a dispărut. De pe gura sticlei de bere rămase pe masă, o gărgăriţă îşi deschide aripile şi zboară greoaie.

No smoking

Ca nişte borne kilometrice de metal, doar că cilindrice, vopsite în roşu, negru şi alb, aşezate din zece în zece metri, scrumierele din aeroport te atenţionează că fumatul este interzis. După aproape trei ore de zbor, timp în care nu ai avut voie să fumezi, iar cafeaua care ţi s-a servit a fost lungă şi proastă, dar, ca orice cafea, cerea ţigări, aşa cum mutra acră, fardată excesiv a uneia dintre stewardese cerea un burete, simţi că, dacă nu o să tragi câteva fumuri, o să-ţi urce tensiunea.

Ai aterizat de o jumătate de oră şi de 20 de minute mergi prin aeroportul uriaş, cu gura plină de salivă, când purtat de propriile-ţi picioare, când dus de banda rulantă. *No smoking* peste tot. Ai intra într-un WE să-ţi aprinzi ţigara, dar eşti convins că o să fii privit cu dezgust de tot felul de căcănari. Mergi pe lângă magazinele cu preţuri fără adaosuri, prin mulţimea de oameni de toate culorile, până când descoperi oaza: un bar cu câteva mese cucerite de fumători. Găseşti un scaun liber, îţi aşezi geaca pe el şi te duci să-ţi cumperi un espresso.

Ai călătorit bine, nu ţi s-a strâns inima decât la decolare şi la aterizare, atunci când se întâmplă accidentele. Ai băut în timpul zborului, iar dacă stewardesa nu ar fi refuzat să-ţi mai aducă o sticluţă cu Camus, te-ai fi îmbătat.

Guşti din cafea, tragi până la refuz din ţigară, păstrezi cinci-şase secunde fumul în plămâni şi îi dai drumul pe nări.

Inima îţi pulsează puternic, eşti angoasat, deşi cei din jurul tău par familiari şi au o preocupare comună cu a ta: ţigara. Abia peste 80 de minute îţi decolează avionul, de la poarta D51. N-ai să mai iei nicio cafea până atunci, mai ales că la decolare inima îţi cam plutеşte. Nu ştii cum o să păcăleşti timpul, ţi-ai aprins a doua ţigară şi nu îţi mai pare rău că espresso-ul nu este scurt şi fulgerător, aşa cum ţi l-ai fi dorit la început, ci cu o lăţime de deget mai mare.

Îţi priveşti palmele. Ţi s-au murdărit, deşi înainte de prânzul din avion ai primit un şerveţel fierbinte cu care ţi le-ai curăţat. Probabil că din cauza ziarelor ai degetele pictate. Ai citit în avion. Cerneala tipografică se ia de pe hârtie şi asta pentru că tipografii se zgârcesc să pună mai mult fixativ în ea.

S-a terminat cafeaua. Eşti la filtrul celei de-a doua ţigări. A rămas zahăr pe fundul ceştii. Are culoarea nisipului ud. Un nisip pe care îl vezi cum se dizolvă. Îţi ridici ochii din ceaşcă. Te uiţi de jur-împrejur. Totul e animat, lumea e colorată, feţele sunt destinse, vii. Şi totuşi, ţi se pare că eşti prins sub un borcan şi că în curând nu se va mai putea respira. Tragi, involuntar, aer în plămâni. Unde să-l dai afară? E aer cald, s-ar aburi pereţii borcanului. Aeroportul e închis cu sticlă.

Clipeşti, ca o păpuşă ridicată de la orizontală. Te răsuceşti puţin. Prin spatele tău trece echipajul unui avion. Pilot, copilot, trei stewardese, un tip în civil. E singurul care nu are uniformă vişinie. Ar putea să fie chiar echipajul zborului tău. Ce-ţi pasă? Nu trebuie să-ţi pierzi din ochi rucsacul şi aparatul foto.

Eşti stingher şi ai o febrilitate pe care ar fi bine să ţi-o maschezi, mai ales că o femeie blondă te priveşte de câteva minute. Are un ten incredibil de alb. Stă picior peste picior şi în mod sigur e înaltă, pentru că are scaunul depărtat de masă. A vorbit de două ori la telefon şi ai remarcat aerul absent cu care făcea conversaţie. Abia de-şi mişca buzele. Probabil că e nordică. Sau nemţoaică. Iată: chiar acum te fixează. Dacă se ridică şi vine la masa ta, mai ales că sunt trei scaune libere? întorci capul spre un difuzor care anunţă nu înţelegi ce.

Te intrigă femeia care a început să te studieze, să-şi plimbe privirea pe tine, să caute. Te furnică pielea. Mai scoţi o ţigară din pachet, o baţi de unghia degetului mare ca să mai câştigi timp, apoi o plimbi printre degete, o mai baţi de două ori, scurt, şi o aprinzi. Dincolo de flacăra brichetei, cei doi ochi te tintuiesc cu insistentă. Ori te ridici şi pleci, ori… Nu poţi pleca acum, abia ţi-ai aprins

ţigara. Îţi priveşti în fugă ceasul. Mai ai. Îi zâmbeşti uşor femeii exact în momentul în care ea duce mâna spre telefon. Nu ţi-a observat mimica. Formează un număr. Îţi muşti buza de jos şi îţi dai seama de asta în fracţiunea imediat următoare. Nu te recunoşti. Ai fost pus în situaţii mai dificile decât asta. Ce faci?!

Strângi în palma dreaptă cureaua aparatului de fotografiat. Îl pui încet pe scaun, lângă rucsac. Femeia vorbeşte la telefon. Îşi mişcă gura şi se uită spre tine. Încerci să-i citeşti cuvintele de pe buze, încerci să-ţi imaginezi ce ar putea spune. Cu cine ar putea vorbi. Probabil cu un bărbat. E detaşată şi rece. Şi tu eşti la fel, ce ţi se întâmplă? De ce i-ai zâmbit? O privire insistentă te face să-ţi pierzi cumpătul?

Ţi se consumă ţigara, scrumează şi trage din ea. Mai uită-te de jur-împrejur. Revino-ţi. Ţi-a captat toată atenţia o blondă depigmentată, în loc să te gândeşti ce faci până pleacă avionul. În loc să găseşti soluţii. Să ai alternative.

O chelneriţă îţi schimbă scrumiera şi îţi ia ceaşca goală. Ai tresărit când s-a apropiat de tine. Stângi chiştocul în scrumiera curată, pe ai cărei pereţi au rămas stropi de apă. Priveşti în faţă: femeia şi-a găsit altă ţintă, nu se mai uită la tine. Ba nu, a observat că o priveşti şi acum te fixează. Te ridici, îţi bagi pachetul de ţigări în buzunarul de la cămaşă, cu stânga apuci rucsacul, cu dreapta aparatul şi pleci fără grabă. Scrumierele mari, cilindrice, goale pe dinăuntru, vopsite în roşu, negru şi alb, pe care scrie *No smoking,* îţi arată drumul. Ridici capacul uneia dintre ele, dai drumul rucsacului înăuntru, aşezi capacul la loc şi îţi continui mersul spre poarta de îmbarcare.

Ai loc lângă al şaptelea hublou, pe partea dreaptă, înainte de aripă, exact acolo unde-ai vrut. Îţi place să priveşti, nimic nu se compară cu frumuseţea lumii văzute din cer. Avionul s-a oprit din rulat, e la capătul pistei. Pilotul turează motoarele înainte de decolare, apoi lansează avionul pe pistă, tot mai repede şi mai repede, iar viteza te lipeşte de spătarul scaunului. Simţi roţile cum rulează sub burta aeronavei, care huruie şi vibrează, până

când, la un moment dat, se face linişte: s-a ridicat. E la 45–50 de grade, ai putea calcula cu exactitate înclinarea, dar te uiţi la ceas: 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30. Priveşti prin hublou şi vezi cum, dintr-odată, aeroportul se suge puţin, după care pocneşte ca un bol de sticlă. Suflul exploziei spulberă avioanele care aşteptau la sol să îmbarce sau să debarce pasagerii, iar unda de şoc parcă împinge avionul tău într-un punct de unde nu mai poţi să vezi nimic altceva decât norii.

Schimbarea

Sanda nu-şi mai văzuse niciodată bărbatul aşa. Avea faţa buhăită, buzele crăpate, iar ochii îi păreau intraţi în putrefacţie. Îşi ţinea capul între palme, era cu coatele sprijinite de masă, iar privirea îi bătea undeva deasupra dulapului cu farfurii.

— Ce ai de gând? Ce naiba… Asta e, nu eşti nici primul, nici ultimul dat afară. Ne descurcăm noi. Ajunge, ai fumat enorm, te îmbolnăveşti. Liviule, gata, nu-i un capăt de ţară, sigur găsim ceva…

Dar Liviu nici măcar nu mişca. Stătea ţeapăn, ca lovit de apoplexie. Sanda l-a mângâiat pe cap. Apoi l-a ciufulit. Degeaba, aşa că n-a insistat.

De fapt, nici ea nu credea ce-i spunea. Liviu al ei era un bou. Unul fără coarne, fiindcă nu-l înşelase niciodată. Şi de câte ori n-ar fi putut să o facă! Şi câte motive n-ar fi avut! Dar întotdeauna un muget venea dinăuntrul ei şi o determina să spună „nu”. „Nuuuuuuuu!” Un muget de vacă. Fiindcă numai o vacă putea iubi astfel pe unul care nu ştia nimic, care avea două mâini stângi şi care era un căcăcios. Un mare căcăcios!

Sanda a ieşit brusc din bucătărie şi a trântit uşa. Liviu nu s-a clintit. Când s-a întors, l-a găsit exact în aceeaşi poziţie.

— Te îmbraci cu ăsta şi mergem în oraş. Te rog! Bărbatul şi-a luat o mână de la falcă şi s-a uitat.

Apoi şi-a pus-o la loc.

— Liviu, dacă nu te îmbraci acum şi nu ieşi acum cu mine în oraş, îmi bag picioarele. Jur!

El a întors, ca în somn, capul spre ea, a clipit, s-a ridicat greu, a intrat în baie, şi-a udat faţa cu apă, s-a şters, s-a întors în bucătărie, s-a îmbrăcat, s-a încălţat, s-a uitat în oglinda lipită pe uşa de la intrare, a deschis uşa, Sanda a ieşit prima, iar el a urmat-o.

Au mers spre centru, apoi pe corso, ţinându-se de mână.

Lumea zâmbea şi întorcea capul după ei. Unul dintre trecători le-a făcut cu ochiul. Au mers mai departe: erau doi oameni fericiţi.

Când au ajuns în dreptul unui magazin, Liviu s-a privit în vitrină şi s-a luminat. Şi-a strâns soţia de mână. S-a uitat şi ea în vitrină şi a zâmbit. Era prima dată când Liviu purta costumul cel roşu, care îi venea ca turnat.

Balegă proaspătă

— V-aţi hotărât?

— Da. Un aperitiv, cu mai multe măsline, o vodcă…

— Mică? Mare?

— Mmm… are. Ciorbă de burtă…

— Ardei iute aducem?

— Şi ardei, şi smântână. Aşa… Tocăniţă haiduceaşcă, salată.

— De care să fie? Avem murături, ardei copt, salată de roşii, castraveciori, gogoşari, de varză…

— Castraveţi cu gogoşari.

— Cas-tra-veti… Perfect! Ceva de băut la felul principal? Bere, vin?

— Jidvei.

— Ne pare rău, n-avem. Cotnari, Bohotin, Ştefă…

— Un vin roşu, un cabernet. Te las pe tine să alegi.

— Mulţumesc! Ceva dulce doriţi?

— Profiterol, cu multă frişca.

— Cu multă frişcă… Apă?

— Nu.

— La sfârşit de tot, merge o cafeluţă?

— Merge.

— Mulţumesc! Vine imediat vodca şi aperitivul.

După ce a plecat chelnerul, Jompan a luat din solniţă o scobitoare şi a râcâit într-o carie în care nici el nu ştia ce intrase. Ce putea să aibă acolo, când nu mâncase nimic de exact 31 de ore?

Şi-a promis de luni de zile că merge la dentist să-şi rezolve craterele din gură, dar ba n-a avut bani, ba n-avut timp, ba i-a fost lehamite. Aşa a fost de când se ştie, în pizda mă-sii! Un tolomac şi-un netrebnic, un om de care nu s-a lipit nimic. N-a fost în stare să facă nici măcar un copil cu cele două femei cu care a fost însurat şi care, pe rând, l-au lăsat. I-a plăcut să bea, să joace cărţi, n-a trecut pe-acasă cu zilele, iar când trecea, le mai pocnea pe-alea aşa,

din mers. Din voleu. Făcuse ulcer, era copt pe dinăuntru, de tutun, de alcool, de nopţi albe. Avea obrajii supţi, iar pometii îi ţâşneau de sub ochi, ca două coarne de miel.

Chelnerul s-a mişcat repede, a adus farfuria cu aperitiv şi paharul cu vodcă, le-a aşezat pe masă şi a dispărut. Jompan a luat o măslină cu degetele şi a pus-o în pahar, a luat alta şi a dus-o la gură, a mestecat cu grijă, a scos sâmburele şi l-a aşezat pe colţul farfuriei, s-a şters pe buze cu şervetul, după care l-a desfăcut şi l-a aşternut peste pantaloni. A sorbit din vodcă, a închis ochii o clipă, i-a deschis, a luat furculiţa în stânga, cuţitul în dreapta şi a început să mănânce.

Şunca presată, brânza, salamul, măslinele, ardeiul gras, tăiat felii subţiri şi lungi. Puţină brânză i-a căzut în poală. A scuturat-o cu dosul palmei. O clipă s-a uitat prin ochiul paharului, apoi l-a prins cu două degete şi l-a dat peste cap. A oprit cu limba măslina care căuta să se rostogolească pe gât. A strivit-o de cerul gurii, a mestecat-o, a supt puţin sâmburele şi l-a scuipat în paharul gol.

Nu era aproape nimeni în restaurant. Undeva, în stânga, o pereche, iar mai în spate, la o altă masă, doi tipi. Era cam 4, trecuse prânzul şi, oricum, restaurantul era peste mână, trebuia să urci cinci etaje, chiar dacă o făceai cu liftul. Mai fusese o singură dată aici, când s-a deschis magazinul. A vizitat atunci fiecare etaj şi a ajuns şi la ultimul. A băut un rom, unul bun.

— Vă mai aduc una?

Apăruse ospătarul, care tocmai luase farfuria unde fusese aperitivul şi se pregătea să ia şi paharul.

— Da, dar mică…

— Imediat vine şi ciorba.

Şi-a scuturat şervetul şi l-a aşezat din nou peste pantaloni. Să nu i se păteze. Măcar hainele să-i fie aşa cum se cade. Hainele, pe care n-a pus niciodată vreun preţ. Nici nu avea cum. S-a îmbrăcat cu ce i-a căzut în mână. A probat un costum, i-a venit bine, l-a luat. N-au contat materialul, culoarea, croiul. Se potrivea, era al lui. Asta pe vremea când mai intra în astfel de magazine. Nu i-a păsat

cum arăta. Nu i-a păsat de nimic. Un nenorocit. O balegă uscată, pe care au plimbat-o toţi dintr-o parte în alta, ca pe un puc de hochei.

— Vodca dumneavoastră.

Jompan a tresărit puţin, făcându-l pe chelner să zâmbească. Ar fi trebuit să ceară una mare. Ce-i asta? O lacrimă… Era o vorbă a lui, pe care o auzise când era copil de la bunicu-său, mare beţivan. I-a plăcut vorba şi a ţinut-o minte.

Ciorba arăta bine, avea destule firişoare de burtă prin ea. A pus multă smântână, aproape toată ceaşca, a mestecat, a strivit ardeiul iute cu lingura, apoi l-a scufundat de câteva ori în farfurie, de parcă ar fi vrut să-l topească. N-avea voie ardei: era otravă pentru stomacul lui. Nici smântână, nici vodcă. N-avea voie nimic.

Ar fi vrut să-şi facă o casă. Închis! Un copil, dacă nu doi. Nici pomeneală. O slujbă la care să vină cu toată inima. Pentru el nu era. Dar acum făcea ce voia şi mai ales mânca ce-i poftea sufletul. Îşi ungea inima cu ce ştia el că i se potriveşte mai bine. Inima lui de potaie jigărită.

A mâncat până la ultima picătură ciorba: era grozavă. Iar ardeiul, moarte! A mai cerut o vodcă, să mai topească smântână. S-a uitat spre ferestrele mari ale restaurantului. Nu se vedea nimic din locul în care era. Mai bine. Ce să vadă? Ştia totul. Şi totul era împotriva lui. Ardeiul, ciorba, ferestrele, vodca, măslinele, femeile, viaţa. Doar chelnerul îi făcea pe plac. O să-i lase bacşiş. Mult. Avea bani. Tot ce îi va rămâne după ce o să plătească nota va primi chelnerul. A adus şi sticla de vin, nedestupată. Vin negru, greu.

Jompan a mâncat tocana şi a băut, fără grabă, toată sticla. Patru pahare. Nu i-a picat niciun strop: nici pe faţa de masă, nici pe şervet.

A gustat puţin din frişca de pe profiterol. Era plin, sătul. Roşise din cauza vinului. N-avea voie, îi pulsa carnea de pe picioare. A vrut să meargă la toaletă, să se privească în oglindă, dar trebuia să o caute undeva în fundul sălii. Iar sala era cât etajul magazinului de mare. Ce să mai vadă?

Să-şi tragă cu ochiul, aşa, ca-ntre bărbaţi? Să-şi spună: „Eşti tare! Bagă-i în pizda mă-sii şi tu o dată”.

A chemat ospătarul să-i facă nota. Într-o jumătate de minut a venit cu ea pe o farfurioară. S-a uitat la total: era mai mult decât estimase. A plătit cu trei bancnote. Bacşişul era tot acolo. Îl înşelase chelnerul, nu merita să-i dea tot ce avea. Că mai avea. Era bine şi cu ceva bani în buzunar. Şi-a băgat cele două bancnote care i-au mai rămas în buletin, buletinul l-a pus înapoi în buzunarul de la piept, s-a ridicat, iar şervetul pe care îl uitase în poală a căzut printre picioarele mesei.

A ieşit din restaurant. A închis uşa în urma lui şi s-a oprit. S-a uitat pe scări în jos: nu venea nimeni. Liftul era oprit – becul galben o arăta – la etajul unu. Şi-a ţinut puţin respiraţia, a privit atent uşa pe care ieşise, apoi şi-a mai aruncat ochii peste balustradă. Nimeni. S-a apropiat de scara de metal care ducea deasupra, pe acoperişul magazinului, şi a început să o urce. Se simţea greu, iar picioarele îi împingeau cu efort trupul îmbuibat cu ciorbă, tocană, salam, vodcă, vin. Mâncase mult prea mult. Dar asta îşi dorise: să fie sătul.

A ajuns la capacul de metal, pe care l-a împins cu mâna dreaptă. Transpira. A trebuit să-şi ridice picioarele peste gura pătrată, dar mişcarea bruscă a unuia dintre ele s-a soldat cu o lovitură dureroasă, care s-a dus prin toate oasele. Faţa i s-a schimonosit. A aşezat cu grijă capacul, a înghiţit de două ori şi şi-a şters fruntea cu mâneca de la haină.

S-a apropiat de buza clădirii: se vedea totul de acolo. Oraşul, maşinile, oamenii. Chiar sub el era intrarea în magazin. Piaţa, undeva la stânga. La dreapta, parcarea şi centrul. A zâmbit, deşi se simţea rău. Vântul avea forţă acolo, sus. Îl ameţea. S-a ’» plimbat pe lângă buza clădirii, ca să găsească jos un loc bun. Nu voia să ia pe nimeni cu el, dar nici să nu se afle că îi băga pe toţi, pe absolut toţi, în mă-sa iarăşi nu voia. Sângele îi pulsa şi în ceafă, şi în braţe, şi în plex. S-a oprit. S-a mai uitat o dată în jos şi s-a hotărât: acolo.

Îi era rău. A simţit cum gâtul i se strânge şi cum un junghi îi despică burta. A deschis gura să prindă o pală de vânt, dar aerul i s-a scurs repede prin gât, până în stomac, şi s-a întors de acolo cu un val roşu, care a ţâşnit peste buza magazinului. Au urmat câteva spasme puternice, ca nişte electroşocuri, şi Jompan a dat afară din el tot. A simţit gustul brânzei, al vodcii, a văzut feliile subţiri de burtă din ciorbă şi bucăţile mărunţite de carne din tocana haiducească. Totul colorat în roşu-putred, care apoi a devenit rozaliu. S-a opintit încă o dată, dar se golise. Gura i-a rămas deschisă, aşteptând. Când i s-a limpezit privirea de lacrimile care îi umpluseră ochii, şi-a dat seama că era în genunchi şi că jos, unde voma i se împrăştiase, ţopăiau şi ciuguleau nişte păsări.

Picase în patru labe. A stat aşa câteva clipe, respirând greu, ca un animal ce scăpase de hăituiala. Apoi s-a ridicat încet în picioare, a scuipat o salivă roşiatică şi elastică, ce i-a rămas câteva clipe suspendată de buze ca un yoyo, şi s-a mai uitat o dată în jos, în timp ce mesteca între dinţi o înjurătură despre o balegă proaspătă.

Flagrant

Când am fumat prima dată iarbă, am făcut-o ca un boier, în buricul Amsterdamului, pe o terasă cu vedere la un canal pe care treceau vaporaşe, bărcuţe, şalupe şi hidrobiciclete. Ca-n poveşti!

Puteam s-o fac de mult, pe când eram student şi am fost într-un schimb de experienţă în Franţa, la Strasbourg. Acolo, împreună cu cinci colegi de facultate, am stat în apartamentul unor francezi, unii studenţi, alţii absolvenţi, toţi prieteni între ei.

Am ajuns în Franţa prin sindicatul de la facultate, în care eram ceva goangă, ales fără contracandidaţi, pe motiv că aveam vorbele la mine. De fapt, eram un slăbănog emotiv, dar scriam poezii, luasem niscai premii pe la nişte concursuri literare şi publicam prin reviste şi ziare. Hai să fac o paranteză. În anul întâi de facultate am avut un curs opţional de istoria artei. M-am dus şi fiindcă mă interesa, dar şi pentru că aveam de ales între acel opţional şi altul, nu-mi mai amintesc la ce materie, unul dintre ele fiind obligatoriu de urmat.

După vreo trei-patru întâlniri, proful – Dumnezeu să-l ierte, că sigur a murit, era deja bătrân atunci – s-a apropiat de mine, într-o pauză de ţigară (se fuma în facultăţi, pe hol, erau şi scrumiere cu picior, din aluminiu, mari, erau condiţii bune, se fuma peste tot, de fapt), şi m-a luat din scurt:

— Ce cauţi, domnule, la facultatea asta?

Nu m-a surprins, fiindcă întrebarea aia mi-o puneam şi eu de câteva ori pe zi, aşa că i-am răspuns pe loc, un pic cam arţăgos şi piţigăiat:

— Părinţii au insistat.

— Păcat de dumneata, mi-a replicat şi m-a privit cu ochii lui de om bătr în care văzuse artă cu ghiotura.

Am închis paranteza. Deci scriam poezie. Iniţial fusesem ciudatul bobocilor, iar până am ajuns în anul patru,

devenisem şi ciudatul şcolii. Eram student la Politehnică. Deşi nu strălucit – învăţam cu spaima să nu-mi belesc vacanţele. Şi aşa, de frică, mi-am luat toate examenele. Le promisesem alor mei că termin facultatea în care ei mă ţineau, deşi mi-era limpede că nu voi profesa, fiindcă nu mă pasiona defel şi n-aveam vocaţie de inginer. Pasiunea mea era să povestesc, să scriu, nu să proiectez instalaţii ori să repar calorifere, ventilatoare, chiuvete, frigidere sau veceuri.

Cred că în a treia seară, francezii ăia au organizat, în apartamentul în care eram cazaţi – şi unde dormeam pe jos, pe nişte salteluţe subţirele, pe care le rulam dimineaţa ca să degajăm camerele; dar nu ne păsa, eram în Franţa şi ne durea-n cur de toate, un chef în cinstea noastră. Noi abia de-o rupeam pe franceză, se instalase anglofilia de mult în România, fusese revoluţie şi visul american rula pe toate ecranele, mai ales pe cele din capul nostru, aşa că ne-am retras într-o cămăruţă cu vedere spre uşa de la intrare şi am încins o *cruce,* în aşteptarea oaspeţilor.

Îi salutam pe cei care pătrundeau şi o făceam cu entuziasm şi chiote când aveau sticle cu băutură. Şi eram gălăgioşi de fiecare dată, fiindcă toţi aduceau câte ceva: vin, tărie, doze cu bere. Sucuri şi Cola. Se anunţa o noapte luminoasă, intra şi tromful, intrau şi francezii încărcaţi.

În camera mare, unde urma să fie bairamul, se făcuse un fum gros, toată lumea fuma, şi noi, care terminaserăm jocul de cărţi, şi ei. Noi, cu filtru, ca domnii; ei, fără, ca peizanii.

Atunci am văzut pentru prima dată cum se fac manual ţigările, fiindcă doi dintre ei nu pridideau cu asta. Şi era spectacol, lucrau doar c-o mână şi aveau o viteză incredibilă. Ne-au invitat şi pe noi să ne facem. Am încercat, dar am dat tutun pe jos, am pus prea mult, ca flămândul, ca să fie groasă, apoi am dat o limbă pofticioasă peste hârtia fină, încât aia, de la atâta salivă, n-a mai luat foc. Chicoteau francezii, dar aşa făceau de când am descins la ei. Râdeau de noi din orice, iar ăsta era un motiv să-i înjurăm zâmbindu-le, ca să nu se prindă.

La un moment dat am simţit în fumul din cameră alt iz decât cel de tutun. Şi am făcut mutra aia de amuşinator, aia ca de câine căruia-i miroase-a iepure ori a ce-or mirosi ei când se opresc şi rămân stană.

— Vrei? m-a întrebat o franţuzoaică de care-mi plăcea, dar care era cuplată cu unul din gaşca lor.

— Ce?

— Marijuana.

— Nu, nu…

— De ce?

— Păi… nu ştiu… mi-e…

— Frică?

— Nu, nu, nu vreau să fiu… să fiu… dependent.

E, în secunda doi, ăia care erau pe lângă noi şi au auzit conversaţia s-au pus pe un râs de tremurau cele douăzeci de cărţi pe care le aveau în căcatul lor de bibliotecă. Apoi, când au aflat cu toţii de ce se râde, a fost rupere de piepturi şi fălci. Bineînţeles, am zâmbit şi eu, deşi nu m-am prins ce i-a amuzat atât de tare decât după ce unul dintre ei mi-a spus că iarba nu dă dependenţă şi că de unde am scos-o, de la Ceauşescu? Am bâiguit ceva-n engleză, dialogul nostru cu ei se petrecea-n engleză; deşi pricepeam ce vor şi ce zic, cu exprimarea stăteam prost: aveam accent şi chiar r franţuzesc, însă nema vocabular.

— Ce poet eşti tu dacă nu fumezi? m-a chestionat liderul lor, un tip simpatic, tare entuziasmat de ţărişoara noastră, pe care o vizitase şi o lăuda, ba chiar spunea că s-ar muta la Sulina pentru tot restul vieţii.

— *Un poète très hon!* am parat direct în limba lor maternă.

Iarăşi au bufnit râs, toţi erau luaţi; de data asta am râs şi eu, era poanta mea, n-o puteam lăsa pradă exclusivă francezilor.

— În România, am continuat când gălăgia s-a mai stins, poeţii beau. Aş bea şi eu, dar… ce?

Adevărul e că nu-mi dădusem seama cum şi unde dispăruseră zecile de sticle cu care veniseră invitaţii şi gazdele noastre. Câteva, goale, erau aliniate lângă un

perete. Între ele, două de vodcă, una cu etichetă argintată, *chic.* Francezii aveau ceva în pahare, un fel de licoare. Mă uitasem prin camera mare şi pe holul de la intrare, dar n-am apucat să inspectez tot teritoriul, fiindcă mă luaseră cu jointul.

Şeful francezilor s-a ridicat de pe parchet, unde stătea-n cur, m-a prins pe după umăr şi m-a condus într-un fel de debara. Acolo, între sticloanţe goale, cu fel de fel de etichete, stătea o găleată albastră, mare, de vreo 15–20 de litri, plină cu un lichid maroniu-închis, pe care pluteau felii de lămâie şi măr. Am crezut că-i compot şi probabil am făcut o mutră atât de surprins-scârbită, încât Pierre sau Jean sau cum mă-sa-l chema a bufnit iar în râs. Şi avea un nechezat asortat perfect cu anatomia lui de malac păros, cu un cap şi ceva mai înalt decât mine, care am un metru optzeci. Un metru şaptezeci şi opt, ca să fiu exact. Vreo trei-patru de-ai lor au şi băgat capul ca să vadă ce-i. Ăla le-a şuierat ceva-n franceză, a-nceput din nou bâlciul, eu zâmbeam resemnat, cu ochii după sticlele în care fuseseră vin de toate soiurile, whisky, Campari şi altele.

Cretinii de francezi făcuseră un punch, adică vărsaseră băutura în găleată, puseseră şi Cola şi bucăţi de fructe şi beau relaxaţi mizeria aia. În cele din urmă m-am ales şi eu cu un pahar, pe care, prefăcându-mă că mă duc la budă, l-am vărsat pe jumătate în chiuvetă. Am fost tentat să-l golesc tot, dar eram sigur că o să mi-l umple din nou, convinşi că-mi place. Poate-mi făceau şi galerie ca să-l dau peste cap, doar mă lăudasem că beau vârtos, nu?

În cele din urmă am găsit nişte bere şi n-a fost rea, mergea cu LM-ul cu care venisem din România şi pe care ei îl mirosiseră curioşi chiar din prima zi a descinderii noastre. Estul e capabil de mari surprize pentru occidentali, dar nu în materie de fineţuri. Bănuiam că ţigările de la noi nu-s chiar ca ale lor, dar nu mi-am dat seama că e aşa de mare diferenţa decât atunci când unul dintre ei m-a servit cu o Gauloise. După Kentul lung, Camei şi Lucky Strike fără filtru, e cea mai bună ţigară. Când francezul m-a îmbiat cu a patra, am scos pachetul de

LM şi i l-am întins, dar m-a refuzat, spunându-mi că nu le schimbă, fiindcă tuşeşte. Eu am rămas la fel de bine-crescut şi-am luat de la el. Aşa că în seara când am ieşit la grătar, cred că a doua după cea cu cheful, am fumat doar Gauloises. Şi-am mâncat câte-un cârnat de căciulă, care, la focul înecăcios al cărbunilor, s-a micit şi el. Seara aia a fost una dintre cele în care am făcut foamea în Franţa şi-mi pare rău că asta mai ţin minte, nu şi o mulţime de lucruri frumoase despre ieşirea mea de-atunci în Occident, a doua.

N-am uitat însă jongleriile pe care le-am învăţat de la unul dintre francezii din grup, care, ca să scape de armată, presta activităţi în folosul comunităţii. Mergea prin grădiniţe şi şcoli, prin parcurile pentru copii, pe la festivaluri şi susţinea momente de circ. Era un tip admirabil, cred că pe el nu l-am înjurat niciodată. M-a învăţat să jonglez cu trei bile, chestie pe care am folosit-o apoi de câte ori m-am întâlnit cu fel de fel de puştache, pe care i-am lăsat *bouche bée,* uite-aşa! Cui naiba nu-i place să vadă cum se-nvârt prin aer portocale, mere, cartofi, castane ori nuci?

Clovnul de francez a-ncercat să mă-nveţe şi să merg pe bicicleta lui cu o singură roată, nu mai ştiu cum îi zice, dar pentru aia trebuia timp, or, noi n-am stat atunci decât o săptămână sau opt zile, nu mai ţin bine minte.

Repet, la Amsterdam am fumat prima dată iarbă. Prietenii cu care am fost, un IT-ist român ce locuieşte în Olanda şi un flautist, tot român, care trăieşte de mic copil la Berna. Cu flautistul sunt eu, de fapt, prieten, împreună am venit, din Elveţia, la Vlad, care ne-a cazat la el. Ei se ştiau dinainte. Vlad ne-a plimbat prin Amsterdam, iar atunci ne-a invitat la o bere. După ce-am ciocnit şi-am luat prima gură, olandezul nostru şi-a scos tabachera şi m-a servit. Cum fuma fără filtru, l-am refuzat, aveam LM-ul meu, pe care l-aş fi trădat eventual pentru un Kent lung, Lucky fără, Camei fără sau Gauloises, dar nu pentru rahaturi.

— Hai, nu vrei să-ncerci măcar?

— Nu, mulţam, prefer d-astea, mai uşoare.

— Nu-i chiar tutun, e iarbă. De fapt, e amestecată cu tutun, dar… Chiar nu vrei? E uşoară.

Când a văzut că mă codesc, s-a prins că nu mai fumasem aşa ceva. Am recunoscut, i-am şi povestit cum am ratat momentul în Franţa, s-a distrat şi el la faza cu dependenţa. Apoi am realizat că el numai asta fuma. De când veniserăm noi, omul doar din tabachera lui argintie îşi extrăgea ţigările, pe care probabil şi le făcea seara, noaptea sau la serviciu. Observasem că era mai lent, mai moale, că vorbea mai greu, dar de vreme ce îi mergea aşa de bine de atâţia ani, câştiga o căruţă de bani, iar oraşul ăla e splendid, ce motive avea să se grăbească şi încotro?

Eram curios, mai ales că mă lămurisem că nu dă dependenţă, că te relaxează, te destinde, că e cam ca băutura, doar că nu vomiţi la sfârşit. Vlad m-a asigurat că e iarbă de calitate, verificată în timp, că e de la aceeaşi sursă, sigură, şi că o să mă simt foarte mişto. El numai din aia fuma, era OK, n-avea, iată, nimic. Aşa că am luat una.

— Hai s-o poştim, mi-a propus.

Cezar, flautistul, ne-a anunţat că nu vrea. Oricum, nici nu fuma, ar fi fost cam aiurea să-nceapă direct cu marijuana.

— Să-i dai în cap cu berea, mi-a susurat olandezul. O să ţi se usuce puţin gâtul, e bine să-i dai cu bere, se şi aşază mai bine, ai să vezi. Hai, trage, încet, ţine în plămâni, apoi dă-i drumul. Uşor, uşor…

Cezar se uita la mine ca la un mare dirijor: încordat şi fix. I-am făcut cu ochiul, ca să-l mai destind. Adevărul e că nici eu nu eram chiar în apele teritoriale, deşi aveam o privelişte mişto, doi companioni de treabă, bere gustoasă, de culoarea cuprului, şi iarbă-n nas. După câteva minute, am simţit că mă-ngreunez, că mi se lipesc picioarele de caldarâm. Am început să şi zâmbesc larg, tot mai larg.

— E bine? m-a întrebat Vlad.

Am dat din cap că da. Eram toropit, terminaserăm de poştit ţigara, mai sorbeam câte-o gură de bere, mai priveam spre canal. Mă mişcăm ca-n reluare. Nu ştiu ce a

declanşat râsul, cred că unul dintre ei a spus sau a făcut ceva, Cezar, probabil, nu mai ţin minte, sau poate că am văzut ceva, nu contează, dar am râs aproape două ore continuu, de-am crezut c-o să crăp. Am vrut să mă car de lângă ei, de mai multe ori, să nu-i mai aud cum râd, cum vorbesc, să nu-i mai văd cum se uită curioşi la mine, fiindcă orice gest îmi declanşa o nouă cascadă de râs.

Am tot vrut să mă opresc, dar mi-era imposibil, cum imposibil mi-era şi să mă mişc de-acolo. Eram topit în scaun şi încercam să-mi găsesc o poziţie cât mai bună, ca să pot respira. Când am realizat – am fost conştient tot timpul – că dacă-mi vine să mă piş n-o să mă pot ridica, darămite să ajung la budă, m-a lovit un râs nebun. Cei de la mesele vecine se uitau la mine şi zâmbeau, comentau între ei şi unii mă arătau cu mâna. Vlad zâmbea, iar Cezărică întreba dacă mă prefac sau nu.

Transpiram din greu, eram ud tot, abia aveam puterea să-mi trec, din când în când, palma peste faţă şi să mi-o şterg de crăcii pantalonilor. Nu-mi păsa, iar gândul că puteam face apoplexie din cauza efortului pe care-l depuneam când mă zguduiam de râs, din cauza contracţiilor musculare care-mi dilatau venele, inclusiv pe cele de pe gât şi de la cap, mă melancoliza.

Credeam, până atunci, că cea mai frumoasă moarte e în somn. Ei bine, îmi dădea târcoale alta şi mai şi, cea mai mişto dintre toate, regina morţilor. Urma să-mi fiu propriul ucigaş, unul care nu ameninţă, nu are arme, nu vrea nimic de la victimă, dimpotrivă, o duce, minut după minut, hohot după hohot, convulsie după convulsie, în punctul în care e atât de fericită, încât plesneşte.

Îi priveam pe cei din jurul meu, oamenii de la mese, trecători, biciclişti, turiştii din ambarcaţiunile ce-mi treceau prin faţă, şi aveam impresia că-i ştiu, că i-am mai văzut, că privirile noastre se mai întâlniseră şi altă dată, nu doar acum, când a mea îi percepea ca pe nişte spectre, când inima îmi bătea cu rezonanţă, amplificat, cum n-o mai auzisem, când faţa îmi era străbătută de picături mari şi mici, când gâtul înghiţea bucăţi de aer, sperând ca măcar

una să fie zemoasă. Dacă mor de râs, o să fiu pe prima pagină a ziarelor. Cu poezia n-ajungi niciodată pe pagina-ntâi. O să fiu glorios şi invidiat. Dacă ar fi să recomand cuiva să se sinucidă, asta i-aş spune: să fumeze iarbă într-un loc plin de lume. Dar eu nu, n-o să mor totuşi, părinţii mei trăiesc, mă aşteaptă, aveam darurile pentru ei deja cumpărate. Aşa-mi ziceam.

Şi cam după două ore m-am mai liniştit, am simţit că-mi revin, că mă pot mişca şi că nu mai râd din nimic. Scăpasem, frate! Eram rupt de oboseală, dar viu şi c-o pleaşcă de zâmbet pe faţă. Vlad a mai dat un rând de bere, aproape că am dat-o peste cap, eram deshidratat de la cât transpirasem. M-au întrebat dacă sunt în regulă, dacă pot merge, le-am demonstrat că pot şi m-am dus la WE. Apoi ne-am plimbat cu vaporaşul pe canalele Amsterdamului – vai, e o mi-nu-nă-ţi-e, o minunăţie!, iar Vlad m-a felicitat pentru cât de bine m-am comportat, ce reacţie mişto am avut şi mi-a spus că am profilul potrivit pentru o altă experienţă, şi mai şi.

— Ce?

— Ciuperci.

Mi-a explicat că în cazul ciupercilor e un cu totul alt film, în care nu prea mai eşti conştient de tine, fiindcă intri într-o altă lume, unde vezi ce nici prin cap nu-ţi trece c-ai putea să vezi, de la culori din paradis la animale cum nici în poveşti nu-s, nici în filmele fantastice, nicăieri, că toată halucinaţia ţine vreo cinci-şase ceasuri şi că există riscul – dar nu era cazul meu, fiindcă aveam temperamentul ideal – să cazi în fanta cu coşmaruri.

El asistase de două ori la astfel de căderi: într-una, un cunoscut al lui fusese urmărit preţ de peste cinci ore de o lighioană, un fel de şarpe uriaş; în alta, unul avusese tripul că e cocoţat în vârful unui stâlp înalt de câteva sute de metri, de unde a urlat continuu, tot cam vreo cinci-şase ceasuri, să fie dat jos, să fie salvat. Nimeni n-a putut face nimic pentru el, fiindcă toţi din camera respectivă erau duşi în lumile lor de basm, în care mai pătrundea, inutil, câte-un strigăt de ajutor. L-a luat, apoi, salvarea, i se

blocaseră muşchii de cât strânsese stâlpul ăla în braţe, ca să nu cadă. Am dat din cap că nu vreau şi, recunosc, l-am rugat pe Vlad să mai tragem un joint, că e mai sigur. Şi-am mai tras, dar a doua zi.

Prin urmare, domnule comisar, ţigările din pachetul de LM nu-s ale mele, nu eu le-am pus acolo. Nu fumez fără filtru. Sunt sigur că dobitocul ăla de Vlad mi le-a băgat când am plecat din aeroport spre avion. Şi ştiu şi când: când am fost la budă şi am lăsat pachetul pe masa din cuşca aia de sticlă unde e voie să fumezi. Domnule, nu sunt nebun să vin cu droguri în ţară, zău aşa!

Superman

Când nea Vlasiu s-a aplecat să ia de jos pachetul de ţigări ce-i scăpase din mână, mi-am amintit de sfatul pe care taică-meu mi l-a dat într-o dimineaţă, pe când mă pregăteam să mă încalţ şi să pornesc spre şcoală: să-ţi deschei întotdeauna cureaua şi nasturii de la pantaloni când îţi bagi cămaşa, fiindcă altfel rişti să ţi-o bagi în chiloţi, nu în pantaloni. Iar nea Vlasiu asta făcuse. Şi nu doar că i se vedeau chiloţii, dar ce m-a făcut să pufnesc în râs era ce scria pe ei, cu litere mari, roşii: „SUPERMAN“.

— Ce-ai, mă?

— Nimic.

— Cum nimic?! De ce râzi? în loc să iei tu ţigările de jos, mă laşi pe mine, om bătrân, să fac asta.

— Păi, n-am mai apucat, te-ai grăbit.

— E, m-am grăbit… Le-am luat, dacă am văzut că nu te-apleci, doar nu era să stau şi să mă uit la ele. Şi ce-i de râs în asta?

— Nimic… Şi-am zâmbit, n-am râs.

— Sunt distractiv, aşa, crăcănat şi aplecat de şale?

— Nu, domne, nu. Ce-i tot dai înainte? Na, am râs şi eu, care-i problema?

— Cum care?! Ai râs de mine, că nu de ciori! Şi te-am întrebat ce-i de râs. Iar tu, ca un labagiu, o dai la-ntors. Că n-ai râs, că ai zâmbit, că nu ştiu ce, că nu ştiu cum. Acum ce te uiţi aşa?

— Nea Vlasiule, ce-ţi veni, domne?!

— Adică tu râzi ca de-un prost de mine şi tot eu sunt de vină? Bravo, eşti deştept!

— Oi fi…

— Mă faci prost?

— Cum să te fac?!

— Păi, mă faci! Dacă tu eşti deştept, eu sunt prost. Că de aia te râzi de mine, nu?

— Zău, eu mă car dacă mă iei aşa. Ţi se puse pata şi

gata. Hai, să trăieşti! Sănătate!

— Unde pleci, măi, Bebe, unde? Mă laşi aşa, în mijlocul drumului? Ăăă?

— Dacă stau, nu-i bine, dacă plec, iar nu-i bine. Cu dumneata n-o scoate omul la…

— O scoate orice om care-i om, nu care… Ia uite-l şi pe fi-miu. Altu-n doru' lelii.

Băiatul lui nea Vlasiu era un lungan de peste doi metri. Venea agale, iar printre picioarele lui subţiri şi lungi atârna, ca un coi luminos, soarele.

— Acu' râzi şi de fi-miu! Nu, zău, tu ai probleme mari cu capul, ar trebui să-i spui Iu' Angelica să te caute.

— Nea Vlasiule, chiar te las. Ţi s-a pus pe mine, nu mai ieşi din asta.

— Mie mi s-a pus, mă?! Păi, eu sunt ăla care râde când de unul, când de altul? Zi, mă, zi, eu?!

— Domne, de la soare, mi-a intrat în ochi. N-am zâmbit, m-am strâmbat.

— Bă, mai eşti şi mincinos, ştii? Nu doar că eşti al dracului, dar şi minţi. Te uiţi în ochii omului şi-l minţi fără să clipeşti. Să trăieşti, Aurele!

— Săru' mâna! a zis fi-su, apoi mi-a strecurat şi mie un „Noroc".

Nea Vlasiu era scund, abia de avea vreun metru şaizeci şi cinci, încât toată lumea era convinsă că Aurel nu-i făcut cu el. Semănau la faţă oarecum, dar atât. Alţii spuneau că Aurel suferise de gigantism, de asta se înălţase-n aşa hal.

— Încotro? l-a întrebat Vlasiu.

— La teren, că jucăm fotbal.

— Iară fotbal… Păi, n-ai fost şi ieri?

— Ba da.

— Păi, şi joci în fiecare zi, tu altă treabă n-ai? La tine acasă n-ai nimic de făcut?

— Am avut, da' am terminat.

— Ai terminat?! Da' ce harnic eşti!

— Sunt… Dar ce-ţi veni, eşti cu capsa pusă?

— Cam e, am intervenit. Şi pe mine m-a luat la sulă până acum un minut…

Nea Vlasiu s-a uitat când la mine, când la băiatu-su. La el, cu un ochi, fiindcă stătea în dreptul soarelui, care încă mătura câmpul.

— Şi ce, ai murit de asta? m-a chestionat, pe neaşteptate, Aurel.

Mi-a picat faţa: eu îi ţineam partea, iar el, tâmpitul, fie nu pricepea, fie nu-i păsa.

— Ce-ai, mă? i-am zis pe un ton care mi-a ieşit atât de provocator, încât m-am încruntat surprins de propria-mi voce.

Brusc, Aurel s-a aplecat spre mine şi m-a fixat cu privirea.

— Bă, nu face pe viteazul, că imediat îţi pare rău, mi-a spus tărăgănat, cum vorbea întotdeauna.

L-am privit zâmbind vag şi încercând să-i transmit că eram conştient că n-am nicio şansă, că diferenţa dintre noi era evidentă, că e şi tac-su acolo, că stau pe curu' meu, îmi văd de treaba mea, l-am lovit cu dreapta, puternic, din umăr, direct în ficat. Am simţit cum mi-a intrat pumnul în el, era numai piele.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva nemaiauzit, dar, ştiam, încerca să ia aer, ca o mreană azvârlită pe mal. Durerea de ficat îţi surpă trupul, te suge în tine, faci implozie. Aurel a căzut chircit şi arăta exact ca cifra 5, doar că întoarsă.

— Bine i-ai făcut, dă-l în pizda mă-sii, trebuia să-şi găsească naşul. Hai, mi-a zis nea Vlasiu şi m-a luat de braţul care încă-mi tremura de la lovitură.

Risc ridicat

Sonia se uită la ceas. În patru minute ajunge tramvaiul. În maximum jumătate de oră e acasă. Şi-ar trebui să se apuce de curăţenie. A tot amânat-o. Şi totul e vraişte. Ce seamănă tipu' ăsta solid cu Remus! Şi ce mişto e! La costum, la cravată. Ce tare seamănă! Ba nu, nu, e chiar el, iubirea ei din liceu. Nu se poate!

Sonia se apropie şi spune, cu voce tare, ca pentru sine:

— Remus.

Bărbatul întoarce capul, face ochii mari şi zâmbeşte.

— Sonia?!

— Remus! Doamne, ce surpriză!

Se iau în braţe, se strâng, iar Sonia simte trupul puternic, tare, musculos al bărbatului. Pe cât e de mare, pe atât e de tare, îi vine Soniei în cap şi începe să râdă.

— Ce faci, măi, fată? Nu te-am văzut de…

— 23 de ani!

— 23?! Ce-a trecut timpul! Eşti neschimbată. Ne-schimba-tă!

— Eh, pe naiba… Tu arăţi beton. Parcă eşti şi mai înalt. Ai mai crescut, nu? Cum îţi merge, domnule?

— Nu mă plâng, că mă vede şefu' cel mare, ăla de sus. Ce faci tu? Zi!

— De toate. Bine şi eu… Acum, spre casă. Uite, chiar îmi vine tramvaiul. Hai, fii atent, notează-mi mobilul, dă un semn şi hai să povestim!

Remus îşi scoate telefonul din buzunarul de la piept şi tastează cifrele dictate de Sonia. Cei doi se mai îmbrăţişează o dată, femeia urcă în tramvai, uşile se închid, tramvaiul porneşte, ea îi face semn cu degetele să o sune.

Iar duminică, la 11 şi 16, telefonul cântă. Remus întreabă dacă ar deranja-o o vizită. Ea răspunde că-l aşteaptă, îi dă adresa, apoi închide, porneşte spre baie, îşi mai face un duş. Se felicită că a făcut ieri curat în tot

apartamentul şi fredonează *Fata din vis* sub apa caldă.

Îşi pune rochiţa roşie, să dă cu două pufuri de Zen, mai trece puţin cu cârpa peste măsuţa din sufragerie, deschide fereastra.

Remus ajunge cum a promis. Se strâng din nou în braţe. Sonia îi simte burta, parcă alaltăieri nu era aşa, parcă nu fusese atât de gras… în sfârşit, asta e.

Râd ca proştii din nimic, beau coniac, cafea, povestesc. Mâna lui o atinge. O atinge şi cu cealaltă. O mângâie, se sărută, se dezbracă. El e un munte, e gras, are chiar sâni. E pufos. Ea nu rezistă şi îi spune zâmbindu-i:

— Vineri, în staţie, erai numai muşchi.

— Pe naiba, îs ca un Bazna, nu vezi? Ia uite… Dar vineri mă întorceam din misiune şi aveam vesta antiglonţ pe sub haină. Purtăm d-asta când sunt misiuni cu risc ridicat, cu spart de uşi, cu nebuni care dau cu paru', cu toporu', cu furca… Dracu' să-i ia, că m-am săturat, abia aştept să ies la pensie.

Foarte aproape, lumânarea

„Cred că Ăl de Sus face cu nervii când se uită la mine cum stau aci de două ceasuri. Cred că nu-ţi pică bine să fii Dumnezeu şi să vezi biserica închisă în miezul zilei.” Miron înalţă încet capul spre cer şi gura i se deschide, fără voia lui, pe jumătate. Apoi, buzele i se ridică la colţuri: zâmbeşte. Şi-l imaginează pe Dumnezeu nervos. Dar ce poate face? Să deschidă El uşa bisericii? I-ar conveni lui Miron. A amorţit pe trepte. Se saltă din când în când, îşi mai freacă fundul, dar cimentul trage vârtos. Zâmbeşte din nou, fiindcă pe Dumnezeu nu şi l-a închipuit decât râzând zgomotos, din tot sufletul. Şi uite-l acum, cu ochii ieşiţi din orbite, furios, agitat şi neştiind ce să facă. Cum să nu te umfle râsul?

A fost la biserică de câteva ori. Când i s-au însurat nişte prieteni, când i-au murit părinţii şi la înviere, în copilărie, dar mai mult pe-afară decât înăuntru. Preoţii spuneau uneori, cu vocile lor groase: „Uşile, uşile”. Ce-ar putea însemna asta, dacă nu „Deschideţi, deschideţi”?

I se amestecă lucrurile în cap. Orişicât, n-ar fi crezut că o biserică poate fi închisă în mijlocul zilei. Mai ales biserica din cartierul lui. Părea că lumea se perinda pe-acolo tot timpul, de dimineaţa, când merge el la serviciu, până când se făcea-ntuneric. Aşa i s-a părut. De asta a şi venit, credea că e deschisă. Ce să facă? Se uită la biserică: nu e zugrăvită pe dinafară, e albă. Nu mai e albă, e murdărită de ploi, de vânt, de praf. Se vede urât, ar fi trebuit să-i mai dea cu var. Costă. Varul costă, zugrăvitul costă. Totul costă.

Se întoarce: un ins de vreo 70 de ani intră în curtea bisericii. Dă bună ziua. Omul răspunde din cap a salut şi, în timp ce urcă pe trepte, bagă mâna în buzunar. Scoate o legătură de chei, iar până ajunge în dreptul uşii o găseşte pe aia potrivită. Descuie, intră, apoi trage uşa după el. Miron clipeşte de câteva ori. Priveşte dincolo de gardul

scund ce înconjoară curtea: nu mai vine nimeni. Se ridică şi urcă pe trepte, spre uşă. Ajunge în faţa ei, apasă încet pe clanţă şi tresare când clanţa ţăcăne scurt, dar tare, iar pocnetul are ecou. Clipeşte şi bezna dinăuntru începe să se împrăştie. Ochii i se obişnuiesc şi vede pereţii plini de sfinţi coloraţi. N-a mai fost aici de ceva ani. Se uită spre altar şi observă o umbră ce se mişcă: e omul care a descuiat uşa. Face câţiva paşi pe covorul ce leagă, chiar prin mijlocul bisericii, intrarea cu iconostasul. Umbra se opreşte. Apoi întreabă:

— Doriţi ceva?

— Da. Aş vrea să cumpăr nişte lumânări…

— Sunt în spate, pe masă, în stânga. Luaţi de-acolo şi lăsaţi banii lângă.

Miron întoarce capul şi vede masa. Murmură un „mulţumesc“ şi, din câţiva paşi, e în faţa ei. Într-o cutie de lemn sunt lumânări subţiri, la 50 de bani, şi groase, la un leu. Bagă mâna în buzunar, scoate câteva hârtii, alege două de un leu şi le pune pe masă. Ia trei lumânări. Se uită câteva clipe spre locul unde pare că omul face curăţenie. Ar vrea să-i spună că a lăsat banii.

Se îndreaptă spre uşă, prinde clanţa în palma dreaptă şi apasă încet pe ea. Uşa se deschide, iar soarele năvăleşte peste el. Se opreşte. Clipeşte de câteva ori, cu capul în pământ. Ce-ar fi să lase uşa deschisă? Poate că mai sunt şi alţii care ar vrea să intre, dar n-o fac fiindcă au impresia că e-nchis. Dar ce se bagă el? Trage uşa cu grijă şi coboară încet treptele, spre cutiile de tablă deasupra cărora scrie cu negru: „Vii“ şi „Morţi”. Rupe ceara din capul unei lumânări, o întinde spre flacăra alteia, care e pe terminate, aşteaptă până se aprinde şi o potriveşte într-un orificiu. Pentru părinţi.

Se mută la „Vii”. Are câţiva prieteni, dar se întâlnesc ocazional. Toţi cu familii, cu servicii, cu griji. Niciunul n-are vreme de pierdut. Nici el. Aprinde o lumânare pentru toţi, spune în minte şapte nume, pe-al optulea nu şi-l mai aminteşte, strânge puţin din buze, se mai gândeşte două secunde şi pleacă. Din mers observă că uşa de la biserică e

deschisă şi lipită de perete. Pufneşte. Iese zâmbind din curte şi o ia spre casă. Lumânarea pe care o ţine în mână e strâmbă din cauza căldurii. Încearcă să o îndrepte, dar nu reuşeşte. O prinde cu trei degete de unul dintre capete şi măreşte pasul.

S-a încălzit cam tare. Ajunge în faţa scării, scoate cheile, trece cartela de intrare în bloc prin fanta interfonului, siguranţa face „ţac!”, apucă mânerul uşii, trage de el şi intră. În casa scării e răcoare. Stă la trei. Sunt câte două apartamente pe etaj. La ora asta nu prea e nimeni prin ele. Poate la parter, studenţii care locuiesc în gazdă. Miron priveşte lumânarea cum se bălăngăne în timp ce el urcă scările. N-o să se rupă, e prea moale. Ajunge. Deschide uşa şi merge direct în bucătărie, la frigider. Micul bec s-a tot ars şi s-a săturat să-l tot schimbe. Pune lumânarea pe poliţa de jos, unde e liber. O aranjează puţin, ca să stea dreaptă. Închide frigiderul şi îşi toarnă dintr-un bidon un pahar cu apă, pe care-l goleşte repede. E un pahar pentru vin. Încă se vede pe fundul lui o urmă de roşeaţă, a băut aseară. Nu-i spălat bine. De fapt, n-a ajuns cu degetul în punctul unde piciorul se lipeşte de cupa lunguiaţă şi nu foarte largă a paharului. În sfârşit, nu e important.

Se descalţă de pantofi, ia papucii şi intră în baie. E tot transpirat din cauza apei băute prea repede.

Se spală pe faţă, pe mâini, îşi descheie nasturii de la cămaşă, o dă jos şi se spală energic pe bust. Se şterge şi, din dulapul cu haine, alege un polo albastru şi-l îmbracă. Îi cade la fix. Trece prin faţa oglinzii din hol. Se priveşte. N-arătă rău, a mai slăbit. Dar în papuci…

Îşi ia pantofii, nu cei cu care a fost la biserică, ci unii negri, puţin ascuţiţi, aproape noi. Se mai uită o dată în oglindă. E în regulă. Deschide uşa sufrageriei şi aruncă o privire. Geamul e închis, jaluzele trase. Se întoarce în bucătărie. Ia farfurioara pe care, dimineaţă, şi-a pus ceaşca de cafea, scoate dintr-un sertar o cutie cu chibrituri, iar cu trei degete culege lumânarea din frigider. S-a întărit. Intră în sufragerie şi se aşază la masă. Aprinde un chibrit şi îl duce la capătul de jos al lumânării. Ceara

începe să picure imediat în farfurioara bordo. E suficientă. Fixează lumânarea. Se dă puţin înapoi cu tot cu scaun, ridică faţa de masă şi, pe sub ea, prinde mânerul sertarului. Trage de el. Cu cealaltă mână scoate dinăuntru pistolul. Împinge sertarul la loc şi pune arma pe masă. Aprinde lumânarea. Se uită în flacăra ei. Stă dreaptă, nemişcată. Bine că a fost la biserică. Cu ani în urmă a văzut la televizor un om care a zis nişte vorbe pe care nu le-a uitat: „Contează cum mori, nu cum trăieşti. Ultima clipă valorează mai mult decât întreaga viaţă”. Aşa-i.

Şi-a vizitat rar părinţii, dar când a aflat că sunt pe ducă a stat lângă ei. Şi a avut grijă ca fiecare să treacă dincolo cu câte-o lumânare aprinsă. Îşi fixează mai bine scaunul sub el, până când se simte prins între spătar şi muchia mesei. Ia pistolul, îl armează cu stânga şi îşi îndreaptă ţeava spre cap. Nu îi e frică. Apasă pe trăgaci şi, chiar înainte să audă bubuitura, vede cum două picături de sânge stropesc lumânarea şi-o stâng.

Caz special

Aşteptam la semafor să se facă verde.

— Te salut, mi-a spus, cald, un domn cu un chip cunoscut, care s-a oprit lângă mine.

— Salut, salut, am răspuns şi eu în timp ce foram în memorie ca să îl caut.

— Ce mai faci? Cum eşti?

— Mulţumesc, bine. Tu?

— Printre ele, aglomerat, ştii cum e. Am avut două operaţii…

— Uf, nasol!

— Da. O intervenţie la vezică şi apoi un cancer…

Săracul! De unde-l ştiu?

— Şi acum, e OK?

— Sper. Cancerul se va vindeca, dar trebuie tratament intens, asta e… Nenorocită boală!

Era cam pământiu la faţă.

— Nu vrei să bem o bere? i-am propus.

— Oho, mi-ar face plăcere, cum să nu!

Am pornit spre Curtea berarilor, am comandat fiecare câte-o fleică, trei mici şi-o bere. Până să vină mâncarea, mi-a vorbit despre cancerul de prostată şi despre investigaţiile ce trebuie făcute regulat, despre vârsta care vine cu bune, dar şi cu rele. Cu foarte rele, cum e cancerul.

— Mă simt mult mai bine acum, ai avut o idee grozavă să venim aici. Buni micii, bună berea. Mi-a trecut şi durerea de cap, mi-a spus şi un zâmbet i-a luminat faţa.

— De la oboseală vine durerea, am zis şi eu.

— Da, de la stres, somn puţin, muncă multă. Toate se strâng.

Nu-mi aminteam defel cine e, a naibii memorie, cum te face de cacao! I-am cerut ospătarului nota de plată. Convivul a vrut să plătească el. Am replicat ferm:

— Eu te-am invitat, te rog!

— Bine, bine, mulţumesc. Mă bucur că am mai schimbat

o vorbă… Când ai timp, te aştept pe la mine, la o cafea.

— Dar ai voie cafea?

— E, prostii… Aşa, n-ai voie nimic, ştii cum e. Hai săptămâna viitoare, pe luni, că săptămâna asta mai am patru operaţii, sunt foarte prins.

— Cum patru operaţii!? La ce?

— Păi, un rinichi, un varicocel, dar asta-i banal, un cancer şi… mai e ceva, nu mai ştiu acum, trebuie să mă uit pe fişă. Hai, te aştept la clinică, dau şi un whisky afumat, o nebunie, nu altceva! Peste Lagavulin, peste Octomore. Am un pacient, un barosan, pe care l-am întors din morţi şi care de atunci mă tot alimentează cu bunătăţi.

Întâmplare de nepovestit

— Ştii cum se zice: înainte să dai colţul, îţi vezi rapid toată viaţa, de când te-ai născut şi până în ultima clipă. E, când te îneci, filmul vieţii nu-ţi rulează. Nimic, nimic. Probabil că sub apă mintea e prea ocupată să găsească ceva de care să te agăţi şi nu-i arde de proiectat blockbustere. Îţi spun sigur asta, era să mă înec de patru ori. Niciodată, dar nici măcar o dată n-am văzut vreo secvenţă de film.

Daniel a privit cum frumuseţea din barcă zâmbeşte. A continuat să vâslească. O fluierase scurt, de două ori, şi ea se oprise din înot. Tăia luciul ca o sabie şi trecuse bine de geamandură, putea să-i zică vreo două sau chiar s-o amendeze, dar nu la amendă îi stătea lui capul. Văzuse pe plajă, în anii de când lucra ca salvamar, bunăciunile de pe lume, de toate naţiile şi culorile, bronzate sau albe ca pasta de dinţi, lungane cu picioarele ca nişte tentacule, aerodinamice ca rechinii, dar o femeie mai straşnică decât cea care-i stătea la pupa bărcii, nu. Nu, nu!

— E un curent puternic în zona în care erai, bine că te-ai oprit. Oricum, te-aş fi ajuns… Mai sunt şi care nu se opresc, indiferent cât i-ai fluiera şi cât i-ai striga, mai ales tinerii. Se cred şmecheri, se cred campioni. Sunt pline burţile guvizilor de campioni ca ei…

Femeia a zâmbit iarăşi, s-a aplecat puţin spre stânga şi apoi şi-a lăsat mâna în apă. Cu stropii de pe degete şi-a umezit buzele. Daniel a rămas câteva clipe cu vâslele suspendate, a tras aer în piept şi a continuat să scoată barca în larg.

— Sper că n-ai rău de mare. Mergem puţin mai încolo, apa îşi schimbă continuu culoarea, e o splendoare, merită văzut. Vrei? Da? Să ştii că tăcerea e acceptare, eu aşa am aflat.

Nu ştia ce să facă, fiindcă nici prin cap nu-i trecea să o ia cu „Ori te fuţi, ori te dai jos”. Malul nu se mai zărea, iar

ramele continuau să lovească apa de parcă şi-ar fi căutat cuvintele prin ea.

Deodată, femeia s-a ridicat şi a sărit în mare. Daniel a zâmbit, s-a oprit din vâslit şi s-a ridicat în picioare, aşteptând. Doar că la suprafaţă n-a mai apărut decât, pentru o clipă, în depărtare, vârful unei cozi mari, ca de peşte.

Reţeaua deasă de fire

Toate femeile care au trecut prin apartamentul meu nu au lăsat împreună în urma lor atâta păr cât a lăsat Marion. Şi nu a stat decât o noapte. E adevărat, m-a avertizat aproape de când a intrat că voi putea face o perucă din firele ce vor rămâne după ea. I-am replicat că mă voi îmbogăţi dacă o voi vinde, fiindcă are un păr negru atât de frumos, încât voi lua o căruţă de bani.

— O căruţă de bani pe o claie de fân, a spus ea şi s-a întins pe patul unde, probabil din cauza inhibiţiei provocate de surprinzătoarea schimbare prin care trecuse femeia ce stătea lângă mine şi pe care n-o mai văzusem de doi ani, n-am reuşit mari fapte.

Curiozitatea pentru transformarea ce se petrecuse cu această femeie îmi creştea invers proporţional cu viteza de circulaţie a sângelui.

În urmă cu mai bine de doi ani, când o cunoscusem la un turneu de street basketball din Elveţia, am remarcat-o în marea de moace nasoale care chibiţau pe marginea celor patru terenuri. Între meciuri, ne mai uitam în public, cu speranţa că vom descoperi susţinători. Când Sorin a dat, din întoarcere, un coş norocos, care ne-a aruncat în semifinală, singura persoană din public care a sărit în sus, cu mâinile ridicate, era o tipă grozavă. Apoi, după ce am venit de la masa de arbitraj spre banca unde aveam echipamentul şi unde ne aştepta Tudor, tipa a apărut cu mâna întinsă şi a spus clar:

— Mă numesc Marion şi m-am născut la Romania!

Am izbucnit toţi patru într-un râs cu chiote. Sorin, Tudor şi Geo s-au grăbit să-i strângă mâna care deja poposise în palma mea transpirată, căci mie mi-o întinsese prima dată.

Cam plinuţă, dar frumoasă, vorbea o românească pe care şi-o amintea de pe la 8 ani, când plecase din ţară cu părinţii. Avea vreo 30, absolvise Conservatorul şi era violoncelistă în Olanda, într-un cvintet. Deşi ne aştepta un

meci dificil, cu o echipă de jamaicani uriaşi, toţi patru eram relaxaţi şi cu mare chef de vorbă. Marion s-a oferit să ne cumpere ceva de băut şi de mâncat, asta după ce ne-a spus că „mi-a plăcut mult la voi”, moment în care Sorin a întrebat-o:

— La noi sau cu noi?

Marion s-a blocat câteva secunde, gura roşie i-a rămas uşor dezamăgită, după care ne-a chestionat:

— Cum corect?

— „Cu noi“ e cel mai corect, s-a grăbit Geo să intervină din vârful celor 208 centimetri ai săi, făcându-ne să pufnim, iar pe susţinătoarea noastră să remarce:

— Radeţi la mine! Supăr mult…

Am extras-o pe Marion dintre cele două girafe care tocmai îşi scoseseră maieurile şi se ştergeau cu prosoapele şi i-am spus că suntem foarte bucuroşi să o cunoaştem şi că e important pentru noi să o ştim alături, căci, dacă avem noroc, putem ajunge în finală.

— Jucati ca place?

— Da, în primul rând fiindcă ne place, dar şi premiile contează.

— Bani?

— Câştigătorii iau 10.000 de euro, locul doi, 7.000, iar cei de pe trei, 5.000.

— Mulţi!

— Da, şi am picat prost cu jamaicanii ăştia.

— E… e…

— Şanse?

— E… şanse la voi?

— Dacă Sorin dă zece coşuri ca ăla pe care l-ai văzut, câştigăm.

— Unde voi jucati?

— Uite acolo.

— Când?

— La fix începe.

— Am sa vin, mi-a spus ea, mi-a întins din nou mâna, cu cealaltă le-a făcut semn băieţilor şi s-a pierdut în mulţimea de pe margine.

M-am întors la echipă, iar Tudor a decretat:

— Avem ce fute-n seara asta!

Geo şi Sorin s-au uitat la mine, aşteptând confirmarea. Nu mi-a trecut prin cap decât finalul unui banc pe care-l ştiau şi ei:

— E doar pentru premianţi.

— Băi, eu nu mai pot, de cinci zile stau pe labă!

— Tudorele, lasă, tată, că intri tu meciu' ăsta în locul lui Geo, să vedem dacă ţi se mai scoală dup-aia. Hai, că azi n-ai prea jucat.

— Nu intră deloc în locul meu! Poate-n al tău. Sunt în mână, n-aţi văzut?

— Am glumit, mă, nu schimbăm treiul de-nceput. Dacă-o fi cazul, ne rotim dup-aia. Iar dacă o să câştigăm, om şi fute ceva, i-am anunţat cu autoritatea căpitanului ales de câţiva ani, prin vot, după ce fusesem de altfel singurul candidat la funcţie.

Ne-am luat genţile şi ne-am mutat la terenul unde urma să avem meciul. Jamaicanii erau deja la coş, aruncau sec, cu precizie. Îi văzusem într-un meci din grupe cu o echipă de norvegieni sau de suedezi, îi spulberaseră pe ăia. Toţi patru aveau de la doi metri în sus, coordonatorul lor era cu vreo 15 centimetri mai înalt decât mine şi se mişca iute.

L-am ţinut om la om toată partida, le-am depăşit de vreo câteva ori liderul, pe Xandu, Sorin a dat trei coşuri chiar de sub pivotul lor, care bătea în 2,20, şi lui Tudor i-a intrat, şi lui Geo, dar n-am putut suplini lipsa de talie cu nimic. Orice aruncare greşită a noastră s-a transformat în coş pentru ei. Am pierdut onorabil, la 17, cu toate încurajările lui Marion şi ale fiecăruia dintre noi, fiindcă ne-am tot schimbat unul pe altul, cu speranţa că o să găsim formula eficientă.

Cealaltă semifinală se terminase previzibil, ruşii măturaseră lejer nişte spanioli cu care, astfel, urma să jucăm a doua zi finala mică.

— Dacă picam cu spaniolii, eram în finală acum, a remarcat Sorin.

— Las' că le-o tragem mâine şi e bine şi-aşa, a zis Geo.

— Ce tragem? a întrebat Marion, care până atunci doar ne privise fără să intervină.

Sorin a şoptit o prostie care, bănuiesc, ne venise tuturor pe buze, aşa că n-am mai aşteptat şi i-am spus:

— Bătaie. Mâine trebuie să le tragem o bătaie la spanioli şi să ieşim pe locul trei.

— E foarte bine trei, foarte bine, a spus ea zâmbind.

Da, ne scoteam cheltuielile şi ne mai rămâneau vreo 600 de euro de căciulă. În plus, eram între cei mai buni de la al doilea turneu valoric din Europa. Mai apăream prin ziare în ţară, Tudor avea nişte prieteni la o televiziune, care ne gâdilau în câte-o ştire ori de câte ori urcam pe vreun podium.

Am pornit toţi cinci spre căminul unde eram cazaţi, nu departe de baza sportivă.

— Voi man… ca… ti? m-a întrebat Marion, care, era clar pentru toţi, mă prefera.

— Da, Marion, facem un duş, ne schimbăm şi mergem să mâncăm.

— Vreau eu sa invit.

— Nu, nu, te invităm noi, că suntem mai mulţi.

— Nu, nu, voi… mai… mâine, după trageti la spaniali.

Am început să râd, iar Tudor s-a întors şi m-a întrebat din priviri ce se întâmplă. Le-am spus că noua noastră prietenă insistă să ne ofere o masă. Băieţii au protestat, însă Marion a repetat povestea cu „trasul la spaniali”, aşa că eram un grup care râdea pe rupte.

Când am ajuns în faţa căminului, fata a spus că ne aşteaptă pe bancă până suntem gata. Am fost singurul care n-a rugat-o să urce, simţeam că oricum n-o va face, chiar dacă băieţii aproape că voiau să o ia pe sus. I-am zis doar că o să coborâm repede şi am ţâşnit pe scări, ca să prind duşul liber. Când am ieşit din baie, Geo tocmai intra pe uşa camerei pe care o împărţeam.

— Geo, hai, tată, mai repede, că ne aşteaptă fata aia.

— Pe tine te aşteaptă, nu pe noi. Oricum, am convenit cu Sorin şi Tudorel să ţi-o lăsăm ţie.

— Măi, v-a apucat generozitatea dintr-odată… Hai, fugi

la duş, că mai vedem.

— Ce să mai vedem, domn' Marcel, că-i văzută. Bagă tare, nu mai sta. Fata e mişto. Îţi dai seama, violoncelistă… N-ai văzut ce degete are? Mai lungi ca ale lui Sorin. Şi ce ochi! Marcelino, te-ai scos. Dacă vrei, la noapte eu fac paşi.

— Mâine avem meci.

— Lasă, că i-am văzut pe amărâţii ăia, e lejer, nici n-apucă să vadă mingea. Serios, dacă e rost de ceva, eu mă tirez la băieţi.

— Nici poveste! Oricum, mai târziu de 12 noaptea n-aş vrea să stăm. Meciu-i la 10, până ne trezim, ciugulim ceva, până ne-ncălzim, până una-alta… Ar fi păcat să dăm cu mucii-n fasole.

— Vezi de ce nu mă spăl? Că mă ţii de vorbă. Hai, coboară, te-aşteaptă olandeza zburătoare. Ne vedem jos.

Mi-am tras un tricou pe mine, m-am încălţat, am verificat dacă am paşaportul şi banii şi am coborât. Marion nu era pe banca din faţa căminului. M-am uitat în stânga, în dreapta, am făcut câţiva paşi şi am descoperit-o câţiva metri mai încolo. Aşezată pe iarbă, citea dintr-o carte cu coperte galbene.

M-a văzut, a zâmbit şi s-a ridicat. Era înaltă, o depăşeam doar cu vreo trei degete.

— Ce citeşti?

— O carte despre baschet.

— Nu, nu cred… Dă-mi să văd!

M-am uitat pe copertă, apoi în interior.

— În ce limbă e?

— Olandeza.

— Ai reuşit să o înveţi? Nu mai ştiu cine spunea că olandeza e, de fapt, o boală a gâtului…

— Tu uiţi: sunt muzi-canta. Am… şi mi-a arătat spre urechea dreaptă, unde un cercel cu o piatră albastră se potrivea de minune cu ochii de aceeaşi culoare, părul negru şi tenul alb.

— Ureche.

— Ureche muzicanta.

Am zâmbit şi am corectat-o:

— Muzicală.

— Muzicala… Dar unde ceilalţi? Nu…?

— Ba da, o să vină şi ei, dar sunt mai leneşi.

— Da, tu eşti repede. Foarte repede! Jo… ci bine. La Romania baschet… joci?

I-am spus că nu, că niciunul dintre noi patru nu trăieşte din asta, că toţi am făcut în tinereţe baschet de performanţă: Sorin a fost campion naţional, eu cu Geo am fost coechipieri în divizia naţională, Tudor a jucat şi el la o echipă din Bonn, unde taică-su lucra la ambasadă.

— Ce faci la Romania?

Mi-a venit să-i spun o minciună, dar se uita la mine cu o seninătate aproape prostească, fără să clipească, cu gura întredeschisă, încât m-am trezit mărturisind:

— Sunt ospătar.

— Cum?

— Os-pă-tar. Lucrez la un restaurant din Bucureşti.

— Faci mancare?

— Nu, ăla e bu-că-tar. Eu îi servesc cu mâncare pe clienţi, pe oaspeţi, la masă.

— Aha, inteleg! Place?

— Da, mă distrează, mă amuză. Cunosc mulţi oameni, am mulţi prieteni, medici, avocaţi, politicieni, sportivi, actori, cântăreţi. Vin la restaurant, e foarte bun, are mâncăruri sofisticate, băuturi bune, e chiar în centru…

— Faci mancare?

— Ştiu să fac, deşi nu prea am timp să gătesc. Dar ştiu. Chestii italieneşti, franţuzeşti, româneşti. Dacă vii în România, am să gătesc pentru tine. De când n-ai mai fost?

— Oho, după Revoluţia. Din…

— ’90.

— Da, din ’90. Din ’92!

— Dacă ajungi, am să-ţi gătesc nişte chestii mişto.

— Cum?!

— Bune, foarte bune. A, uite-i şi pe băieţi. Hai să mergem.

Sorin mi-a făcut scurt cu ochiul, Geo şi Tudor au luat-o

înainte. Am mers la un restaurant indian, tuturor ne plăceau mâncărurile aromate. Marion a ţinut să ne recomande nişte sosuri speciale, cu fel de fel de mirodenii – mă tot întreba dacă le cunosc, habar nu aveam, la restaurantul unde lucram bucătăria era doar europeană, Geo a spus că o bănuieşte că ar fi pe mână cu spaniolii şi că vrea să ne pună stomacurile în pioneze, fata n-a înţeles despre ce e vorba, Sorin a completat că, dacă ea doreşte, noi putem să-i lăsăm pe spanioli să ne-o tragă. „Nu, nu, voi trageti, voi locu' trei", a cerut Marion, iar Sorin a comandat, spre hazul tuturor, două sticle de La Mancha, un vin lusitan roşu, uşor.

În timpul mesei, genunchii mei i-au atins, de vreo câteva ori, pe ai ei, stătea chiar în faţa mea – băieţii aşteptaseră să ne aşezăm întâi noi, ca să nu se producă vreo încurcătură, căci hotărâseră să nu pluseze niciunul peste mine. Dar până când nu am ieşit din restaurant, moment în care Marion m-a întrebat dacă merg să mă culc, nu i-am intuit intenţiile. I-am spus că încă nu, că aş vrea să ne plimbăm. Cei trei colegi ai mei ne-au salutat, au mulţumit „sponsorului" pentru masă, Geo nu s-a abţinut să-mi ureze succes, i-am spus că ne vedem în cameră, după care am pornit pe o alee. Am mers cam o jumătate ele oră, până când am ajuns în faţa unui bloc.

— Aici eu stau, m-a anunţat Marion.

— Unde? Acolo unde e lumina stinsă? am întrebat, iar ea a râs.

Am urmat-o, locuia la primul etaj, într-un apartament cu două camere. Ne-am oprit în sufragerie, a adus două pahare în care a turnat rom, am ciocnit, am sorbit fiecare, s-a scuzat şi a dispărut. După ce s-a întors, am făcut dragoste până spre dimineaţă. Nu-mi mai amintesc când am adormit, dar ştiu că trecuse de 8 când am deschis ochii. I-am sărutat spatele până când s-a trezit şi mi-a urat „buna dimineaţa". Am zâmbit, i-am spus că e târziu şi că trebuie să ajung la cămin. Nu, nu era timp de mic dejun, poate doar de o cafea până când îmi făceam un duş rapid.

— Bine. Rapid, a şoptit şi a intrat în bucătărie.

Am sorbit de trei ori din lichidul negru din cană, i-am spus că o aştept la meci să ne facă galerie, am sărutat-o, iar ea a silabisit:

— Merg la taxi.

Am coborât împreună, un taxi aştepta în faţa blocului, Marion i-a spus şoferului adresa în germană şi, până să îi prind eu mâna, i-a întins o bancnotă de 20 de euro, gest care i-a fost răsplătit cu un sec „danke”. Am protestat, dar mi-a cuprins capul cu degetele, m-a privit în ochi şi mi-a urat noroc.

— Te aştept, i-am spus.

Geo era încă în cameră, dar până să deschidă gura i-am luat-o înainte:

— Nu mă întreba nimic, îţi povestesc după meci, dacă vrei.

— Stai, stai! Doar atât: a fost bine?

— După meci.

— Eşti porc.

— După meci!

Sorin şi Tudor ştiau că n-am dormit în cameră, dar şi lor le-am făcut acelaşi anunţ ca lui Geo.

Am ajuns pe teren înaintea spaniolilor şi ne-am bucurat să vedem că pe margine era plin de curioşi. După primele cinci minute de încălzire, Tudorel mi-a strecurat un „mai poţi?” care m-a făcut să-i replic:

— Da, dar te las pe tine.

— Vrei să-ncep eu?

— Da, să vedem cum merge.

A mers prost, adversarii noştri faultau continuu, iar dacă la un moment dat nu aş fi intervenit, pivotul lor ar fi luat un cap în gură de la Sorin, care era exasperat de coatele pe care le tot primise şi pe care arbitrii se făceau că nu le văd.

Marion n-a venit la meci, dar nici n-a pierdut mare lucru: Geo şi-a zdrelit genunchiul drept şi podul palmei în care s-a sprijinit ca să nu dea cu capul de bancă, Sorin i-a înjurat întruna pe spanioli şi pe arbitri, zâmbind larg, Tudorel s-a ţinut de fente şi a pierdut copilăreşte mingea de câteva ori,

eu urlam „mişcaţi-vă mai mult, mişcaţi-vă, mişcaţi-vă, daţi drumul la minge!”. L-am schimbat pe Sorin spre final, fiindcă mi-a spus că nu mai rezistă şi îl pocneşte pe arbitru, care ţinea evident cu adversarii noştri. Până şi publicul începuse să fluiere arbitrajul, dar fără efect. La 17 am pierdut noi cu jamaicanii, la 17 au pierdut spaniolii cu noi, în strigătul de învingător al lui Sorin:

— Muie, bă, muie la toţi, la toţi!

Geo a simţit lipsa lui Marion:

— Unde-i fata ta?

Am dat din umeri a nepăsare, deşi eram dezamăgit şi întristat de absenţa ei. În timpul finalei m-a întrebat şi Tudor ce i-am făcut „sau ce nu i-ai făcut violoncelistei, de nu a cântat la masa noastră”, dar m-am prefăcut că nu-l aud, mai ales că acţiunea din teren merita tot interesul. Jamaicanii erau ca nişte năluci, mingea zbura de la unul la altul de parcă era încinsă, iar până să se dezmeticească, vecinii noştri dinspre răsărit aveau de recuperat vreo cinci puncte. La 14 egal ieşeau scântei şi din unii, şi din alţii, la 18–17 pentru ruşi a început bătaia, pe care Sorin a comentat-o scurt:

— Ăştia bărbaţi, nu noi, că, dacă-l văd pe nenorocitu’ ăla de Ribero sau Rivero sau cum mă-sa îl cheamă, îi umflu’ mutra cu capace.

După intervenţia organizatorilor, meciul a mai continuat un minut. Unul dintre jamaicani a aruncat de două ori la coş şi de fiecare dată a băgat-o de pe la vreo opt metri.

— Bă, ne-au bătut cei mai buni, buni-buni, hai să ne luăm diploma şi bănuţii.

Festivitatea de premiere a fost seacă, ruşii se certau între ei, jamaicanii se grăbeau să plece, noi eram singurii care mai zâmbeam, mai ales că Tudorel a rugat un elveţian să ne facă poze, „pentru presă, băieţi, pentru presă”. Marion n-a venit şi m-am răzbunat pe ea spunându-le celor trei prieteni curioşi că n-a meritat efortul.

— Cum, mă, că părea…

— Părea, doar părea!

După mai puţin de o lună, şeful de sală mi-a dat un plic

timbrat în străinătate şi ştampilat de trei ori, pe care erau trecute adresa restaurantului şi specificaţia „Pentru Domnul Marcel”. L-am deschis: o scrisoare de o pagină de la Marion, în care îmi cerea scuze că n-a mai ajuns la meciul nostru, mă felicita că am câştigat locul trei (citise într-un ziar elveţian), mă întreba dacă am gătit ceva special, ce fac băieţii şi dacă mi-am mai făcut prieteni. La final, un salut şi semnătura ei. Atât.

După alte trei săptămâni am primit o nouă scrisoare, în care expeditoarea îmi povestea că se uită la meciurile de baschet transmise la televizor, că are un contract de un an la o cafenea din Berlin, că m-a visat, că îmi doreşte noroc la meciuri şi că speră să nu fiu supărat pe ea. Toată scrisoarea, ca şi anterioara, într-o limbă română corectă.

Următoarea epistolă a venit cam după o lună jumătate şi conţinea, în afară de câteva fraze şi întrebări previzibile, o copie xerox după articolul din ziarul elveţian care cuprindea o cronică a turneului, rezultatele şi o fotografie cu cele trei echipe de pe podium. Nu le spusesem băieţilor despre scrisorile de la Marion, dar acum trebuia să o fac şi să le arăt articolul. S-au mirat că mi-a scris. Tudor era convins că mă iubeşte, Sorin m-a rugat să o salut, iar Geo a dat-o-n sula lui de „ciudată“ când i-am replicat lui Sorin că n-am cum s-o salut, fiindcă nu mi-a scris adresa unde să-i pot răspunde.

Timp de aproape doi ani am tot primit scrisori de la Marion. Niciuna nu depăşea o pagină, în niciuna nu era nimic spectaculos. Cu toate astea, cadenţa cu care o propoziţie o urma pe cealaltă, modul în care între ele era strecurată câte o întrebare, stilul uşor ceremonios, salutul sec de la final, faptul că, deşi mi-aş fi dorit, nu puteam să am vreo reacţie mă făceau să aştept, într-o tensiune de adolescent, scrisorile din Germania şi apoi, după ce i-a expirat contractul de acolo, din Olanda. În penultima dintre ele eram întrebat dacă mai ştiu să gătesc, pentru că, dacă răspunsul era da, atunci urma să o fac pentru ea, aşa cum îi promisesem în Elveţia: în trei săptămâni sosea la Bucureşti, pentru un festival de muzică de cameră.

Când am văzut-o în uşa restaurantului, aproape că n-am recunoscut-o. Slăbise vreo 15 kilograme, paloarea feţei i se accentuase şi îi dădea o distincţie aparte, mai ales că era îmbrăcată în negru, albastrul ochilor parcă i se mai închisese, iar părul, negru mat, îi era acum lung până pe la jumătatea spatelui. I-am ieşit în întâmpinare cu gândul să o îmbrăţişez, dar ea mi-a întins mâna zâmbind şi mi-a spus:

— Mă numesc Marion şi m-am născut la Romania.

Şeful de sală, căruia îi spusesem că aştept pe cineva, a apărut discret, deşi era numai ochi, şi ne-a întrebat protocolar dacă dorim o masă.

— Dorim? m-a întrebat ea.

— Tu hotărăşti. Eşti oaspete.

Foarte rar eram client al restaurantului unde lucram. Atunci, fiindcă Marion îmi scrisese că vrea să ne întâlnim acolo.

— Doar bem un ceva. Mâncăm ce găteşti tu. Sau nu?

— Ba da, ba da. Trebuie doar să spui ce vrei.

— Nu, faci ce ştii cel mai bun… Bun?

— Bine.

— Bine.

— Scrii perfect româneşte. În curând o să şi vorbeşti aşa.

— Nu perfect. Mi-ar place. Ai mai câştigat baschet? Colegii sunt… bi-ne?

— Da. Geo a plecat în Canada.

— Cu baschet?

— Nu, s-a mutat acolo, la Montréal, cu soţia şi cu fetele lui, are două fiice. Îi merge OK. Şi-a luat deja maşină, are un job tare, stau într-o casă. Mă bucur pentru el.

— Şi eu.

I-am povestit, pe rând, de Sorin şi de Tudor, i-am spus că întrebaseră de ea, că ar vrea să o revadă, că ar fi grozav să luăm toţi patru o cină la un restaurant indian, mai bun decât cel din Elveţia. Marion mi-a vorbit despre Berlin, care era plin de tineri, de artişti, era destul de ieftin, apoi despre Olanda şi Rotterdam, unde locuia, precum şi despre noul ei violoncel, cu care încă nu se obişnuise.

Am ascultat-o şi am privit-o atent. Strădaniile ei de a nu stâlci anumite cuvinte, concentrarea asupra a ceea ce spunea, gesturile mâinilor cu care îşi însoţea povestea, ochii aproape nebuneşti o făceau şi mai frumoasă. Zâmbeam şi dădeam din cap afirmativ. Şi-a dat seama că nu prea eram acolo, aşa că, la un moment dat, mi-a spus că putem pleca, dacă doresc. Ne-am terminat vinul din pahare şi ne-am dus la mine. Corpul ei arăta mai frumos decât în urmă cu doi ani, însă era mai lipsit de vlagă decât atunci. Am făcut dragoste, dar aproape că n-a participat. Mă privea încontinuu, iar ochii ei mă inhibau. Aveau o expresivitate hipnotică, ce-mi transmitea un amestec de vinovăţie, autism şi cruzime, de iubire şi spaimă. Încercam să-i evit, dar mai mult de câteva secunde era imposibil.

Dimineaţă, când m-am trezit, plecase. În schimb, patul era plin de firele lungi şi negre ale părului ei. La fel şi parchetul din dormitor. Şi gresia din baie. Şi parchetul din bucătărie. Şi cel din hol. Avusese dreptate, puteam să fac o perucă. Era a doua oară când dispărea şi mă simţeam aiurea. Aveam nevoie de o explicaţie.

M-am interesat unde urma să fie concertul, n-am găsit nicio informaţie niciunde. Am rugat o prietenă de la Filarmonică să afle ce festival de muzică de cameră era în Bucureşti sau unde concerta un cvintet din Rotterdam. Habar n-avea nimeni. Nu-mi trecuse prin cap să o întreb la ce hotel stă, ştiam doar că urma să rămână încă o noapte.

Am sunat la câteva hoteluri şi am întrebat dacă e cazată acolo, însă răspunsurile au fost negative sau n-au fost deloc, pe motive de confidenţialitate.

Peste patru zile am primit, la restaurant, o scrisoare de la ea. Fusese trimisă din Bucureşti. Îşi cerea scuze că dispăruse fără să-şi ia rămas-bun şi că îmi lăsase o reţea deasă de fire prin casă. Părul îi cădea fiindcă făcea tratament împotriva unui cancer cu care lupta de câţiva ani şi care, brusc, devenise foarte agresiv.

A-ju-tor!

Îmi place ca lucrurile să meargă repede. Pierderea de timp îmi întinde nervii, iar aşteptarea mă umple de draci. Aşa că mă mişc iute, dorm puţin, mă-mbrac ca-n armată, mănânc frugal, rezolv eficient ce am de rezolvat, vorbesc doar dacă e necesar, nu-mi consum timpul cu întâlniri şi discuţii inutile, nu stau aiurea prin fel de fel de locuri. Viaţa mea e intensă şi plină.

Doar că în ziua aceea de joi lucrurile s-au întâmplat extrem de repede, mult prea repede. Brânza pe care o cumpărasem din piaţă nu era învelită în hârtie, ci fusese pusă direct în punguţa transparentă şi roz. Nu avusesem chef să aştept până când ciobanul lua o foaie din teancul lui de foi, o rupea în două, punea bucata pe ea, o împacheta molcom şi tacticos, ca pe un tort, se chinuia, cu degetele lui grăsane, să deschidă plasa, mă ruga să-l ajut, apoi să ţin şi eu de-o toartă, băga încet pachetul înăuntru, de parcă ar fi fost ouă acolo, mă întreba dacă nu vreau şi caş, îi spuneam că nu, dar nici puţină urdă nu voiam, nu, nici lapte bătut ori smântână proaspătă, făcută de dimineaţă, nu. Nu? Chiar nimic? Or, eu simt că înnebunesc când sunt luat cu d-astea, cu amabilităţi de doi bani ce ascund, de fapt, o cerşetorie greţoasă, precum a celor care nu întind mâna, ci doar dau din buze, de parcă ţi-ar transmite ceva nemaiauzit. În astfel de situaţii, pur şi simplu mi se urcă sângele la cap, tâmplele încep să-mi duduie şi mă-ndrept spre o explozie. Aşa că am înhăţat plasa, i-am spus mulţam ciobanului şi am ieşit din piaţă.

Am pornit de-a lungul Begăi, pe trotuar. E un drum bun, pe care poţi merge nestingherit, fiindcă seara nu e mai deloc circulat, iar bicicliştii au pista lor. Eram atent la denivelările produse de rădăcinile de copaci, care mai fac, din loc în loc, burţi asfaltului, mai aruncam câte-o privire spre apa murdară, pe care pluteau peturi cu dopuri albastre, verzi sau portocalii, lemne, câte-o haină bizară,

câte-un bidon de plastic.

Nu ştiu de unde a ţâşnit câinele, fiindcă nu l-am văzut decât în clipa în care şi-a înfipt colţii în plasa cu brânză. M-am speriat şi am sărit în spate vreo doi metri. La aterizare am alunecat, m-am rostogolit şi am căzut în râu.

Pare ciudat că nu ştiu să înot, dar dintotdeauna scăldatul, mersul la ştrand ori la piscină mi s-au părut o pierdere de vreme. Dacă aş fi fost marinar, salvamar, canotor, poate chiar pescar, aş fi înţeles, dar n-am avut nicio atracţie spre poveştile astea.

Iar ca să pescuieşti trebuie să fii muritor de foame sau bătut în cap.

Prin filme am văzut scene de înec şi pe cei din apă cum strigă *help!* Dar *help* e un cuvânt dintr-o singură silabă, e mai simplu să-l scoţi pe gură, chiar şi când o ai plină. În schimb, pare absolut de necrezut să strigi „ajutor”, care e format din trei silabe.

Când mi-am dat seama că sub tălpi nu mai am pământ, că îl caut zadarnic cu vârful picioarelor şi, în loc să plutesc, mă scufund, că, deşi pare o baltă lungă, Bega chiar curge, că datul din mâini îmi aruncă apă în gură şi nas, am strigat „ajutor”. De trei ori am strigat, iar între strigătele unu şi doi am auzit limpede un pleoscăit în spatele meu, însă mi-a fost imposibil să mă întorc ca să văd ce e, fiindcă abia mă ţineam la suprafaţă.

Apoi, înainte de al doilea strigăt, am auzit iarăşi ceva, tot în spate, un zgomot lugubru, un fornăit amestecat cu un şuierat inuman, ca de şarpe, încât spaima de înec mi-a fost depăşită rapid de spaima cea nouă. Am simţit că mă golesc de putere, că nu mai am vlagă. După al treilea strigăt, care a fost mai mult un horcăit, „ajuuu…!“, fiindcă deja înghiţisem apă şi abia mai băteam Bega cu palmele, când totul se întâmpla îngrozitor de încet şi eram aproape nemişcat, paralizat de frică şi de neputinţă, m-a izbit un miros tare. Apoi, imediat, ceva m-a prins de gulerul gecii şi a-nceput să mă tragă spre dreapta.

Am vrut să mă agăţ cumva, dar mi-a fost imposibil, era fix în ceafa mea şi mă ţinea strâns. Am ridicat capul

deasupra apei şi am dat din picioare, ca pe bicicletă, repede-repede. Mâinile funcţionau şi ele iarăşi şi pleoscăiau disperate. Când am simţit malul sub tălpi, m-am împins afară şi m-am târât pe coate şi pe genunchi. Am vomitat cu câteva spasme puternice, iar câinele, după ce s-a scuturat de apă, s-a apropiat precaut de mine şi a leorpăit zeama ce-mi ieşise din stomac.

Motive de mâncărime

Avea o superbă pereche de picioare, pe care şi-o proteja cu o fustă scurtă şi roşie, ce se mişca întocmai ca o capă – pânza aia sângerie cu care toreadorul îl scoate din minţi pe bietul taur. Dar stupefiant era faptul că picioarele alea teribile, lungi, puternice şi totuşi fragile, niţel bronzate îi erau pline de muşcături de ţânţari. Noroc că aveam ochelarii de soare pe nas şi mă puteam uita nestingherit.

Femeia s-a strecurat printre scaunele de pe terasă, s-a aşezat chiar la masa vecină cu cea la care stăteam, şi-a pus poşeta alături, pe un alt scaun, şi, cu vârful unghiilor uşor curbate şi date cu ojă carmin, s-a scărpinat pe pulpa din dreapta. S-a atins, de fapt, cu un fel de tandreţe, căci după patru-cinci secunde a strecurat sub masă şi mâna cealaltă şi s-a scărpinat şi pe piciorul stâng, mai sus de genunchi, undeva spre interior. O făcea absent, ca şi când n-ar fi avut corpul cu ea, dar bănuiam ce mâncărime cumplită o încerca, de fapt.

Asta fiindcă ştiu din proprie experienţă cum e după ce te înţeapă ţânţarii. Iar ea era ciuruită!

Mi-am deschis revista ca să nu se prindă că trag cu ochiul. A comandat un mojito şi şi-a aprins o ţigară. M-am uitat şi mai atent. Avea pulpele, genunchii şi coapsele roşii de la muşcături. Din când în când se freca pe acolo cu unghiile. Şi o făcea într-un fel anume, încât pur şi simplu îmi venea şi mie să mă scarpin.

La un moment dat am simţit că trebuie să mă ridic şi să o întreb: „Cucoană, de ce naiba porţi mini când eşti plină de blânde?”.

M-am ridicat, dar ca să mă duc la baie. La oglindă mi-am aranjat părul, gulerul de la cămaşă, mi-am studiat colţurile gurii, mi-am întins sprâncenele cu arătătorul drept şi m-am spălat pe mâini. Când m-am întors, femeia nu mai era. M-am uitat în toate părţile. Nimic. Plecase.

M-am aşezat, învins, pe scaun. Pe masa mea, sub

piciorul paharului, era un bileţel. L-am deschis: „Dobitoc curios ce eşti, sunt şi alte motive care produc blânde şi mâncărime, nu doar cel pe care-l ştii tu, boule!”.

Inevitabila clementă

Faţa ei prelungă şi poroasă, cu ochii umezi, albăstrii, miraţi continuu şi în căutare de ceva tocmai pierdut, despărţiţi de un nas earn şi plin de vinişoare, ce era flancat de obrajii căzuţi, ca ai unui mops gata să izbucnească în plâns, cu o gură deschisă tot timpul, peste ale cărei buze nerujate, dar roşii îşi trecea la răstimpuri limba, cu urechile cărnoase şi mari, împodobite cu cercei din argint, anunţa inevitabila dementă.

Mesele noastre erau învecinate, dar la o distanţă suficientă, încât o puteam urmări lejer.

Uita, uneori, să-şi şteargă urmele de mâncare, iar prietenii care i se opreau la masă, unii cam de aceeaşi vârstă cu ea, alţii mai tineri, îi făceau semne că are ceva la gură sau îi spuneau asta. Reacţiona fără nicio tragere de inimă când observaţia i-o făcea un congener, însă, dacă cineva tânăr îi atrăgea atenţia, imediat înşfăca un şerveţel şi îşi ştergea, precipitată, aproape toată faţa cu el, după care întreba agitată:

— Mai am? Mai am?

Era graficiană, nu pictoriţă. O corectase pe o amică a ei care o chestionase dacă mai pictează.

— N-am pictat niciodată, mă mir că nu ştii.

Amica şi-a aprins o ţigară şi s-a făcut că n-aude. Apoi i-a întins pachetul doamnei Serindeanu.

— Nu mai fumez. Ar trebui să te laşi şi tu.

Amica a tras din ţigară şi a întrebat-o ce-i fac copiii.

— Habar n-am. Crezi că mă sună vreunul? Crezi că-mi deschid uşa? A, vin când au nevoie de vreun desen pentru vreun doctor, pentru vreo obligaţie sau mai ştiu eu pentru cine. Şi întotdeauna ne certăm. Întotdeauna! Cum de ce?! Fiindcă vor să le ia pe cele de acum 20-30 de ani, din care mai am doar câteva, alea mai reuşite. Îţi dai seama?! Când am să crăp, ăştia împrăştie tot. Tot, tot, n-am niciun dubiu că nu va mai rămâne nimic din munca mea.

Femeia i-a replicat ceva. Doamna Serindeanu i-a răspuns. M-am concentrat să aud mai departe, dar era dificil, lumea lua prânzul, se vorbea la mese, tacâmurile loveau farfuriile, un copil plângea în preajmă.

M-am prefăcut că mă uit în telefon ca să-mi trag scaunul mai aproape. Doar că fumătoarea şi-a stins ţigara în scrumieră, s-a ridicat de pe scaun, a sărutat-o pe obraji şi a plecat.

Fosta graficiană a rămas nemişcată câteva clipe, de parcă retragerea prietenei era de neacceptat şi urma să protesteze, să se repeadă după ea, să strige. Mandibula i se lăsase şi mai mult în jos, gura îi era căscată de-a binelea, iar ochii – de basset, miraţi şi umezi – implorau milă.

Mă înmuiase de tot. Mi se stârnise şi compasiunea, nu doar curiozitatea. Am încercat să mă liniştesc şi să stau pe scaun. Doar că, în loc de asta, m-am ridicat şi am lovit cu piciorul drept masa. Sticla a căzut şi vinul din ea mi s-a scurs pe pan taloni. Am încercat să mă feresc, dar cu eschiva n-am făcut altceva decât zgomot, cu care am atras atenţia. Unii şi-au văzut de farfuriile lor, alţii au zâmbit, alţii au şuşotit între ei.

Doamna Serindeanu s-a ridicat dintr-odată şi, cu şerveţelul cu care-şi ştersese gura, m-a tamponai pe cracul drept al pantalonului.

— Se curăţă cu apă, că-i alb. Dacă era roşu, îl puteaţi arunca.

— Îi făceam pantaloni scurţi. Mulţumesc, doamna

— Bine că nu v-aţi pierdut umorul. Alţii foc o dramă din asta.

— Păi, şi eu fac: era un vin excelent S-a dus naibii.

— E, mai comandaţi o sticlă, ce mare lucru!

— Comand cu o singură condiţie: să o bem împreună.

Doamna Serindeanu şi-a ridicat privirea de pe pantalonii mei, m-a iscodii câteva clipe şi-a trecut limba peste buze şi mi-a spus condiţiile:

— Un pahar beau. Dar haidem la masa mea, că aici e ud.

Am luat câteva şerveţele şi le-am folosit pe post de

absorbant, în timp ce, cu grijă să nu mai răstorn ceva, m-am aşezat în faţa femeii ce-şi reluase locul pe scaun.

— Vă mulţumesc! i-am spus.

A dat din cap în loc de răspuns, şi-a trecut încă o dată limba peste buze, s-a aplecat puţin peste masă în direcţia mea şi mi-a susurat:

— Nu vreţi să luăm un vin roşu, totuşi?

Chiar nu contează

Mi-am dorit toată viaţa să am păr pe piept. Când eram copil, mă uitam cu admiraţie, pe plajă, la ştrand sau la mare, la bărbaţii păroşi şi eram convins că sub negreala aia cârlionţată şi aspră, ca de zale, se ascunde un Hercule. Cine avea aşa ceva pe el trebuia să fie invincibil!

M-am întrebat dacă tata era astfel, iar răspunsul venea imediat: bineînţeles! Chiar dacă nu îl cunosteam şi mama n-avea nici măcar o singură fotografie a lui. Iar cu ea puteam discuta absolut orice dar nu despre taică-meu, căruia nici numele nu i-l purtam. Şi nici nu i-l ştiam.

Cu delicateţe şi abilitate, mama mi-a stins încet-încet, în primii ani ai copilăriei, curiozitatea despre celălalt părinte. Iar la un moment dat toată lumea a acceptat că nu există. La şcoală, în catalog. În dreptul numelui tatălui meu era scris „necunoscut”.

Când am intrat în adolescenţă şi-au început să-mi crească tuleiele în barbă, mi-au încolţit şi patru fire de păr pe piept. Le priveam zilnic, dimineat şi seara, când mă spălam – înainte să merg la şcoală şi să mă culc. Le prindeam pe fiecare în parte cu degetele, le ţineam drepte, ca să le compar. Era un fel de concurs, care-i mai lung şi care creşte mai repede.

Am rămas cu cele patru vreo doi ani, când, într-o zi, am descoperit, uluit şi bucuros, că mai răsărise unul. Apoi, la câteva săptămâni distanţă, altul. Peste câteva luni, un al treilea. Dar era evident că nu voi fi un tip păros. Îi vedeam, printre colegi, când jucam fotbal şi ne dezbrăcăm la bustul gol, pe cei care aveau să fie bărbaţii-bărbaţi. Sufeream din pricina asta. Toţi aveau păr pe piept mai mult decât mine.

Ca să-mi domolesc frustrarea, m-am apucat de culturism. Am tras de fiare mai bine de şapte ani, până spre sfârşitul facultăţii, când am renunţat, fiindcă trebuia să-mi pregătesc examenele finale şi licenţa.

La sala de forţă identificasem patru categorii de inşi: cei

ca mine, care aveau doar un smoc de păr pe piept, cei care aveau ceva mai multe, distribuite oarecum uniform, apoi posesorii unor podoabe dese şi crete, nişte blănite care, uneori, le urcau pe umeri şi coborau pe omoplaţi, chiar până spre fesieri, şi ultimii, spânii. Spânii erau fie naturali, fie epilaţi.

De la un moment dat, numărul epilaţilor a crescut exponenţial, iar explicaţia era că nu-şi puteau 166

etala cum trebuie musculatura şi nici nu puteau participa la concursuri, fiindcă bunul Dumnezeu îi acoperise mult prea generos. Şi am văzut cum bărbaţi splendizi, uriaşi au renunţat, de pe-o zi pe alta, la darul primit. Nu-mi venea să cred că, fără să te silească nimeni, accepţi suferinţa smulgerii părului şi ridicolul de a arăta ca un animal belit. Unii se rădeau, le vedeam pe piele micile crestături pe care, din neatenţie sau din oboseală, şi le făcuseră cu lama ori cu briciul.

Poate că acea resurecţie a spânilor ce îi cuprinsese pe colegii mei de la sală m-a determinat, de fapt, să renunţ la culturism, nu lipsa timpului. Bărbaţi până atunci superbi arătau, dintr-odată, ca nişte domniţe pline de vene, vinişoare, muşchi şi transpiraţie, cu feţele congestionate de efort şi cu ochii ieşiţi mai tot timpul din capetele rase şi lucioase.

Ca să ai spor în ridicatul greutăţilor, trebuie să icneşti, să faci ca o locomotivă, ba chiar să urli când simţi că nu poţi duce gantera până sus şi că, pentru ultimul zvâcnet, mai trebuie ceva care să te ajute.

Urletele alea mă emoţionau, veneau dintr-o lume interioară în care neputinţa şi slăbiciunea erau ucise tot timpul, însă contrastau rizibil cu arătările care, uneori, nici măcar pe cap nu mai aveau vreun fir. Ajunsesem să-mi fac antrenamentele cu ochelari de soare, ca să văd cât mai puţin din urâţenia umană ce mă înconjura.

Mă privesc în oglindă. Părul îmi acoperă pieptul, în ultima jumătate de an a crescut mult şi des, chiar dacă alb. Îmi vine să zâmbesc: chiar nu contează când ţi se îndeplinesc dorinţele.

Pe umeri am mici pete maro. Cele de pe pectorali nu se văd, deşi sunt pe-acolo, erau dinainte, întorc capul. E mama, se uită la mine. Îi zâmbesc.

— Ce faci, mă spionezi?

— Nu.

— Vrei ceva?

— Nu.

— Ai nevoie la baie?

— Nu, nu, doar te priveam. Semeni foarte tare cu taică-tu. Şi ai vârsta pe care o avea când l-am întâlnit şi te-am făcut pe tine. Eşti leit el, leit.

Probleme de arhitectură

Nevastă-mea era arhitectă, iar când intra într-o casă, vedea tot ce era făcut prost acolo. Şi o spunea gazdelor, fiindcă îşi iubea şi meseria, iubea şi adevărul. „Să nu zică apoi că n-au ştiut”, îmi zicea ori de câte ori îi făceam semne să se oprească ori să se mai cenzureze.

Mai încercam uneori, discret, să intervin, mai ales când eram în vizite la oameni pe care abia îi cunoscusem sau la rude de-ale mele la care ea nu mai fusese niciodată. „Trebuie să afle, mai ales că astfel de tâmpenii se pot corecta.”

Dar nu numai la arhitectură se pricepea, ci şi la design interior, domeniu în care făcuse un doctorat în Italia. Iar în design lucrurile sunt şi mai complicate, fiindcă e plin de orori peste tot: culori care nu se pupă, mobile care stau ca nişte cadavre fardate, tablouri în locul cărora mai bine ai face găuri în pereţi, corpuri de iluminat ca nişte prăjituri, kitsch, mult kitsch, începând din hol şi până în WE-ul în care gresia, faianţa şi, uneori, marmura dădeau, alături de obiectele sanitare, un spectacol constipant, cum bine remarca ea.

Straniu era că nimeni nu se supăra pe nevastă-mea. Era atât de stilată, de bine-crescută şi de credibilă, iar tot ceea ce spunea nu avea nici urmă de ironie şi de superioritate, încât crea senzaţia că sunt cuvintele surorii mai mari întoarse acasă ca să ia locul mamei dispărute. Iar dacă observaţiile ei mă stinghereau şi mă făceau, uneori, să roşesc, să pufnesc, să îmi caut de lucru pe mobil sau pur şi simplu să mă prefac că am uitat ceva în maşină şi să ies, gazdele o sorbeau din ochi şi o ascultau fără să zică pâs, fără să încerce măcar să-şi apere cuibul. Nu de puţine ori notau ce spunea, iar când termina, nu mai pridideau cu mulţumirile şi cu exclamaţiile de uimire, de parcă nevastă-mea le ghicise trecutul în palmă.

De ce astfel de reacţii? Fiindcă, în afară de faptul că era

hipnotizant de arătoasă, vorbea calm, limpede, argumentat, aproape duios, de parcă n-ar fi fost doar sora-mamă, ci şi doctoriţa ce le explică aparţinătorilor că scumpetea lor bună şi dulcică are atâtea boli şi atâtea complicaţii, încât numai nişte intervenţii chirurgicale rapide o mai pot salva.

Ei bine, de fiecare dată aşteptam să văd deznădejdea şi revolta în ochii lor, o răbufnire, o împotrivire, o ieşire nervoasă, măcar nişte ochi daţi peste cap, ceva. Nimic! Avea o putere de persuasiune fascinantă, încât multe dintre cunoştinţele noastre se şi apucau a doua zi să facă modificări prin casă. Sau să o scoată la vânzare, când problemele pe care nevastă-mea le văzuse li se păreau greu de remediat.

Şi făcea toate astea doar din pasiune şi dintr-o conştiinţă profesională vecină cu habotnicia, care-i dădea permanent impulsul să amendeze greşeli şi să-i convingă pe cei cărora le arăta că unghiurile nu sunt chiar de 90 de grade, că mai lipseşte o fereastră în vreo cameră, că uşile nu se deschid niciodată aşa, ci exact invers, că un set de scaune Secession nu merge sub nicio formă cu o masă din lemn masiv, că scara interioară la o structură modulată nu-ştiu-cum se pune acolo sau dincolo, dar nu în mijlocul holului, chiar dacă pare cea mai comodă variantă. Şi aşa mai departe.

Mai toţi încercau apoi să o determine să se ocupe ea de îndreptatul lucrurilor, de schimbările necesare, de redecorat, remobilat, de găsit o altă locuinţă de cumpărat, de proiectat o altă casă. Or, nevastă-mea nu avea nici timp, nici chef de mărunţişuri. Pentru ea – aşa mi-a spus când o familie de avocaţi a insistat, dând de înţeles că banii nu sunt o problemă, să facă un proiect pentru locuinţa fetei lor – erau mărunţişuri. Pentru mine, impresionantă şi uluitoare era, de fiecare dată, permanenta ei putere de a convinge că un loc sau altul are probleme.

De fapt, nu ştiu de ce mă mir, fiindcă, la nicio jumătate de an după ce ne-am căsătorit, m-a determinat să renunţ la tablourile pe care le aveam pe pereţii apartamentului, la

mobila cu care copilărisem, la cada din baie, la bucătăria cu sertare şi sertăraşe atât de folositoare, la fotoliul de pe hol, în care mă aşezam când veneam de la serviciu, la aproape toate cărţile din bibliotecă, la culorile calde în care erau zugrăvite cele trei camere moştenite de la părinţi.

Nevastă-mea adora minimalismul, albul şi răcoarea. „Nu e aer în camere, sunt arhipline, trăim sufocaţi de obiecte, de tot felul de prostioare vechi şi inutile, de praf, bacterii, kitschuri.” Şi rezistenţa pe care am opus-o aproape şase luni, să nu vindem lucrărelele făcute de vărul tatei, să recondiţionăm măcar mobila din sufragerie, să nu ne arate casa ca o clinică, mi-a erodat-o încet, calm, drăgăstos, argumentat.

Avea dreptate până la capăt. Şi viaţa mi s-a schimbat, nu doar locul în care am trăit până să mă însor. M-am împăcat cu pereţii albi, mi-au fost suficiente o canapea şi o măsuţă în living, o saltea pusă direct pe parchet şi un dulap din lemn neprelucrat în dormitor, precum şi o bibliotecă cu cărţi electronice, păstrate în computerul de pe un birou mic şi cochet. Să nu mint, aveam şi o etajeră pe care mi-am pus câteva zeci de opuri foarte dragi, majoritatea cu autograf de la autori. Apoi mi-am dat seama că nevasta-mea nu se înşelase: eram mult mai relaxat şi găseam totul mult mai uşor. Fiindcă aveam puţine obiecte, puţine haine, iar pentru chei şi telefon cumpărase o poliţă din lemn de mesteacăn, pe care am montat-o chiar la intrare.

Eram îndrăgostit de femeia mea şi bănuiesc că şi câţiva dintre prietenii noştri erau, mai ales cei care nu ezitau să-mi spună, chiar şi după opt ani de la nuntă, că am dat lovitura.

Călătoream destul de mult împreună, fiindcă voia să vadă şi să ştie, să înţeleagă spaţiile, fie că erau închise sau deschise, fie că erau clădiri noi sau vechi, cule sau uriaşe complexuri comerciale, stadioane ori muzee de tot felul. Îmi vorbea despre linii, structuri, planuri tăiate, spiritul betoanelor, profiluri, mascaroane, denticule, vibraţii în oţel, funcţionalitate şi organicitate, dar mai ales îmi arăta

ce era în plus, ce nu se cădea, ce ar fi trebuit rapid să cadă.

La sfârşitul unei toamne a mers la Reykjavik, la un simpozion despre tehnologii folosite la corpurile de încălzire pe bază de combustibili ecologici. N-am putut s-o însoţesc, mi se terminaseră zilele de concediu.

La data în care trebuia să revină acasă, m-a sunat să îmi spună că şi-a schimbat biletul de avion, pentru că organizatorii le propuseseră să viziteze o comunitate unică din Groenlanda şi că e o ocazie pe care nu vrea să o rateze. Apoi, o săptămână n-am mai ştiu nimic de ea, însă am primit un SMS liniştitor, de pe un număr necunoscut: „Nu am semnal aici. Totul OK. Te sun când pot”.

Şi m-a sunat după patru zile ca să mă anunţe că nu se va mai întoarce, fiindcă nu se putea desprinde dintr-o minune arhitectonică pe care o vizitase acolo: un iglu uriaş, perfect, ca o cupolă de biserică bizantină, în mijlocul căruia ardea focul, iar lângă foc, blănuri albe, imaculate, pe care va trăi şi va dormi împreună cu eschimosul ce construise minunea aia din gheaţă.

Zale sudate una de alta

Viaţa de căcat a lui Mladin, una în care nici măcar în copilărie nu se petrecuse ceva demn de povestit, în copilărie, când putea să-i întindă mâna vecinului său Cornel, ce bătea ca nebunul apa din canalul de irigaţii, fiindcă încerca să se ţină la suprafaţă şi să nu se înece, când putea să fie, măcar pentru o zi, două, trei, eroul satului, copilul-minune, dar n-a făcut nimic-nimic, ci doar s-a uitat fix cum Corneluş încerca să strige, dar nu-i ieşea decât un „aaa…”, fiindcă restul cuvântului lua apă, odată cu plămânii lui, Corneluş, ai cărui ochi l-au privit cât l-au privit, tot mai mari, tot mai rugători, până când, brusc, s-au albit şi au încercat să iasă afară din cap, să se salveze din apa ce-i trăgea la fund, când putea să-l apuce de palma ce încă îi flutura, de parcă ar fi ştiut un răspuns nemaiauzit şi ar fi vrut să-l zică exact acolo şi atunci, „eu!, ştiu eu!, ştiu eu!”, să-l aducă spre mal ori să-l mai ţină câteva clipe deasupra apei, dar Mladin nici măcar n-a strigat şi el după ajutor, nici nu s-a prefăcut că i-ar păsa, ar fi putut să ia o creangă şi să i-o arunce vecinului său ca să se prindă de ea sau să-şi dezbrace tricoul şi să i-l întindă, dar nimic n-a făcut, nimic, s-a uitat nemişcat ca la un film cu un singur personaj, un film în care actorul cu care se cunoştea de când se născuse a jucat cum a putut el mai bine ca să-şi salveze viaţa, dar viaţa a luat atâta apă până când din ea n-au mai ieşit decât nişte bulbuci de aer pe care Mladin i-a tras în piept impasibil, fără să deschidă gura, exact ca un cinefil obişnuit cu suspansul, cu plictiseala, cu morţile cele mai fioroase ori cu cele banale, penibile, atunci când ochii se închid, când se aude un oftat şi când scrie „SFÂRŞIT“, dar ăsta, sfârşitul, a fost atunci pentru Cornel, iar viaţa lui Mladin a continuat şi l-a dus prin şcoală, prin armată, la două servicii în care trebuia să păzească o uşă şi, apoi, o poartă, trebuia să spună doar „bună dimineaţa”, „să trăiţi”, „sărut mâna”, „zi uşoară“ ori „la revedere”, să nu mănânce

şi să nu bea alcool în timpul programului, să nu plece fără să închidă uşa şi, apoi, poarta, asta zi după zi, lună de lună, şi ar fi urmat aşa ani după ani, ca un lanţ cu zalele sudate una de alta, dacă nu ar fi fost salvată de la căderea în banalitate când conducea maşina pe o vreme mizerabilă, cu ploaie măruntă şi deasă ca nisipul, căzută în rafale, pe o stradă cu două benzi, fără să aibă viteză, fiindcă nu avusese niciodată viteză, şi când o femeie înaltă a trecut ca din puşcă pe cealaltă parte a drumului, iar vântul i-a smuls baticul, l-a învârtit prin aer şi l-a lipit cu mâna, parcă, pe parbrizul maşinii lui Mladin, care, în loc să frâneze, a apăsat pe acceleraţie aşa de puternic, încât Fiesta lui a ţâşnit cu scârţâit ele roţi, fum, miros de cauciuc ars şi s-a înfipt după câteva zeci de metri într-un stâlp din beton de la marginea străzii, moment în care şoferul, cu toate că avea, ca întotdeauna, centura de siguranţă pusă, s-a izbit violent cu capul de volan, şi-a rupt gâtul şi a murit pe loc.

Gaura din ciorap şi pofta de gol

Şi-a tot propus să se trezească mai devreme dimineaţa, ca să nu fie nevoit să se agite şi să se grăbească. Să nu se mai radă cu un ochi la ceas şi cu celălalt la oglindă, să-şi bea cafeaua ca omul, pe scaun, nu bântuind prin camere şi înjurând, cu spume la gură, cheile de la casă, portofelul, mobilul, cheia de la maşină sau ce nu-şi mai găseşte taman când ar trebui s-o zbughească pe uşă, fiindcă e deja târziu.

N-a fost o dimineaţă de la Dumnezeu să aibă şi el la îndemână toate lucrurile de care avea nevoie. Şi asta fiindcă îi e greu să se trezească cu un sfert de oră mai devreme, cu 15 minuţele, şi să nu se mai tureze atât, ca un dement!

Acum se uită stupefiat la vârful degetului mare de la piciorul drept, care i-a ieşit prin ciorap. Fix acum! Ar trebui să-şi schimbe şi pantalonii, nu doar ciorapii – fiindcă asta e ultima pereche curată, maro, care se asortează, celelalte sunt la spălat, ar trebui să-i calce, să-şi caute o curea la ei, care să se potrivească, dar e deja în prelungiri şi întârzie.

Trage o înjurătură dublă, se încalţă, îşi ia rucsacul, cheile şi iese. Ajunge, ca mai totdeauna, după fix, salută mormăit, zâmbeşte din pomeţi, simte mirosul de cafea, ridică din sprâncene, mai e în filtru, Adriana, fată bună, face destulă.

Îşi aşază laptopul pe birou, îl bagă în priză, apasă pe buton, apoi merge spre bucătărioara improvizată în colţ, îşi caută din ochi ceaşca, n-o vede, se uită spre biroul lui, nu-i nici acolo, se încruntă, dar Adriana îi arată cu degetul uscătorul de vase. El dă din cap şi face din buze un „mulţumesc”.

E fainâ Adriana. Şi-a turnat cafea, trece pe lângă biroul ei, o atinge pe spate, se apleacă şi îi şopteşte:

— Mulţumesc.

Ea se întoarce, are buzele bine întinse, de la zâmbet, iar

ochii, ca de mamă. Îi răspunde, fără glas, pe muţeşte:

— Cu plăcere.

Iar apoi, tot aşa, completează:

— Oricând.

O-ul îi rotunjeşte pentru câteva fracţiuni de secundă gura, el simte un curent călduţ, se aşază pe scaun, îi face cu ochiul colegei de birou şi se apucă de lucru.

Până la prânz nu se mai ridică, n-are chef să intre în weekend cu stresul că nu şi-a terminat tabelele.

Pe la ora 1, Adriana îl întreabă dacă vine să mănânce, el răspunde că are un sendviş şi că nu prea îi e foame.

— Dar te pot invita la un vin când plecăm?

E surprins, spune că da, îşi zâmbesc, apoi o priveşte cum iese după ceilalţi trei colegi care au pornit spre salateria din colţ.

E mişto Adriana. Chiar foarte mişto! După ce se întoarce de la masă, îi mai aruncă priviri, iar ea roşeşte.

Până la 4 trage tare să-şi închidă tabelele, la fix se ridică de pe scaun, îşi bagă laptopul în rucsac, îşi ia cana de cafea de pe birou, Adriana îi spune să o pună în chiuvetă, că o spală ea dimineaţă, el se execută şi ies unul după altul. Rămăseseră doar ei în birou, ceilalţi trei plecaseră înainte.

După ce urcă în maşină, o întreabă unde merg, ea îi spune, surâzătoare, că la ea, el mustăceşte şi, ghidat, ajunge destul de repede în parcarea dintre nişte blocuri-turn. Adriana îi arată cu privirea care e blocul unde locuieşte, inima lui bate vioaie, aruncă un „bănuiesc că stai la 10“, ea mişcă ghiduş din sprâncene, „ai fi ghicit, dacă n-ai fi plusat cu un 0“, urcă scările, el, în urmă, îi priveşte fesele, picioarele, spatele.

Ea descuie uşa, o deschide larg, îl pofteşte înăuntru, el îi aminteşte că mai întâi doamnele, ea intră, se descaltă, el vrea să facă acelaşi lucru, dar în secunda următoare îi pică fisa că are un găuroi în ciorap şi simte cum toată pofta pe care o acumulase urcând treptele i se scurge, brusc, prin tălpi.

Apucă să îngaime:

— Aoleu, trebuie să plec, iartă-mă, am uitat ceva important, foarte important, scuze, ne vedem, la revedere, scuze, scuze, şi se topeşte pe scară în jos.

Ieşit în faţa blocului, se opreşte, vede o minge chiar în faţa lui, pe alee, iar mai încolo câţiva copii care îl roagă să le-o dea. Se apropie de ea cu paşi mari, şutează cu sete şi aude cum degetele piciorului îi pârâie la contactul cu bolovanul ascuns în băşică şi cum puştii urlă, victorioşi:

— Goool!

Paciente noi

Medicul Vasile Klein şi-a propus să nu mai accepte niciun pacient nou. Le-a explicat celor insistenţi că nu mai are cum, nu mai face faţă, că mai sunt şi alţi medici de familie în oraş, există o rigoare, o procedură în meseria asta, o serie de protocoale.

Au început să-i sune telefoanele: fixul de la cabinet, fixul de acasă, mobilul din buzunar. Ba chiar şi telefonul asistentei sale fredona, din ce în ce mai des, melodia aia războinică din *Gladiatorul.* Rude de gradul unu şi doi, prieteni de pe strada pe care copilărise, directori, ospătari, politicieni, poliţişti, procurori, barmani, ziarişti îl sunau ca să pună o vorbă bună pentru ei sau pentru un viitor pacient.

După câteva zile, doctorul Klein şi-a dat seama că n-are cum să-i refuze pe: vărul primar, directorul băncii de unde luase creditul pentru cabinet, avocatul care îi recuperase casa părinţilor, confiscată de comunişti, redactorul-sef de la televiziunea unde era invitat constant în emisiunea medicală, viceprimarul oraşului. Şi pe alţii, mulţi alţii ca ăştia. Oraş mic, densitate mare, lume bolnavă.

N-a mai spus nimănui nu, a angajat încă o asistentă şi o fată ce terminase ştiinţe economice, care completa fişele nou-veniţilor şi se mai uita pe încasări.

Pe doamna Elena a avut-o pacientă de la început. Era ceva rudă cu maică-sa, aşa că atunci când l-a rugat să o primească pe listă şi pe vecina ei de deasupra, pe doamna Sorina, n-a schiţat nicio împotrivire. Sorina era doar supraponderală, în rest, sănătoasă tun, nici măcar tensiune n-avea. I-a dat o dietă şi i-a recomandat mişcare, multă mişcare. N-a venit la consult decât de două ori.

Între timp, cele două s-au certat. De moarte. Asta n-ar fi fost nimic, dar Sorina – mărturisea tremurând doamna Elena – înnebunise total: făcea sex întruna, mai ales ziua, când bătrânica, ce locuia sub ea, încerca să se odihnească

sau să se uite la TV.

— O să mă omoare, domn’ doctor, curva asta, o să mă bage în pământ! Toată ziua ţaca-ţac, ţaca-ţac, nu se mai satură, sătura-o-ar iadu’! Te rog ca pe copilu’ meu, fă ceva, vorbeşte cu ea, opreşte-o, mă ucide… Dacă mai stai puţin, o s-o auzi. Îi bat degeaba în calorifer şi în tavan, se face că plouă. Mi s-a îndoit tabla la calorifer, dar-ar boala-n ea să dea…

Medicul a încercat să o liniştească pe prietena maică-sii, care a izbucnit în lacrimi. Şi când tocmai îi promitea că o să vorbească negreşit cu vecina, a început mişcarea. Doamna Elena nu avea halucinaţii, nu minţise: deasupra era nebunie! Ritmul scădea şi se înteţea, tavanul sufrageriei vibra, iar lustra care atârna deasupra lor se bălăngănea candidă.

— Asta face de câteva ori pe zi, a hohotit bătrâna.

Medicului îi venea să râdă, aşa că s-a ridicat, a ieşit pe uşă şi a urcat la etajul unu. A ajuns în faţa uşii doamnei Sorina. Şi-a muşcat puţin buza de sus, şi-a aranjat cu palma dreaptă părul, a tuşit de două ori şi a sunat.

Aproape instantaneu a auzit paşi în spatele uşii, apoi întrebarea „Cine-i?” şi o cheie răsucindu-se de două ori după răspunsul lui. În faţa ochilor i-a apărut chipul rubicond şi asudat al doamnei Sorina.

— Ce surpriză…! Ce mă bucur! Poftiţi, haideţi!

— Nu, nu, nu vreau să deranjez.

— O, deranj e la mine, nu aşteptam pe nimeni, haideţi, vă rog.

Vasile Klein a intrat precaut şi s-a aşezat pe fotoliul arătat de gazdă.

— Sigur nu… deranjez?

— Nu, nu, domnu’ doctor, tocmai vă urmam sfatul. Fac asta de când m-aţi consultat. Şi mă simt mult mai bine. Fac în casă, că mi-e jenă s-o fac afară, râd copiii de mine, ditamai muierea. Mi-am luat jucăria asta şi aproape toată ziua sunt pe ea: dă-i şi dă-i! Baba de sub mine a înnebunit, îmi tot bate în calorifere, în pereţi, dar nu mă las, nu mă las, domnu’ doctor. Ia uitaţi-vă ce bine fac!

Şi doamna Sorina s-a suit pe stepper-ul din mijlocul sufrageriei şi a început să dea iute din picioare, până când în calorifer s-au auzit bătăi disperate.

Pasagera din staţia de autobuz

E mai scurt dacă o iei pe la barieră. Mai scurt ca timp, deşi sunt mai mulţi kilometri. Nu e aglomerat, e doar un semafor, în rest, roata se-nvârte.

Dacă ai ghinionul să vină trenul, atunci, da, faci mai mult. Din cauza asta, unii din zonă preferă să meargă prin centru. Dar niciunul dintre ăştia, pot jura, nu ştia că, după ce treceai calea ferată şi făceai la stânga, spre mail, în staţia de autobuz de pe dreapta, în sensul de mers, o puteai admira pe cea mai mişto curvă din oraş. Şi, zău că nu exagerez, una dintre cele mai frumoase femei din câte ştiu.

Nu mi-a venit să cred că-i curvă nici după ce am văzut-o, de câteva ori, discutând cu şoferii unor maşini. Şi nu aşa, de la distanţă, ci cu capul băgat prin geamul deschis al portierei. O minunăţie cu bucle blonde, înaltă de aproape un metru nouăzeci, în blugi sau în fuste, încălţată în pantofi cu toc cui, la marginea drumului. 27–30 de ani. Cum să iasă la produs aşa o femeie?

Greu să nu tragi pe dreapta şi să nu-i oferi, dacă nu soarele şi luna de pe cer, măcar cele patru stele de la Hotel Christoff, unde băile au jacuzzi, saună şi marmură pe jos. Greu să fii bărbat singur şi să nu bagi piciorul adânc în frână, să nu te dai jos de la volan şi să nu-i propui, fără să clipeşti, să rămână cu tine până la capătul vieţilor voastre, cu promisiunea ca niciunul să nu se mai uite înapoi la ce-a fost. Greu şi pentru mine să nu mă uit în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-masă, când mă întorceam de la serviciu, după ea. Alarmat când n-o vedeam în static şi când, de ciudă, oftam de-mi săreau stropi din gură.

N-am avut sânge-n circuit să opresc şi să intru-n vorbă cu ea. Ce să-i spun, ce s-o întreb? Cât face? M-am mulţumit să încetinesc ca să o pot vedea pe îndelete, să am parte de splendoarea ei câteva secunde în plus. La un moment dat mi-a trecut prin cap că miroase puternic a

parfum, ca toate curvele, aşa că deschideam geamurile ca să mă conving că sunt un bou, că aşa o femeie nu se îmbălsămează. Şi, de cele câteva ori când mi-a ieşit mişcarea, n-am simţit nici un alt miros în afară de cel de eşapament şi cauciuc. De trei ori s-a şi uitat la mine, iar o dată, pe 18 mai, mi-a zâmbit. Probabil că mi-a recunoscut maşina, am o Mazda albastră. Nu-s multe albăstrele în trafic. Am întors imediat capul, ca un idiot, şi m-am prefăcut că-mi cercetez retrovizoarea.

La serviciu s-a discutat de câteva ori despre ea. Bineînţeles că o remarcaseră şi colegii care ştiau drumul mai rapid, fireşte că şi ei se mirau cum de o asemenea fiinţă e autostopistă. Nu, niciodată nu făcea cu mâna, am intervenit pe un ton iritat, care m-a surprins şi pe mine, mare cavaler de Mazda. Noroc că eram mulţi sus, pe terasă, la fumat şi nimănui nu i s-a părut aiurea vocea mea.

Am fost curios să aflu dacă vreunul dintre colegi se oprise sau măcar dacă ştia mai mult decât noi, restul. În afară de faptul că îi detectaseră peştele (peştii, precizase şeful de la controlling, fiindcă erau doi, într-un Golf alb) şi observaseră că seara, după ce se lăsa întunericul, nu mai era la produs, altceva decât pornoşaguri n-am auzit.

N-am văzut-o zilnic. Mă şi miram când mai era acolo, iar explicaţia mi se părea a fi una singură: tariful foarte mare. Probabil peste mie. Dar cum putea totuşi o curvă de la marginea drumului, chiar dacă arăta ca-n filme, să ceară cât una de lux? De ce nu lucra prin telefon, discret, sau pe internet? Dacă cineva o pusese intenţionat acolo, ca să-şi râdă de reacţiile şoferilor? Nu, fiindcă avea peşti, pe care-i zărisem şi eu. Şi peşti erau, nu regizori, nici umorişti. Am rumegat gândul ăsta şi mi-am trimis un impuls de autoconservare: de asta n-am oprit nici măcar o dată. Nici de curiozitate. Ce putea să mi se întâmple, în afară de un refuz? Ce mă costa să schimb câteva vorbe cu ea, să mă conving că mirosea discret, nu dulce, nici aspru, nici a parfum greu, de seară, cu iz de mosc, vanilie şi smochine, ci a unul floral, cu o tentă masculină, cu amintirea unui citric, poate lămâie, poate portocală, care se potrivea la fix

cu anatomia ei sportivă şi cu zâmbetul de învingătoare modestă şi generoasă cu toţi perdanţii?

Timp de o lună jumate n-a mai apărut. Şi băieţii de la serviciu i-au observat absenta şi au comen-»?» tat-o. Nu erau prea multe scenarii de dezbătut în grupul celor care preferam ocolitul ca să ajungem mai repede. Concluzia s-a tras la sfârşitul unei pauze de prânz, în bistroul de lângă clădirea birourilor noastre, unde, o dată pe săptămână, joia, aveau fasole cu ciolan. Era joi şi era evident: splendida prostituată fusese salvată de un înger cu conturi grele şi dusă departe de ochii celor care aşteptam, din când în când, să treacă trenul şi să se ridice bariera.

Luni, un site de ştiri se deschidea cu o bombă pe care jurnaliştii o extrăseseră, pe surse, din arsenalul poliţiei: un ofiţer sub acoperire era dispărut de câteva zile şi căutat în toată ţara. Şi prin Interpol. Nu mi-am dat seama decât după vreo zece secunde că tipa tunsă scurt şi nerujată din imaginea ce însoţea articolul era curva noastră. Fusese în misiune de destructurare a unei reţele internaţionale de carne vie, dar neglijenţa camarazilor care îi asigurau protecţia şi care, se pare, adormiseră în maşina de filaj a dus la dispariţia ei.

Aşa o minune

Doar cinci mai stăteam la priveghi. Şi era abia 9 seara. Puţine şanse să mai vină careva pe ploaia aceea. Iar cele trei femei cu basmale pe cap, care se lipiseră mute una de alta, sigur n-aveau de gând să rămână până dimineaţă ca să-i ţină de urât prietenei lor ce zăcea în coşciug.

Era frig în cameră, dar nu puteam face focul. De la căldură, mortul se-mpute mai repede. La picioarele bunicii, un bărbat de vreo 60 de ani cucăia pe scaun. Habar n-aveam cine era, deşi îmi spusese de vreo două ori „naşule”. Nu-mi dădusem seama dacă era băut sau doar obosit. Deschidea ochii, stătea câteva secunde cu ei aşa, fără să clipească, apoi îi cădea capul. Când una dintre femei s-a ridicat şi a ieşit, m-am dus după ea şi am întrebat-o cine era omul de pe scaun.

— Costică a’ lui Boncea, bun la toate. Îi şi gropar, îi şi muncitor, tractorist, îi… ce vrei.

M-am întors în cameră. Celelalte două femei se ridicaseră în picioare, când m-au văzut, au spus „Dumnezeu s-o ierte“ şi au plecat.

— S-o ierte, vă aşteptăm mâine, am îngăimat şi mi-am reluat locul.

Costică mă privea pe deasupra mâinilor bunicii, împreunate pe piept. Am clipit. Apoi l-am îmbiat:

— Bei ceva, fine?

— Bodaproste…

I-am adus un pahar cu ţuică şi m-am aşezat vizavi de el.

— Dumnezeu s-o odihnească… Bine că n-au fost probleme cu naşa ca cu alţii, cu care m-am chinuit rău.

— Păi, cum?

— Rău, naşule, rău. N-o ştii dumneata pe Veronica lu’ Sorianu… Stă mai la deal. Mai jos de alimentara, a patra casă pe dreapta, aia verde. N-o mai ştii… N-au putut-o băga în coşciug nicicum! Avea picioarele strâmbe, uite-aşa, de la reumatism. N-ai văzut d-alea! N-am avut încotro, zău

de-am avut. I le-am rupt: pac, pac, pac. Oase subţiri, de om bolnav… Pac şi gata, s-a rezolvat.

— Oh, săraca!

— N-o mai durea, naşule! Ştii cum e, gata… Cu tata doctorului Malinca, ăla de la capu' satului, a fost lucru' dracului. Nu ştiau ce să-i facă. Se tot învârteau în jurul lui şi habar n-aveau de unde să-l apuce. M-au chemat, m-am uitat şi am ştiut. L-am băgat în apă caldă. Am umplut cada şi acolo l-am băgat. Era ţapăn şi încovrigat. N-ai văzut aşa ceva, naşule: avea genunchii la gură! Când a murit, s-a strâns. „Ce facem, Costică?", m-a întrebat doctoru'. „Nicio problemă!" L-am vârât în apă fierbinte, l-am lăsat cam un ceas, un ceas jumate, să se moaie, apoi m-am pus cu picioarele pe el şi l-am îndreptat încet-încet. Trosc, trosc, trosc, aşa-i făceau coastele.

— Şi doctoru'?

— E, l-am scos din baie de la început, nasule, doar era ta-su, cum să-l las acolo să se uite? Oameni suntem…

— Şi când l-aţi aşezat în tron n-a văzut?

— Ba da, dar întâi l-am îmbrăcat în costum, cu cămaşa albă, i-am pus cravata, l-am încălţat, l-am întins bine-bine în coşciug şi-abia dup-aia l-am chemat pe doctor.

— Şi?

— Săracu'… Când a dat cu ochii de ta-su, a dus mâna la gură, l-a podidit plânsul, m-a luat în braţe şi mi-a zis: „Aşa o minune ai făcut, Costică!".

Preţul lui Fery

Fery a vrut să se facă psiholog: a văzut un film teribil, în care un detectiv şleampăt şi într-o ureche se folosea de psihologie ca să rezolve cele mai complicate cazuri de crimă, cu autori siniştri, sângeroşi, inteligenţi şi necunoscuţi până la apariţia lui. Dar, fiindcă nu le avea cu tocitul şi era foarte îndemânatic, Fery s-a făcut mecanic auto. Unul cu o intuiţie formidabilă: din două-trei întrebări puse şoferului dădea corect diagnosticul maşinii.

„Nu s-a inventat jucăria pe care să nu o repar“ – scria, cu argintiu, pe spatele salopetei lui. Numai că adevărata pasiune a lui Fery erau femeile. Şi nu oricare, ci doar acelea care aveau pe talpa pantofilor preţul. Preţul pantofilor. Sau al cizmelor, balerinilor, sandalelor, adidaşilor, tenişilor, bocancilor.

„Cu astea mergi la sigur, nu trebuie să consumi carburant“ (aici îşi freca arătătorul şi degetul mare ca să se vadă limpede despre ce-i vorba), „ci doar cauciucuri“ (făcea cu ochiul şi apleca niţel capul, de parcă ar fi salutat discret). „Tipele astea sunt deja ameţite şi aburite, nu-ţi mai trebuie decât un subiect, un predicat şi-un compliment, o privire directă-n pupilă şi le-ai suit pe cric”, explica mecanicul. Dacă, în replică, i se spunea că numai nişte proaste uită să dezlipească preţul de pe pantofi şi că nu e tocmai în regulă să te încurci cu astfel de specimene, Fery para scurt: „Nu te pricepi! Nu-s proaste, n-am zis că-s proaste, îs distrate. N-au ele treabă, îs pe altă lume, plutesc. Alea fără preţ pe talpă sunt mereu cu ochii-n patru, serioase, ţepoase, atente, n-ai şanse. Mai pierzi şi timpul. De ce să-ţi pierzi vremea când lucrurile se pot rezolva rapid şi uşor? Crede-mă, ştiu la perfecţie psihologia femeilor”.

Iar realitatea din teren îi oferea argumente irefutabile şi îi dădea statutul unui om care nu bate câmpii: ani în şir a fost văzut numai cu tipe bine şi cochete, printre cele mai

cele din oraşul în care repara maşini ca nimeni altul.

Cazul lui Fery se studiază astăzi la Academia de Poliţie după ce, într-o zi, a fost găsit mort în propriu-i apartament, în pat. Era îmbrăcat cu salopeta, încălţat, cu mâinile în buzunarul de la piept, acolo unde ţinea o mică lanternă. Nu prezenta nicio urmă de violenţă, n-avea niciun semn ciudat, doar pleoapele ochilor îi erau lipite una de alta cu câte un petec mic şi alb, din acelea pe care sunt scrise preţurile pantofilor.

Injecţii cu xilină

M-am lovit cu capul de scaunul din faţă. Am deschis ochii. Din gură a început să-mi curgă salivă colorată. Adormisem în tramvai în timp ce veneam spre casă de la stomatolog, care hotărâse să-mi facă două injecţii cu xilină ca să-mi extragă o măsea cariată. Am încercat să o salvez oferind un preţ mare pentru ce mai rămăsese din ea, dar Teo mi-a spus că nu vrea să-mi ia banii degeaba. Era moartă, trebuia doar dezgropată. „Nu mâncaţi, nu beţi, nu fumaţi trei ore. Ţineţi tamponul bine strâns între dinţi. Gata-i!”

Am adormit în tramvai cu gura încleştată. M-a trezit lovitura. M-am şters pe bărbie şi m-am pregătit să cobor. Staţia mea trecuse. Următoarea era la gară. Abia peste vreo două ore şi ceva aveam voie să beau. Mi se făcuse sete. Am coborât şi m-am dus pe peronul gării. Ţâşnitoarea de apă era înconjurată de câţiva dintre călătorii unui tren ce staţiona. Fiecare încerca să-şi vâre capul printre ceilalţi şi să prindă între buze firul vertical de apă.

Erau ca nişte struti.

Am scuipat lângă un coş de gunoi. Salivă groasă ca mierea. Roşiatică. Miere din flori de câmp. Mi-am scos pansamentul. Cu degetul mare şi cu arătătorul. Se fixase în golul lăsat de măsea, undeva spre fundul gurii, unde limba nu mai are nicio putere.

Plecase trenul. Cineva uitase în bazinul semisferic al ţâşnitoarei o sticlă din plastic. M-am aplecat, am scuipat, am reglat apa, mi-am spălat gura, faţa şi mâinile. M-am gândit să deschid robinetul la maximum, să văd dacă jetul atinge copertina din azbest ondulat. Era cald.

A oprit alt tren. Din al doilea vagon de lângă locomotivă curgea urină. În spirală, ca un vârtej. Ceferistul care bătea în roţi cu ciocanul a trecut pe lângă roata ce tocmai era stropită. Nu i-a tras, precum celorlalte, un ciocan. Sticla de plastic dispăruse. Am plecat.

În pasajul gării era mai răcoare. M-am oprit la Tir, să trag cu puşca la ţintă. Trei focuri, cinci lei. În armată am fost pistolar unu. Aşa se chema poziţia pe care o aveam în pluton. Coincidenţă, dar chiar am fost un trăgător bun. Ţin minte că la şedinţa de tragere cu mitraliera de companie a venit în poligon o inspecţie de la garnizoană. Patru ofiţeri superiori şi un civil. Au urcat în foişor şi urmăreau ţintele cu binoclul. Locotenentul nostru a făcut o şmecherie, o fentă, cum zicea el: m-a oprit în tranşeu şi am tras pentru tot plutonul. Colegii mei veneau unul câte unul, eu eram ciucit lângă mitralieră, iar când ajungeau, se ciuceau repede, eu mă ridicam şi trăgeam. Apoi mă ciuceam iarăşi. Nu s-a prins nimeni. Toţi eram verzi. Iar pe ăia din inspecţie îi durea-n paişpe de cum trăgeam noi. Am fost foarte bun, dar n-am făcut armată decât şapte luni: m-am îmbolnăvit de hepatită.

Puşti decalibrate. Aer comprimat. O ţintă din trei, în pasaj mirosea a urină. Toată gara puţea, nu te puteai concentra. Am luat un taxi şi i-am spus şoferului să mă ducă pe Siderurgiştilor. Acolo stă iubita mea. Când taxatorul a arătat 28 de lei, m-am răzgândit. Salivam abundent şi ar fi fost penibil să scuip chiar la ea în casă. Una-două, un scuipat. Scârbos.

Am oprit lângă Parcul Tonitza. Am plătit şi am coborât. Aveam gura plină. Am scos repede batista. Era umedă şi colorată în nuanţe de roşu. M-am aşezat pe banca de lângă salcia creaţă, singura salcie creaţă din oraş. Dacă te uiţi atent la crengile ei, vezi forme ciudate, chipuri contorsionate, animale care se mişcă, tot felul de lighioane. Pe râul ce scăzuse mult, trei caiacişti cu maiourile ude de transpiraţie vâsleau mecanic, sfârşiţi. Din când în când întorceau capul, ca la comandă, după femeile din parc. În Tonitza sunt, de obicei, multe femei. E un parc sigur, păzit. Are şi camere de filmat prin pomi.

Mă intrigă fetele care se plimbă ţinându-se de mână şi se privesc cu un aer trist, de siameze ce aşteaptă o operaţie fără şanse. Dar era abia ora 4, soarele era sus şi puternic. Mai aveam aproape un ceas până când puteam

să beau, să mănânc, să fumez. Nu fumez.

Voiam o îngheţată. Nu la cornet, fiindcă atunci când începe să se topească e imposibil să o mai opreşti din curs. Îţi pică pe mâini, pe cămaşă, pe pantaloni, pe pantofi, e cleioasă şi părează. Voiam o îngheţată de fructe, fără frişcă sau vanilie, fără bob de vişină sau strugure, fără stafide, pufoasă, într-o cutie rotundă, din carton alb, în care poţi să-ţi foloseşti limba ca pe-o linguriţă. O îngheţată care să-mi încetinească puţin viteza sângelui, să-mi închidă cu un sfert de micron porii. Lipa-lipa. Lipa.

Am auzit paşi în spatele meu. Brusc, cineva mi-a acoperit ochii cu palmele umede. Era nevastă-mea, ieşise cu Daniel în oraş. Peste două luni, Daniel va avea cinci ani. Am scuipat, m-am ridicat de pe bancă şi mi-am scos din buzunar batista care mi se lipise, prin pantaloni, de picior. Nevastă-mea a pus mâna pe creştetul copilului şi i-a zis:

— Hai, Dănuţ, arată-i şi lui tati. Hai!

Daniel a râs şi mi-a arătat cu degetul locul de unde tocmai îi picase un dinte de lapte.

Întocmai ca un elefant

Toată lumea îl ştia de Ele, de la Elefantu. Avea aproape doi metri, iar în tinereţe cântărise 180 de kilograme. Dar porecla nu de aici i se trăgea, nu de la corpul său uriaş, ci de la nas. Care era enorm, neverosimil de mare, ca o trompă. Toţi întorceau capul după el pe stradă, nimeni nu mai văzuse un asemenea nas. Nici măcar cei care-l ştiau dintotdeauna nu se puteau abţine să nu i-l fixeze cu privirea.

Cu trecerea anilor, Ele a pierdut din greutate, s-a mai încovoiat de spate, dar trompa era la locul ei, stupefiantă.

La un moment dat, Ele a început să călătorească. O făcea des, de parcă ar fi găsit o comoară şi n-ar fi ştiut pe ce altceva să o cheltuiască. Nu mergea doar prin ţară, ci şi în locuri îndepărtate, din străinătate, de unde se întorcea după câteva zile ori după câteva săptămâni, dar fără să aducă cu el nici măcar o fotografie, o carte poştală, o frunză, un fir de aţă. Dacă n-ar fi fost văzut în aeroport ori aşteptând autocarul, nimeni n-ar fi crezut că Ele colinda lumea.

Când puţinii lui prieteni îl întrebau unde a fost, încotro se va mai duce, dar mai ales ce face pe acolo, pe unde niciunul dintre ei nu ajunsese, răspunsul era invariabil: „Mă uit, mă uit”. Nici nu venea bine de unde plecase, că după vreo trei-patru zile pornea din nou. Părea că slăbeşte, părea că nasul îi creşte puţin câte puţin, dar n-ai fi putut jura dacă e aşa sau nu.

Ele trăia singur de peste 40 de ani. Soţia îi fugise după nuntă, iar lui i-a fost suficient: nu s-a recăsătorit. Probabil că ar fi fost complicat să-şi găsească pe cineva. Nasul îi era la fel de hipnotizant pe cât era de respingător. Dar se zice că nici măcar n-a încercat.

După una dintre plecări, Ele nu s-a mai întors. A trecut o lună, au trecut două luni. Trei. Unul dintre vecini, care îl cunoştea încă din copilărie, a anunţat poliţia, care nu i-a

dat niciodată de urmă, deşi l-a căutat şi în ţară, şi în străinătate. Şi cu ajutorul reţelelor de socializare, şi cu anunţuri în presă, inclusiv pe la televiziuni.

Motivul cel mai des invocat al dispariţiei lui Ele era că găsise ceea ce căutase, de fapt, în toate călătoriile sale: locul perfect în care să moară, cât mai departe, neştiut de nimeni, întocmai ca un elefant.